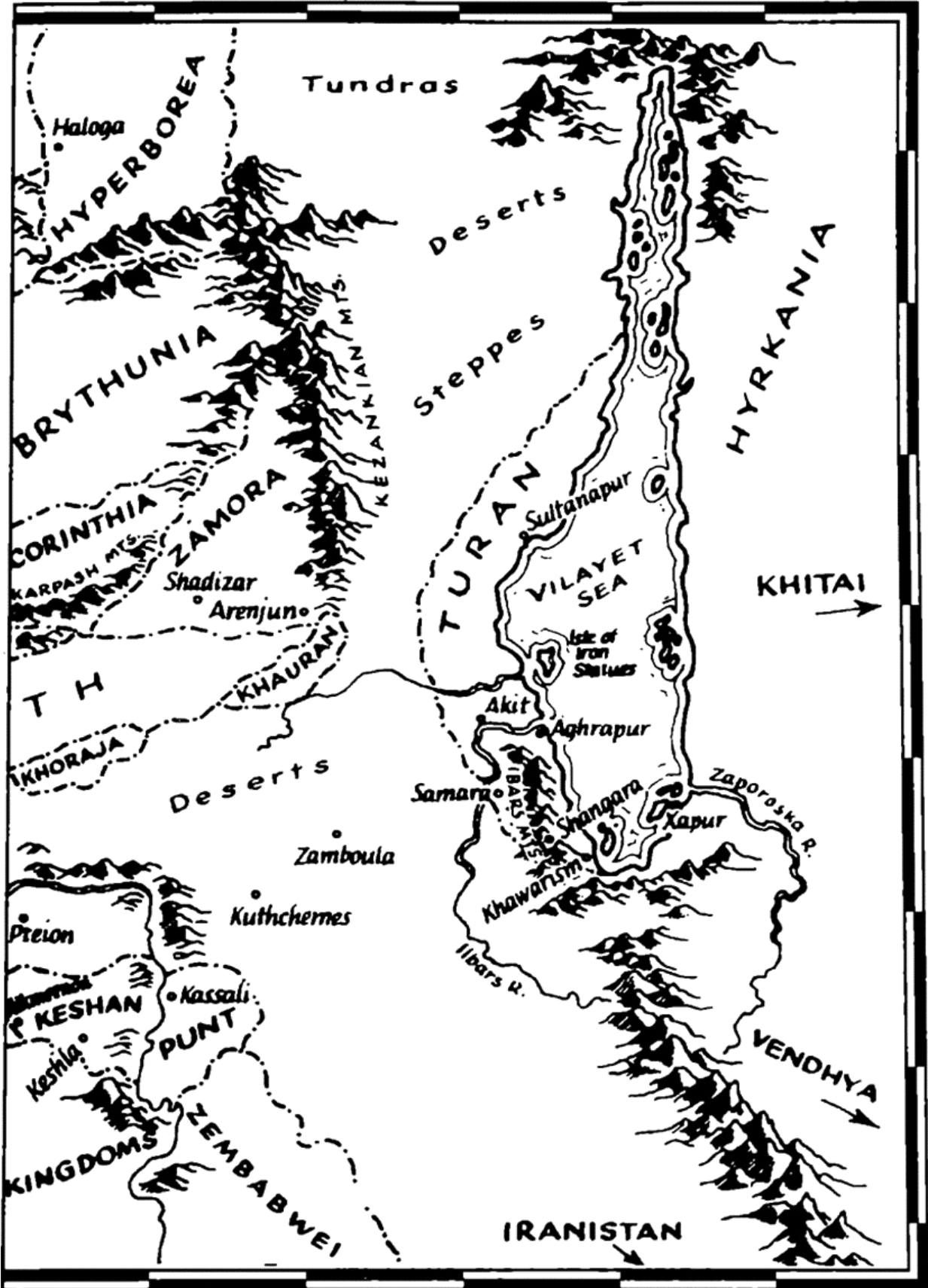

ЛЕОНАРД КАРПЕНТЪР КОНАН РАЗБОЙНИКА

Част 0 от „Конан“

Превод от английски: Вела Петкова, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ОТРОВНОТО МОРЕ

Синьото небе гореше като факла. Под него се простираше пустинята на източен Шем — обширна, необитаема земя, осеяна с голи планини и пясъчна пустош, пясък сякаш от праха на костите на великани. Пясъците бяха нажежени до бяло от горещината като дъно на пещ. А по тях като буболечка, пълзяща по тухлите на запалена камина, пълпеше самотен ездач.

Бялата кобила се движеше в тръс, оклюмала от жегата, с пяна на уста. Конникът седеше като истукан, целият загърнат в дълга вълнена дреха, която пречеше на пустинното слънце да пресуши и последната капка вода от тялото на пътника и да изпече мозъка в черепа му като парче месо във фурна. Гънките и издутините по прашния плат показваха, че ездачът е едър мъж, макар да се беше увил така, че се виждаха единствено сините му очи, които просветваха през процепа на наметката и изучаваха пустошта с наблюдателността на ловец. Тон се обърна назад и огледа изминатия път предпазливо, като беглец.

От преместването на тежестта кобилата подгъна крак и ездачът изруга.

— Дявол да го вземе! Я се дръж! Не искам да ходя пеша из тая дяволска пустиня! — Той погали врата на животното с мускулестата си загоряла ръка и му зашепна успокояващо: — Всичко е наред, момичето ми, само не спирай. Преследвачите ни мислят за умрели, ако изобщо могат да мислят. Сега настигни претоварената кранта на Ювий и ще си върнем пръстена.

За миг образът на златния пръстен с голям син сапфир — Звездата на Корала, засия пред него. Мъжът премигна, за да отпъди видението, защото разпозна в него предателския демон на делириума. След това се взря в маранята на хоризонта.

— Само ми кажи къде, по дяволите, ни води този негодник Ювий!

Дълбоко в себе си Конан от Кимерия знаеше отговора, но той не му харесваше. Преди повече от два дни едва различимите отпечатъци от копита, които следваше, се отделиха от пътя на кервана, очертан от остатъците от храната на пътниците. Планините, които трептяха едва забележими на хоризонта, можеха да са на дни или на седмици път оттук, разстояние, прекалено дълго за сам, зле екипиран ездач. Нямаше никакъв ориентир или закътани за наблюдение места, за да проучи пътя напред. Нямаше дори и помен от сянка, върху която да спре уморения си поглед.

Конан знаеше, че Ювий би могъл да го води единствено към... смъртта.

И нищо чудно. Тогава, в граничния пост на Уадра, измамникът постъпи подло с кимериеца. Ювий го упои бързо с местното силно пълешово вино и ловко му отмъкна Звездата, като замени пръстена с крадени вещи без никаква стойност. После хитро го остави на милостта на войните от Уазир, за да се нахвърлят върху него и да го обвинят в дребно разбойничество, с каквото никога не би се унижил да се занимава. Но във всички хитрини на Ювий — доста изпитани за един обикновен разбойник от покрайнините — нямаше и следа от смелостта на боец. Този човек беше уличен крадец, който нямаше място във враждебната пустиня. Когато забеляза Конан, който току-що бе избягал от преследвачите си, да препуска след него върху откраднатия кон с желание за мъст в погледа, Ювий изпадна в паника. Обзет единствено от мисълта за бягство, глупакът препусна към пустинята. Конан, разгневен заради пръстена, следван по петите от побеснелите стражи на Уазир, не се поколеба да го последва.

И ето че сега разбойникът навлизаше все по-навътре в този нажежен ад.

— Ако пустинята не го довърши, ще го довърша аз! — гласно се закани Конан. — Този негодник заслужава да бъде опечен, задето открадна пръстена ми!

Замисли се върху това кой всъщност беше собственикът на Звездата на Корала.

— В крайна сметка не той, а аз пръв го задигнах от главатаря на бандата — си рече той успокояващо.

Кимериецът се поклащаше върху коня и наблюдаваше с присвити очи как пустинният пейзаж около него се променя

постепенно. Твърдата като камък почва премина в плетеница от неравномерни пукнатини, които на места бяха толкова широки, че в тях можеше да затъне конско копито. Тук-там от глината стърчаха причудливи нащърбени купчинки от кристализирала сол и проблясваха като проядени зъби с гнили синкави основи. Конан забави хода на кобилата.

— Не бързай, момичето ми — каза той. — Ако бившите ти собственици някога ни заловят, то това ще стане тук.

Внимателният оглед на пустинята отново показва, че никой не ги следи.

Далеч пред тях маранята трептеше и се стелеше по-хипнотична отпреди и напълно скриваше линията на хоризонта. Едва различимите криволичещи следи на жертвата му продължаваха напред през страховитата пустош. Изведнъж кобилата спря рязко и отказа да продължи по напуканата земя.

Мъжът с наметката въздъхна, слезе от седлото и я поведе, като внимателно прескачаше дълбоките прорези, пълни с кални кристали от сол.

Изведнъж ахна от почуда. Пред него се простираше кръгло езеро с гладко глинено дъно и блестеше като огледало на слънцето. Конан се приближи, коленичи и гребна вода в шепата си. Тя беше топла, а капките стояха на дланта му като стъклени мъниста. Той поразтвори наметката си, за да се наведе и да близне една от тях, но трябваше да я изплюе, защото водата горчеше като отрова на скорпион. Конан поведе коня, плюейки горчилката. Неохотно отпи от полупразния мях за вода, който висеше на седлото, и изплакна устата си, за да се отърве от отвратителния вкус.

Наоколо се виждаха и други езера, съединени помежду си с кални вади, а кристалните сталагмити от сол достигаха на височина до един метър. Конан разбра, че синьото сияние пред него е море — не истинско, разбира се, макар и някога в него да е имало живот, за което говореха рибешките кости и раковините, вградени в почвата. Някои от раковините бяха големи като човешки череп и осеяни с шипове като боздуган.

Мъжът вдигна поглед и зърна някакво тъмно петно пред себе си. То беше близо до водата, по-широко и по-тъмно от бледите призраци на солните купчини.

Конан се вгледа в него, заслонил очи с ръка. Когато го наближи, то придоби определена форма — на як мъж, седнал до тялото на мъртъв кон.

Ювий седеше в началото на тясна ивица земя, вдадена в морето, около която се плискаха солени вълнички. Блестящите води преливаха зад него в ослепителен мираж, леко набраздени, не по-дълбоки от метър.

Крадецът седеше върху могила от кости и черупки, изваяна на самия бряг на морето. Беше обърнат към пустинята и преследвача си. Чакаше, гологлав, набитото му тяло се бе свило между вирнатите крака на умрелия кон. Седеше, без да мърда — Конан се чудеше дали е жив, или мъртъв, докато Ювий не вдигна ръка към почервенялата си оплешивяваща глава, за да заслони очи. Този жест убеди варварина, че гледката пред него не е мираж.

Конан гневно присви устни. Трябваше да признае, че бе изненадан от странния вид на загазилия мошеник. Изглеждаше толкова жалък, седнал до подутия труп. Кимериецът въздъхна и поклати глава с лека погнуса. Не можеше дори да се ядоса на горкия глупак.

Варваринът дръпна юздите, кобилата потътри крака, но отново спря. Конан рязко отметна наметалото от раменете си и го хвърли върху седлото. Разкри се загоряло от слънцето, мускулесто тяло, облечено е бяла свилена риза, кожена туника и сандали.

Конан развърза големия полупразен мях за вода и го преметна през рамо. Зашепна на коня, протегна ръка към муцуната му и му сипа пода върху дланта си. После се обърна и тръгна към изтощения разбойник.

Когато усети как солените черупки по брега хрущят под краката му, извика на седналия мъж:

— Хей, Ювий! Виждам, че няма накъде вече да бягаш. — Почака, но отговор нямаше. — Искаш ли да се спазарим за Звездата на Корала?

— Добре. — Гласът долетя дрезгав, зачервеното от слънцето теме се размърда. — Ювий винаги е готов да се пазари. Даже и с един кръвожаден варварин.

Имаше нещо диво в този грачещ глас и кимериецът реши, че жертвата му се е побъркала от горещината. Той продължи напред и изпика в отговор:

— Добре тогава! Трябваше да те нарежа на ивици, да те осоля и да те изсуша на слънцето, задето ме предаде. Но, честно казано, препалено съм уморен, за да стягам сега зимнина. Затова ти предлагам сделка.

— Да, да, сделка. — Устата на Ювий зейна като дупка наред посивялата му брада. — Какви са условията?

— Искам само това, което ми открадна. — Конан все повече се приближаваше към Ювий. — А в замяна получаваш глътка вода. — Той вдигна мяха и го разклати до ухото си.

— Вода! Скъпоценност за вода! Честна размяна! Пръстенът... Тук някъде го сложих... — заломоти стържещият глас.

Докато Конан вървеше към него, Ювий тършуваше в купчината багаж до себе си. Темето и лицето му бяха жестоко зачервени от слънцето, покрити с мехури, устните му бяха бледи и напукани.

— Можеш да пиеш колкото си искаш, а после, ако имаш сили, хвани се за опашката на коня ми, докато се измъкна оттук...

В този момент с едно-единствено нехайно движение Ювий извади от багажа си малък арбалет и стреля към Конан. Варваринът усети как стрелата разкъсва месото и по бедрото му потече топла влага.

Беше ранен, но жив! Дори го болеше. След миг на колебание Конан се втурна напред по тънката наносна ивица. Стискаше кинжала си, а мехът подскачаше на гърба му. Разстоянието до врага беше голямо, но още по-трудно бе да избяга извън обсега на арбалета.

— Йее, какъв удар! Сега ще го довърша — злорадстваше гласно Ювий, докато презареждаше оръжието си. — Варваринът си иска пръстена! Искане да ми даде вода! Глупак! — Стиснал арбалета с двете си закръглени ръчички, той го подпря на корема си и натегна тетивата, без да обръща внимание на нападателя. Ювий се протегна за нова стрела, като продължаваше дрезгаво да нарежда: — Не вижда ли, че си имам достатъчно вода? Цяло езеро с вода, само на две крачки оттук! За какво ми е притрябвал?!

С налудничав поглед той вдигна арбалета.

Конан все още бе далеч. Той спря рязко и вложи цялата си енергия, за да метне тежкия кинжал.

Острието проблесна и се заби до дръжката в гърдите на Ювий. С хриптене червеното лице на крадеца се люшна назад към тялото на

коня. Ювий изпусна арбалета и стрелата се заби в земята, вдигайки облак пясък.

Ювий повече не помръдна.

Хълбокът на Конан пулсираше, кръвта се стичаше по кожата му. Той огледа раната и видя, че стрелата само го е одраскала. Силата на удара бе поел мехът за вода и от едната му страна зееше дупка. Имаше само няколко глътки вода, останалата се беше изляла, докато тичаше.

Проклинайки, Конан завърза мяха, за да не изтече и останалата част от ценната течност. После се обърна към тялото на Ювий. Ясно бе, че неблагоприятно е подценил врага си. А Ювий бавно бе полудявал — най-напред от дългото тътрене под пустинното слънце, а после, като бе пил отровите на умрялото море. Брадата на мъртвия бе прорязана от бели ивици сол. Конан се наведе, за да измъкне ножа от тялото и той излезе със сухо зловещо скърцане. Върху острието нямаше кръв, а сол, която вече разяждаше и оставяше тъмни петна по блестящата стомана.

Но най-лошата изненада дойде, когато Конан претърси вещите на крадеца. Пръстенът го нямаше.

Конан отново трескаво претърси торбата и дрехите на мъртвеца. Прегледа всяка гънка и прорез, но не откри нищо. Задъхвайки се от напрежение под палецото слънце, той претърколи телата на мъжа и на коня и прерови пясъка под тях. Нямаше нищо.

Озадачен, варваринът хвана дръжката на кинжала и подозрително огледа набитото тяло на Ювий. Не, пръстен с толкова голям камък беше прекадено голям залък дори за гърлото на алчния крадец. Нямаше смисъл да го разпорва.

Огледа земята наоколо — тясната крайбрежна ивица, нащърбените солни кристали и езерата зад тях, плискащото се блестящо море и призрачната мараня над него. Трябваше да претърси брега — може Ювий да е хвърлил пръстена в пристъп на лудост или от злоба. А скъпоценният накит беше достатъчно голям, за да го види дори и сред адския лабиринт от пукнатини и солни кристали. А трябваше ли да търси и по дъното на отровното море? То беше прозрачно като стъкло и плитко, с дъно от светла тиня. Той вкуси водата и плю с отвращение — вкусът ѝ беше също толкова гаден, както на водата от езерото. Измъкна от джоба си медна монета, хвърли я във водата и тя изчезна от погледа му в тинестото дъно.

Постоя известно време под изгарящото слънце, ядно проклинайки съдбата, която го бе захвърлила в този ад без вода и без богатството. Изведнъж улови някакво внезапно раздвижване с края на окото си. Нещо голямо, със зейнала уста и с бодлива опашка, изпляска във водата — може би бе скат. То скочи и разсече водната повърхност като камък. След миг се гмурна и изчезна. Мазни кръгове набраздиха водата над него.

ВТОРА ГЛАВА

ПИРАТИТЕ НА ПУСТИНЯТА

Пустинният вятър се блъскаше в земята като камшика на каруцар, който пришпорва уморения си кон към къщи. Там, където се срещаха двете дерета, прорязващ хълмистата местност, пясъкът, носен от вятъра, бе издълбал в скалите високи заоблени кули. Те въздишаха дълбоко и страховито, колчем вятърът се провреше между тях, и този звук напомняше предупредителен шепот.

Между две такива пясъчни кули се появи плоската глава на влечуго и премигна. Последва я набито тяло, тлъсто като на домашна птица, проблясващо в цветовете на дъгата под слой прах. Плъзна се по наклонената скала към пясъчното корито, издълбано от пороите и осеяно със сухи кафяви съчки.

Прашен, с пресъхнала уста и премалял от жажда, Конан се измъкна от пролуката, през която бе изпълзвал гущерът. На раменете му висяха дрехи, от рамото му висеше свитият на шушулка мях. За последен път бе пил от шуртящата кръв на умрялата кобила. Лакомо изгледа скалния гущер.

Варваринът пренебрегна предпазливостта и се смъкна по наклона към влечугото. Метна се върху гуцера, затисна го с тялото си, търкулна се и падайки върху пясъка, силно се одра на един остър клон. Опипа под себе си, за да сграбчи гърчещото се люспесто животно, но когато вдигна ръка, в нея бе останала само мърдащата опашка. Огледа се и зърна останалата част от гуцера да изчезва сред купчина камъни в далечината.

Жаждата туптеше в тялото му. Заоглежда опашката. Тя беше суха и грапава. Конан притисна до устните си кървавото парче, за да изцеди и малкото влага от него.

— Човек ли е това, или пустинен демон?

Гласът, плътен и ироничен, беше на един мъж, възседнал високата гърбица на камила. Животното бе спряло няколко крачки встрани, близо до каменната стена на каньона. Ездачът беше рус и

светлокож, набитото му тяло се очертаваше под наметката. Макар да имаше вид на северняк, говореше с мелодичния акцент на Шем.

— Да, Отсгар, ако това, което съм чувал, е вярно. — Друг, по-дребен ездач, се присъедини към него. — Казват, че маймуните от хълмовете понякога отмъкват човешки дрехи и се гиздят с тях, когато козината им опада, и...

— Вода — дрезгаво прошепна Конан. Събра крака, изправи се и тръгна, залитайки към онзи, когото нарекоха Отсгар, с ръка, протегната към изцапания мях, увиснал на седлото на ездача.

— Чакай! — извика другият и дръпна тромавото животно встрани. — Водата е рядкост в тези места, както сигурно си забелязал. Ние сме търговци и не си раздаваме стоката ей така. Какво ще ми предложиш в замяна? — Той смръщи вежди с престорена строгост.

Отзад се появиха и други ездачи — около дузина, камилите им спокойно преживяха или гризяха ниските трънливи храсти. Повечето от новодошлите бяха къдрави шемити, по-млади от русия мъж и от другия, с козята брада. Някои от тях се подхилваха на закачките, отправени към Конан, и на окаения му вид, други го гледаха сериозно и се мъчеха, както повечето младоци, да изглеждат невъзмутими и страшни.

— Не ми приличаш на богат човек — продължи водачът им. — Може би ще ни платиш за питието с някоя добра новина. — Отсгар потупа издутия мях и водата вътре силно се разплиска. — Да си виждал някакви древни руини или гробници, докато си скитал наоколо? Могат да ни послужат за ориентир.

Конан пристъпи към него, севернякът отново се дръпна и разбута недоволните камили на спътниците си. Този път той наистина се ядоса и сложи ръка върху дръжката на сърповидния си нож. Другите го последваха и оръжията им издрънчаха. Варваринът затършува из гънките на окъсания си кафтан за своя кинжал, но не го намери. Погледна през рамо и го видя върху пясъка до опашката на гуцера.

— Чакайте! Аз познавам този човек — извика шемитът с козята брада, който му се бе присмял. Той слезе от камилата си и се приближи, отпушвайки своя мях. — Ето, стари приятелю! Пий, Конан от Кимерия!

Конан го изгледа подозрително с мътен поглед, когато онзи му подаде мяха, в който бълбукаше вода.

— Това е честна отплата, задето ми спаси живота от ловците на крадци в Арехун.

Мъжът допря мяха до устните на жадния мъж и му даде да пие на малки части. Варваринът коленичи и стиснал овчия мях на шемита, лакомо загълта.

— Исайаб, какво означава това? — гневно попита Отсгар. — Имах и други въпроси към него.

— Няма значение. Той нямаше да ти отговори. Тези кимерийци са твърдоглави до смърт. Почти колкото вас, ванирците — небрежно добави Исайаб, докато издърпваше мяха от стиснатите пръсти на Конан. — Стига толкова. След малко пак.

— Остави му мяха и да тръгваме — нетърпеливо го подкани Отсгар. — Трябва да продължаваме на изток.

Исайаб го изгледа.

— Тази вода няма да му помогне много, Отсгар, в тази нажежена пустош. Само ще удължи агонията му. Предлагам да го вземем с нас. Конан ще ни е полезен. — Той потупа варварина по рамото, което сякаш бе заякнало от няколкото глътки вода.

— Да, Отсгар, нека го вземем. — Непознатият топъл глас принадлежеше на един ездач с качулка, застанал близо до северняка. — Като го гледам, сигурно ще издържа на тежка работа. — Една нежна ръка отметна прашната качулка и откри лицето на тъмнокожа жена с гарвановочерна коса.

Главатарят се намръщи и вдигна рамене. После изведнъж се усмихна обезоръжаващо и на широкото му брадясало лице проблесна златен зъб.

— Много добре. Повече хора не са излишни. Конан, добре дошъл сред нас.

— Благодаря ти, Исайаб — прошепна кимериецът. — Не съм те познавал добре.

Донякъде — за да се подпре, донякъде — от топло чувство, варваринът сложи ръка върху рамото на шемита, после погледна безизразно Отсгар и останалите.

— Ванирецо, не съм виждал развалини наоколо, нито гробници. — Той дръпна ръката си от рамото на Исайаб и се обърна да вземе ножа си.

Групата спря за почивка, камилите подгънаха крака, за да слязат ездачите им. Исайаб даде на Конан още вода и сладки фурми, щом той се почувства по-добре. Запита го как се е озовал без кон в пустинята и Конан му разправи с тих пресекващ глас за кражбата на Звездата на Корала, като внимаваше другите да не чуят неприятната история. Исайаб го изслуша сериозно и изрази съчувствие за загубата му.

По-късно, след като подремна, Конан получи кафява камила и седло. Дружелюбно настроеният вече Отсгар нареди да отделят животното от дяла редица камили, натоварени с багаж — те следваха кервана, наглеждани от стар едноок зуагир.

Отпадналият Конан би се зарадвал на каквато и да е помощ, но все пак му беше чудно какво търси тази група навътре в пустинята. Само няколко от камилите бяха натоварени с вода, храна, съчки за огън и с кожени торби, в които подрънкваше оръжие. Хората изглеждаха неопитни — повечето бяха млади и зелени, освен Отсгар, Исайаб и неколцина други, които даваха вид на опитни и уверени в себе си. Този керван не приличаше на другите кервани, които Конан бе срещал.

А и жената, с черти на стигийка, беше някак прекадено фина. Седнала грациозно в сянката на преживящата камила, за да пази нежното си лице от слънцето, тя решише дългата си черна коса. Изобщо нямаше вид на човек, който би свързал съдбата си с най-обикновени главорези. Едно подозрение се прокрадна в главата на Конан, но той го премълча. Почти не разговаряха, докато Отсгар не ги подкани да тръгват.

Под погледите на другите Конан успя да се качи върху коленичилата камила без помощ — силите му бързо се възстановяваха. Изравни тромавото животно с това на Исайаб и го последва през криволичещото дърво.

Щом излязоха в откритата пустиня, ездачите се разпръснаха в редица, както бе по предварително уточнения план. Жената с качулката остана до Отсгар, а по-младите се наредиха в двата края, но на такова разстояние, от което да го вижда следващият в редицата. Исайаб махна на Конан да остане с него и двамата се отправиха към центъра на редицата.

— Добър начин да претърсвате пустинята — каза Конан, когато другите вече не можеха да ги чуват. Той яздеше до спасителя си, но на достатъчно разстояние, за да не се хапят камилите.

— Да, но днес няма да стигнем далеч. Вятърът се усилива и скоро ще почне страшна пясъчна буря. — Исайаб се загърна с шала си, за да не усеща щипещия вятър, който вдигаше сиви облаци пясък в далечината. Конан знаеше, че този вятър изсмуква влагата от тялото много по-бързо от силното слънце.

— Да, днес търсенето ще е трудно. — Варваринът яздеше редом с Исайаб. — Но какво търсите? Някой заблуден керван? Кого смятате да обирате?

— Някой, който няма да може да протестира — многозначително заяви спътникът му. — Някой, чиято алчност е по-голяма дори от жаждата му за живот и който иска да съхрани богатството си дори когато вече не му трябва.

— Така си и мислех. Вие плячкосвате гробници. — Конан неволно потръпна.

— Е, доста груб израз. Наричай ни пустинни пирати. — Исайаб се усмихна и пак погледна Конан, който яздеше така, че да го пази от вятъра. — Но какво те притеснява, стари разбойнико? Не си ли рискувал много повече, когато си работил с живи хора?

— Нямам нищо против честния риск, както знаеш — намръщено поклати глава Конан. — Но да обирам гробници! Има нещо страховито и мръсно в тая работа. Да отваряш гробове и да ровиш за дрънкулки сред кости и гниеща плът. Пфу! Освен това не обичам духове и магии, а старите гробници бъкат от тях.

Шемитът се замисли и поглади къдравата си брада.

— Спомням си една история, която са ми разказвали — сигурно в някоя долнопробна кръчма или в бордей — за един млад варварин, който осквернил гроба на древен крал и откраднал красивия меч от здраво стиснатите ръце на скелета.

— Да, вярно е — съгласи се Конан, — но тогава бях в безизходица. Бях гол в снега, преследван от вълци. Нямах друг избор, освен да вляза в гробницата.

— А сега по-различно ли е? — Забележката на Исайаб остана без отговор, защото Конан продължи:

— Та това си е чиста лудост — да претърсвате пустинята за гробници. Как смятате да ги откриете? — Той посочи голата пустош, покрита от дюни, над които се носеха пясъчни вихрушки. — Защо смяташ, че тази земя е била обитаема?

— Колкото до това... виж там. — Исайаб му показва плосък кръгъл камък, вграден в твърдата като скала глина. — Това е била основата на мелница или преса за вино, като тези, които използваме в равнините на Шем. Личи си по дупката в средата. Имало е времена, когато тази земя е била плодородна и се е простирала от подножието на планините до морските брегове — разпалено обясни шемитът.

Варваринът проследи движението на ръката му. За миг дори си представи зелени поля, които покриват пясъка и пепелта, и пухкави бели облачета да плуват над сините води в далечината. Въображението му сътвори пристанище с минарета и кули... Конан тръсна глава, за да прогони миража.

— По дяволите!

— А за това как намираме богати гробници — продължи Исайаб, — съгласен съм, че би било глупаво да се търси напосоки. Но Отсгар има остър слух. — Той намигна на Конан и се ухили. — Държи странноприемница в Шем. Има много приятели, които скитат из пустинята, и от тях научава за всичко, което те са открили в нея. Има връзки и сред търговците и аристократите, така че получава най-добрата цена за скъпоценностите, които намираме. С негова помощ открих няколко добри находища. Напоследък обаче почти не се намират непокътнати гробници, освен старите езически светини, които не са под закрилата на нашата църква. Но ето че преди няколко дни Отсгар започна да стяга нова експедиция, още по-разточителна от предишните. Един стар иманяр, когото камиларите зуагири намерили полужив, преди да умре, им пошушнал, че видял някакви руини да се подават от пясъка, вероятно кралска гробница. Казал им, че видял каменен корниз във формата на демон и с муцуна на гуцер. Слухът стигна до ушите на Отсгар и той плати, за да научи точното място. — Исайаб кисело огледа пустинята. — Но вече се чудя дали всичко това е било истина. А дори и да е имало гробница, пясъците може би отново са я погълнали.

Конан изсумтя.

— Твоите хора са все изпечени крадци.

— Да, така е. Това сме — Отсгар, аз, Фило от Кот и старият камилар Елохар. Останалите са неколцина юнаци от Абдарах. Този род приключения допадат на скитниците и побойниците от площадите на Шем.

— Ами жената? — Конан присви очи поради една внезапна атака на вятъра.

— А, Зафрити ли? — засмя се Исайаб. — Отсгар щеше да я остави вкъщи, ако ѝ имаше доверие. Но самата тя пожела да дойде. Тя е вироглава стигийка, беше танцьорка в хана му. Не му е жена, нито му е много вярна любовница. — Исайаб го погледна многозначително.

Конан поклати глава в недоумение.

— И с такива хора смятате да разравяте гробници? Кой знае какви изненади ви чакат?

Исайаб махна с ръка.

— Конан, остави съмненията. Ние вече сме научили тънкостите — смигна му шемитът. — Ще видиш, че всяко нещо си има цаката.

Усилващият се вятър заглушаваше думите им и двамата се умълчаха. Конан поизостана и постепенно потъна в дрямка.

Сепна го викът на Исайаб.

— Да вървим на юг! — Шемитът бе обърнал камилата си и сочеше към пустинята. — Фило спря. Виж, маха ни! Ето и Отсгар препуска през дюните. Забелязали са нещо.

ТРЕТА ГЛАВА

МАСТАБАТА

Събраха се под една висока дюна. Конан замижа, за да не се пълнят очите му с пясък. Видя тъмни очертания, които се издигаха от единия склон на възвишението. Беше ниска правоъгълна постройка от черен базалт — наричаха я мастаба^[1]. С базалтови стени открай време са запечатвали входовете на гробниците.

Ъгловатата каменна стена изглеждаше странно черна на фона на заоблените дюни. Макар и позаличени от времето, рисунките върху каменните блокове все още личаха. На трите видими края стърчаха като рога зловещи демонски глави с форма на гущер. Покривът представляваше ниска четиристенна пирамида, по средата на която опашките на гущерите се преплитаха и образуваха остър връх.

Веднага щом стигнаха до руините, бандитите подириха завет до полузаровената стена на мастабата. Камилите тъпчеха на място с проскубаните си крака, за да не се набива пясък в козината им. По заповед на Отсгар част от групата се разпредели на двата края на дюната, за да дадат знак, ако забележат конници.

— Намерихме мястото тъкмо навреме! — провикна се Исайаб и се наведе към Конан. — Пясъкът скоро ще скрие слънцето.

И наистина, облаци прах обагриха деня в болнавожълтеникав цвят. Над дюната се носеше пясъчна вихрушка. За щастие вятърът отвяваше пясъка от мастабата, а не я затрупваше пак.

— Завържете камилите! По-бързо! Струпайте багажа си на едно място, за да не го отвлече вятърът. — Отсгар крачеше между хората си и даваше заповеди сред воя на вятъра. Двама от групата опъваха кожена палатка, а останалите разучаваха гробницата.

Конан слезе от камилата и Исайаб му извика:

— Моли се вятърът да спре до довечера, защото така или иначе Отсгар ще ни държи тук дотогава, докато не оберем всичко.

— Входът! Намерих входа! — нададе вик един от младежите, който проверяваше полузаровената страна на мастабата. — Елате да

видите!

Конан се присъедини към тълпата около момчето. Пътюм огледа една от крокодилските глави, полуразрушена от вятъра. Тя му се зъбеше злобно от ъгъла на покрива. Варваринът я подмина внимателно и се закатери по дюната.

Зафрити стоеше зад мастабата. Когато Конан мина покрай нея, сандалите ѝ се хлъзнаха по наклона и тя за малко не падна. Кимериецът я подхвана през кръста и усети гъвкавото ѝ тяло. Очите ѝ го стрелнаха изпод шала.

— Внимавай, жено!

Конан се обърна и видя, че Отсгар го гледа подозрително.

Камъните в задната част на постройката бяха украсени с релефни фигури, които очертаваха контурите на врата. Младежът бе разкопал от горната ѝ страна и сега, коленичил, изгребваше пясъка с ръце. Показа се тъмен процеп.

— Тук няма пясък. Пътят е чист! — той се съблече и без да обръща внимание на вятъра, се наведе напред, за да бръкне в отвора. Отсгар го наблюдаваше мълчаливо, а до него развълнувана стоеше Зафрити. Конан понечи да предупреди момчето да внимава.

— Ааа!

Младият шемит изведнъж рязко се дръпна и впери поглед в голата си ръка. От нея висяха няколко смъртоносни червени скорпиона, забили жило в плътта му. Той се хвърли върху пясъка и заудря ръката си в земята, за да се откопчи от отровните гадини, а стоящите около него се мъчеха да ги стъпчат с крака или ги посичаха с ножовете си.

— Донесете лопатите! — заповяда Отсгар и се откопчи от ръцете на ужасената си любовница. — Убийте тварите и разчистете вратата от пясъка.

Той се надвеси над жертвата и навъсено загледа гърчещото се момче. То пребледня, тялото му се стърчи още веднъж и се отпусна безжизнено.

Водачът се обърна и хвърли поглед на Зафрити, която уплашено гледаше как влачат трупа на младежа.

Разчистването на входа се оказа много лесно — трябваше само да вдигнат пълните лопати и вятърът тутакси отнасяше пясъка. Конан и Исайаб помагаха да се забиват камъни в пясъка, за да не се срине

дюната в изкопа. Но вятърът се усили и връхлиташе върху пясъчните купчини около гроба така бясно, че скоро върху билото над мастабата се образува вдлъбнатина с форма на подкова.

Лопатите на младежите скоро стигнаха до нова пречка — висока, двукрила бронзова врата, излъскана през вековете от подвижните пясъци. По вратата нямаше фигури, а орнаменти от скъпоценни камъни. Не се виждаха нито панти, нито дръжка. Отсгар нареди да донесат чук и удари с него по вратата.

Глух звън, като от камбана, показва, че металът е плътен и здрав.

— Чакай! Чухте ли? — възкликна Исайаб, надмогвайки писъка на вятъра. — Ударите отекват дълбоко в земята.

Всички кимнаха в знак на съгласие и се заслушаха в заглъхващия звук, който напомняше удар на гонг.

Отсгар нареди да донесат някаква кожена чанта с инструменти. Двама здравеняци с вид на изпечени крадци затършуваха в нея, а после коленичиха пред наклонения каменен праг. Те сръчно се опитваха да отворят двете крила, като забиваха в процепа колове и длета.

След малко единият нетърпеливо погледна Отсгар.

— Отваря се. Чух пантите да скърцат.

Бандата се струпва около вратата. Дори любопитната Зафрити, чийто интерес към съкровището се бе възвърнал, тръгна напред, докато Отсгар не я дръпна здраво за рамото.

Конан забеляза това и се обърна към Исайаб, който стоеше неподвижно до него и гледаше към гробницата.

Варваринът се обърна към вратата, откъдето се разнесоха уплашени стонове и силно сгромолясване. Пясъкът се раздвижи под краката му и в ноздрите му нахлу застоял въздух, който вятърът бързо отнесе. Бронзовата врата се бе стоварила върху двамата злощастни майстори и ги бе премазала. Зад нея зееше мрак.

Процепът беше един улей, в който имаше някакъв скрит лост. Явно беше капан, достатъчно тежък, за да смачка нещастниците.

В този миг се чу дрънчене и силно стържене на камък, което идваше от гробницата. Двете вериги, свързани с горните краища на вратата, се опънаха и тя започна да се затваря отново, разкривайки кървавите останки на телата отдолу. С вик Исайаб скочи върху вратата и втъкна длетото в една от брънките на веригата, близо до отвора в

каменната каса. Отсгар изръмжа и го последва, като изтича отстрани и блокира другата верига с дръжката на клещите.

Двамата отскочиха бързо встрани. Скърцането във вътрешността продължи за момент, после двете вериги издрънчаха и огромният блок падна обратно върху вече премазаните жертви.

Хората гледаха сащисани. Отсгар пристъпи напред и се ухили, а златният му зъб проблесна.

— Сега вратата наистина е отворена.

Той посочи триумфално към каменните стъпала, които се губеха във вътрешността на гробницата, и групата нададе радостни възгласи. Забравяйки за другарите си, които лежах мъртви отдолу, те се изкатериха върху вратата, за да поздравят водача си. Дори Зафрити отметна шала си, прегърна силно любимия си и го целуна.

— Факли! Донесете факли и въжета! — извика Отсгар — Скоро ще сме на завет.

Един от младоците, тихо момче, приятел на ужиления от скорпионите, се опита да надвика бурята и загрижено се обърна към Отсгар.

— Господарю, не е ли по-добре първо да довършим бивака? — Той погледна към притъмнялото, забулено с пясък небе. — Вече сме уморени, а скоро ще се стъмни.

Отсгар го изгледа пренебрежително и посочи зейналия вход.

— Какво значение имат денят и нощта там долу, глупак такъв? — изсмя се дрезгаво той и поглади русата си брада. — На оня свят е винаги нощ.

Останалите се разсмяха и младежът силно се изчерви.

След кратка почивка групата се приготви за слизане. Всеки един се въоръжи под инструкциите на Исайаб с лост, кука и чук. Конан грабна един лост, дълъг колкото ръката му, и праметна през рамо едно навито въже. Другите взеха запалени факли и затъкнаха по една резервна в коланите си. Старият зуагир остана при камилите, които се гушеха на завет до мастабата.

— А къде ще сложим скъпоценностите? — Ентузиазизираната Зафрити хвърли наметалото си и откри пищната си фигура, облечена в копринена блуза и шалвари. Хубавицата дотича с куп кожени торби. — Вземете ги, за да носим съкровището.

Бандата се подреди под зоркия поглед на Отсгар. Засраменият младеж, който искаше да продължат правенето на бивака, беше хванал една искряща факла. Очевидно искаше да изкупи грешката си и затова застана най-отпред. Конан погледна недоволно Отсгар, но ванирецът не спря момчето. Втори и трети бяха един новак и севернякът Фило, следвани от Исайаб и Конан. После застанаха другите шемити, а по средата им — Отсгар и Зафрити.

В мастабата нямаше зала. Тя беше направена от плътен камък, прорязан от тесни стъпала. Коридорът беше висок, но широк едва колкото да се разминат двама души. Стръмните стъпала, които водеха надолу, бяха опасно изтъркани и посипани с пясък.

— Свещеници и богомолци са минавали отгук векове наред — прошепна Конан на Исайаб. — Може би стълбата води до голям подземен храм.

Шемитът само изръмжа в отговор, но не се обърна.

Конан слизаше бавно, като се подпираше с ръце на двете стени. На едва трепкащите светлини на факлите той се опитваше да следи стъпалата и сенките пред себе си.

Постепенно гигантските каменни блокове се заменяха от пепелявосива скала, идеално изсечена и загладена. Застоялият въздух нахлу в ноздрите на Конан, въпреки че таванът бе висок и можеше да става вентилация. Писъкът на пустинния вятър премина в шепот някъде високо над тях. Плътно наслоен прах замени пясъка, но стъпалата си бяха все така опасно разрушени.

Някой отпред извика и сенките измениха формата си.

— Стълбите свършиха — чу се развълнуваният глас на младежа. — По стените има рисунки.

Наистина стъпалата отстъпваха място на стръмен каменен под. Двете стени бяха боядисани в цветове, които още личаха тук-там през праха и пораженията на вековете.

Рисунките бяха много странни — по-скоро напомняха писмени знаци — пиктографии, подобни на символите, използвани от древните жители на Стигия и Китай. Стените бяха красиво изписани и оцветени по дължина. Знаците представляваха човешки, животински и други познати фигури, но формата им бе толкова необичайна, че Конан не можеше да ги разпознае. Един детайл го накара да настръхне. Хората

на рисунките, макар и да носеха дрехи и оръжие, бяха нарисувани със зелена кожа и имаха дълги крокодилски муцуни.

Исайаб се обърна към Конан:

— Хората, които са правили гробницата, вероятно са били от блатистите земи — тяхното свещено животно е крокодилът — каза високо шемитът, така че и другите да чуят. — Може бе свещените им закони не са позволявали да рисуват човешки същества.

Отзад се чу властният глас на Отсгар:

— Мърдайте там! Стига сте се влачили! Дошли сме да забогатяваме, а не да гледаме красиви картинки!

Те ускориха хода си, без да се спират повече, за да разглеждат пиктографиите. Но пътем Конан забеляза, че на места има по-големи рисунки, които служеха като илюстрации. Те показваха как хората-крокодили обработват земята, строят градове, пускат кораби и копаят дълбоки кладенци и гробници.

Странните сцени безпокояха кимериеца, но той си наложи да продължи напред, макар всяка частица от тялото му да усещаше, че наоколо дебне нещо нередно и тайнствено. Явно му бе писано винаги да попада на такива странни и зловещи места. Сега, когато съдбата го бе събрала с тези пустинни бандити, реши, че е по-добре да надвие старите си страхове и да изчака края на начинанието.

Изведнъж отпред настъпи бъркотия и светлината намаля. Първата факла изчезна, чу се само силен треперлив вик. Един от първите — кльощавият кривонос котиец Фило, разбута уплашен вървящите зад него и се втурна към края на редицата.

Конан надзърна над рамото на Исайаб да види какво става. Тежестта на момъка бе задействала един скрит капак на пода, който водеше към подземие. От него се чу познатият звук на триещи се камъни, придружен от крясъците на падналия. Те се извисиха в пронизителен писък на агония и секнаха. Скоро спря и стържещият звук.

След първоначалния шок хората в края на редицата притеснено поискаха да разберат какво става. Всички се дърпаха назад, за да не попаднат в клопката. Силните псувни на Отсгар се заглушаваха от уплашените им гласове. Той настигна страхливия Фило и го завлачи обратно за туниката.

Един от първите говореше на Исайаб:

— Видях дупката, в която падна. Не беше много голяма. — Младежът се опита да се изпъчи смело, но от напрежение и страх лицето му лъщеше от пот на светлината. — Аз скачам добре и не ме е страх. Ще я прескоча без проблем.

Исайаб го изгледа, после само кимна. Младият разбойник му подаде факлата си, свали наметката и остана по риза и панталони. Всички се сбутаха назад, за да му освободят място.

Момчето захапа здраво едно въже и се засили.

Скочи доста отвъд капана, който бе погълнал другаря му, и се обърна с тържествуваща усмивка. След миг обаче подът под него започна да пропада. Момчето задраска с ръце и крака по камъка, но не успя да се задържи и изчезна в бездната с вик. Капакът отново се затръшна.

Пак се чуха стържещите звуци и предсмъртните крясъци. Конан и останалите отчаяно дърпаха въжето. Писъците обаче престанаха и въжето увисна свободно, с протрит и раздърпан край.

Мърморейки мрачно, Отсгар разблъска редицата, за да мине напред. Исайаб каза учудено:

— И други са минавали оттук. Трябва да можем да обезвредим капаните...

Шемитът млъкна, защото видя, че Конан сваля наметката си.

— Ето такива северняци обичам — да не се плашат от малко лош късмет! — извика Отсгар и тупна Конан по рамото. — Хващам се на бас, че кимериецът ще успее да прескочи. Какво ще кажеш, Исайаб?

Шемитът замълча. Гледаше как варваринът завързва въжето около кръста си и промушва през него лоста. После Конан опря здраво гръб в едната стена на коридора, а стъпалата си — в другата. Подпрял се на двете стени, той започна бавно да се придвижва над опасния участък, като първо плъзгаше краката си по едната стена, а после — гърба и лактите си по другата. Напредваше бавно и ако не променеше свивката в коленете, нямаше опасност да падне. Когато мина над първия таен капан, останалите нададоха окуражителни възгласи. Докато се плъзгаше над втората издайническа цепнатина в каменния под, той усети, че силите му се изчерпват. Разбра, че е било неразумно да се прави на акробат толкова скоро след мъчителното скитане из пустинята.

Конан ускори змиевидните си движения, защото стоенето го изморяваше още повече. Сухожилията на коленете му пареха като нажежена тел, краката му започваха да се огъват. Той погледна надолу и видя, че вече се е прехвърлил и над втория капан. Опита внимателно земята под краката си — тя му се стори достатъчно стабилна. Варваринът се спусна облекчено върху нея. Задъхан и целият ожулен, той кимна в отговор на одобрителните викове на групата.

Щом поотпочина, Конан опъна своя край на въжето си и го закрепил здраво с клинове и подпори. Под инструкциите на Исайаб опънаха въжето и от другата страна. След това всички, един по един, минаха по въжето, което висеше ниско над капана, като се подпираха с две ръце на стените. Отсгар караше Зафрити да изчака, но тя отказа и дори прекоси опасното място по-бързо и по-грациозно и от мъжете.

От тази страна се виждаше, че проходът се разширява в галерия, която имаше колони с орнаменти и от двете страни. Един от шемитите — ниськ, набит младеж, на чието ухо проблясваше сребърна обица, се промъкна напред, за да проучи обстановката, но Отсгар рязко му напомни, че сигурно и там има заложени капани.

— Сега чак ги предупреждава, нали! — измърмори Конан на Исайаб. — Май повече го е страх да не му задигнем богатството, отколкото от капани.

Исайаб го погледна в знак на съгласие и се зае да затегне въжето.

Отсгар задържа групата, докато и последният, кльощавият Фило, който гледаше объркано, не прекоси въжето.

Този път напредваха по-бавно — трябваше да внимават за нови уловки. Конан и Исайаб спряха, за да разгледат една от последните рисунки, която изобразяваше как строителите на гробницата убиват военнопленници по всякакви ужасни начини. Притесняващото в картината беше, че палачите имаха крокодилски муцуни, а безпомощните жертви, които изгаряха, обезглавявяха и набождаха на кол, бяха с обикновени човешки лица.

— Несъмнено табуто се е отнасяло само за хора от собственото им племе — заключи Исайаб. — Не са вярвали, че враговете им също са можели да имат души на свещено животно.

Влязоха в зала с огромни размери. Никъде не се виждаше съкровището, което търсеха. Колоните бяха високи, кръгли и масивни, основите и капителите им бяха във форма на преплетени лотосови

корени и листа, между които се криеха птици и змии. Извитите сводове завършваха с пъстри орнаменти и поставки за факли, но никъде нямаше саркофази или други характерни вещи, които крадците търсеха. Освен праха и трепкащите сенки на колоните нямаше нищо.

— По двама във всеки коридор — нареди Отсгар. — И гледайте за тайни врати.

Той сновеше между едната и другата страна на залата и изучаваше орнаментите с опитно око. Конан и Исайаб останаха в средата. Зафрити се движеше с лекотата на танцьорка, в очите ѝ блестяха страх и възхита. Чуваше се само пращенето на факлите и приглушеното ехо на стъпките им, докато вдишваха хладния застоял въздух в гробницата.

— Виждам нещо в края на залата. Врата е! А до нея — два саркофага! — обади се шемитът с обичата. Но той не се втурна, а спря и внимателно огледа помещението пред себе си.

Отсгар излезе иззад колоната и вдигна високо факлата си, за да освети пътя. След това тупна по рамото младия мъж.

— Наистина, Азрафел! Там са нашите богатства! Хайде, можеш първи да си избереш наградата!

Азрафел хладно пренебрегна окуражителните думи на водача и бавно поведе групата.

С приближаването към края на залата видяха ясно, че там наистина има голяма врата и два саркофага, изправени от двете ѝ страни. И тази врата беше от бронз, но за разлика от другата бе набраздена от патина, а по краищата, където се допираше до каменната стена, беше разядена и позеленяла.

Исайаб побутна Конан.

— Сигурно има страшна влага от другата страна, за да разяде така метала.

— Аха! И видът на тия мумии хич не ми харесва.

Двата саркофага, целите побелели от прах, имаха формата на положените в тях мумии. Както и по стенните рисунки маските на лицата им не бяха човешки. Главите бяха издължени, с остри муцуни, отпуснати върху гърдите на починалия. Всяка мумия държеше кръстосани отгоре ѝ сабя и прът.

Останалите не обсъждаха странния вид на бронзовата врата и чудовищните ѝ пазачи. След като нетърпеливо провериха пода и

решиха, че няма капани, те се скупчиха около саркофазите с въодушевени възгласи. Фило, забравил за страха си, съблече палтото си от овча кожа и изтри с него праха от единия саркофаг. При вида на червеникавите отблясъци на златното покритие и на скъпоценните камъни, които се показаха, от групата се изтръгна радостен вик. След миг разцепиха единия саркофаг, неколцина други се ориентираха към втория.

— Махнете ги от вратата! — извика Отсгар. — Сложете ги на земята и ни освободете място!

Докато едни влачеха скърцащите ковчези по пода, други се суетяха около тях, лющеха златния слой и откъртваха тюркоазите и аметистите, вградени в дървото. Разбойниците се тълпяха като лешояди около жертвата си и скоро увитите в ленено платно тела се показаха.

— Няма нужда всички да се занимават със саркофазите! Исайаб, вземи кимериеца и младока Азрафел и се заемете с вратата. Там е истинското съкровище. — Докато говореше, Отсгар с опитна ръка разряза една от мумиите на определени места — ръцете, гърдите и челото. Със свободната си ръка бъркаше в дупките и вадеше пръстените, амулетите и другите накити, които ловко мятеше в кожената торба на кръста си. Зафрити стоеше плътно до него, гледаше го какво прави, сочеше и бързо му казваше нещо на стигийски, когато смяташе, че нещо е пропуснал.

— Погледни това дяволско нещо! То е получовек — полукрокодил! — възкликна Конан. Застанал далеч от разбития саркофаг, той посочи голямата безформена глава, която се подаваше от бинтовете.

— Не бъди придирчив, кимериецо — грубо се изсмя Отсгар. — Дори и в днешно време свещениците в тия земи обичат да комбинират човешки и животински части. Ако искаш, като умреш, могат да ти сложат глава на куче, нокти на ястреб и оная работа на бик, за да ти е по-удобно на оня свят.

Забележката на Отсгар бе последвана от гръмогласен смях. Конан, отворен от гледката на ръцете, тършуващи из тленните останки, се обърна, за да разгледа разядената бронзова врата. Исайаб и Азрафел вече я блъскаха ентусиазирано. Но дори и тази врата да бе капан като първата, механизмът сигурно вече бе унищожен от

корозията. Исайаб предположи, че най-добрият начин да се справят е да я разчистят откъм пантите и да я отворят с лостове отстрани, така че да не падне отгоре им.

— А какво ще стане с нас, ако изведнъж рязко се отвори както обикновена врата? — попита Конан.

За да избегнат изненадите, решиха да втъкнат под вратата метални длета.

Скоро ударите и стъргането се разнесоха из залата и отекнаха между огромните колони. Останалите се присъединиха, щом свършиха с преравянето на саркофазите. Дори и Отсгар се включи в работата. Но през повечето време стоеше отстрани и уж гледаше за следи от тайни врати и дупки. Зафрити пърхаше между него и работещите и развълнувано ги наблюдаваше. Конан забеляза, че Фило, котиецът, човъркаше най-отзад, стиснал здраво чантата с крадено злато, за да може тутакси да хукне, ако се наложи.

Макар и да работеха на смени, мина доста време, докато издълбаят вратата по края. Под грапавата зелена ръжда имаше слой метал, твърд почти колкото каменните стени, и след неколкочасов труд подът бе осеян с парченца от него.

— А ако вътре е пълно с вода? — попита Азрафел. — Както е изгнила вратата, може всички да се издавим като плъхове, щом я отворим.

Но Исайаб, който бе пробил една дълбока дупка, отвърна, че усеща струя студен въздух от другата страна. Успокоени, те продължиха работата още няколко часа.

— Достатъчно! Стига сме човъркали! Трябва вече да е достатъчно хлабава, за да могат да я отворят няколко здрави мъже с лостове. — Отсгар огледа изтощените си спътници. — Кимериецо, ти си по-якичък. Хайде, вземи този кол. Защо не...

— А защо не ти, Отсгар? — Конан хвана тежкия кол, който му хвърли водачът, и дръзко издържа погледа му. — Ще се постарая, но само ако ми помогнеш.

— Ъ-ъ. Хм. Ами... най-добрите трябва да са първи — отвърна Отсгар и го изгледа страшно. — Добре, Конан. Двамата заедно!

Другите се изтеглиха назад в очакване. Двамата мускулести мъже забиха стоманените прътове в най-дълбоките прорези от двете страни на вратата. Отсгар преброи до три и натиснаха.

Вратата не помръдна.

Отсгар преброи отново и отново, двамата се напъваха, пъшкаха, изкривили лица. Само няколко ръждиви парченца се отрониха от горната част.

— Мамка му! Да гориш върху купчина от дяволски кости! Отвори се, да те вземат мътните! — Задъханите проклетия на Конан стреснаха наблюдаващите. Варваринът натисна пръта с всички сили, Отсгар стори същото от другата страна.

С леко проскърцване двете крила поддадоха едновременно. Те се раздвижиха със страховито скрибуцане и с оглушителен трясък се стовариха върху каменния под. Шумотевицата заглуши развълнуваните гласове на бандитите. Те притихнаха заедно с металния звън, онемели от учудване.

Откри се зловещ коридор, озарен от призрачна светлина. Подземният източник на бледозеленото сияние не се виждаше, но бе достатъчно силен, за да засенчи огъня на факлите и да освети мъглата пред тях. Тя се стелеше на кълба над каменна тераса, от която започваше широка стълба, водеща надолу.

Мъглата се носеше и виеше като живо същество пред очите им. Изведнъж, за тяхно учудване, в нея се очертаха движещи се фигури. Разкривени и полюшващи се, дългите им зелени сенки прииждаха по стъпалата и надаваха силни крясъци. След секунда бандата се присъедини към тях с ужасени викове.

По каменната тераса през вратата нахлуха ревящи демони, чудовища с крокодилски глави изскачаха от сияещата бездна, като че призовани от сгромолясването на вратата, а в очите им гореше вековна омраза. Те се втурнаха сред хората, ръмжаха с безформените си муцуни и размахваха старомодни саби и копия.

Крадците веднага се приготвиха за битка. Чудовищата прииждаха на тълпи и се движеха ужасно бързо. Конан се убеди, че това бяха хората-крокодили от рисунките. Той отблъсна с пръта си една от лигавите муцуни, притежателят ѝ изпусна меч си и хвана уродливото си лице с избити зъби с жилестите си криви крайници, подобни на пръсти. Кимериецът отстъпи назад към другарите си, които бързаха да се оттеглят.

В залата кънтяха писъци и рекове. Един от младите шемити падна, кривите зъби на едно от чудовищата ухапаха ръката му, а друго

заби ръждясалия си меч в беззащитното му тяло. Трети демон сграбчи падналата Зафрити за изящния глезен и я придърпа към тракащата си челюст. Конан се нахвърли върху него със силни удари и ритници и заблъска тялото му в една колона. После изправи обезумялата от страх стигийка и я повлече през залата.

В този миг Отсгар нададе бойния вик на ваниреците, проби обръча от нападатели и се присъедини към тях.

Не можеха нито да ги надвият, нито да отстъпват под строй. Някои от бандитите не бяха въоръжени, а и огромните колони им пречеха и даваха възможност на създанията с крокодилски глави да ги нападат от всички страни. Отстъплението им се превърна в паническо бягство. Конан също хукна с всички сили далеч от ръмжащите зверове и писъците на жертвите им.

Бледата светлина на подземие то скоро изчезна зад тях. За щастие някои бяха запазили факлите си като средство за отбрана и сега трепкащият им огън озари пътя на бегълците. Тичаха като луди, водени от ужаса, но съществата, които бяха призовали от бездната, ги бяха последвали. Коридорът започна да се стеснява и затрудни придвижването на бандата.

Конан и Отсгар спряха, щом обитателите на гробницата ги настигнаха с оглушителни крясъци. Чудовищата бързо разбраха, че трябва да се пазят от свистящите железни прътове и от силните и точни удари на ножа на Конан. Двамата мъже най-после се откъснаха и хукнаха напред, а зад тях на земята се гърчеха няколко крокодилски муцуни. Но още преследвачи прескочиха телата и последваха бегълците.

Последва ново препятствие — минаването над тайните клопки. Исаяб прекоси въжето, осветяван от факлата на Азрафел, след него премина и Зафрити. Конан въпросително погледна Отсгар: „*Кой ще мине първи?*“.

Очите им се срещнаха. Ванирецът неохотно побутна Конан напред и се обърна с рев, за да метне копието към муцуната на първия преследвач. Варваринът тръгна към въжето. Зафрити вече се плъзгаше по него бавно и със залитане. Конан се сети, че глезенът ѝ сигурно е навехнат от стискането на влечугоподобното същество.

— Трябва да побързаш! — Конан я настигна, грабна я през кръста и бързо я пренесе на другата страна. Там пусна борещото се

момиче и изруга: — Какво, по дяволите...?

Около ръката му се бе увил скъп накит — богато украсено сребърно колие, потъмняло от времето, но отрупано с бляскави скъпоценни камъни. Стигийката, побесняла от яд, го измъкна от ръката му и го скри обратно под блузата си. После се хвана за Азрафел и забърза нагоре.

Варваринът се обърна и видя как Отсгар тича по въжето под избледняващата светлина на факлата. Главатарят скочи и хукна по коридора след Конан.

Но пазителите на гробницата знаеха как да обезвредят капана и след миг Конан зърна тълпата, която ги последва, без да обръща внимание на въжето. Бегълците се скупчиха в подножието на хлъзгавите стъпала, защото най-първите нямаха светлина. Конан видя на пламъка на Азрафеловата факла как Фило припка по покритата с пясък стълба с натежала торба, натъпкана със злато.

Освен котиеца бяха се спасили още петима — Исайаб, Азрафел и Зафрити, самият Конан и Отсгар, който псуваше по адрес на озъбените преследвачи и от време на време се обръщаше, за да ги отблъсква. Жалки останки от групата смелчаги, които бяха дошли да търсят погребаното съкровище.

Фило извика радостно. Пред тях се появи бледосиньо петно — светлина в края на тунела! Трябва да бяха прекарали цяла нощ в подземието и сега светло безоблачно утро изпълваше входа на гробницата. Гледката ги обнадежди. Мудният котиец се закатери бързо. Останалите също удвоиха усилията си и спечелиха няколко крачки преднина пред ревящите обитатели на гробницата.

Щом приближиха вратата, силната светлина заслепи Конан. Той настигна другите, които на свой ред приближиха натоварения Фило. Той пръв изхвърча навън, задъхан и радостен, и изведнъж се изгуби от замъгления им взор. Радостните му викове преминаха в пронизващ писък, който постепенно заглъхна.

— Чакайте! Спрете! — извика Конан и хвана Зафрити за рамото. Опитваше се да свикне с пронизващата дневна светлина. Исайаб и Азрафел вече бяха спрели на ръба на дълбока пропаст. Конан се надвеси, заслонил очи, и замижа невярващо.

По време на престоя им в гробницата вятърът бе отвял още много пясък. Сега постройката се виждаше в цялото ѝ величие.

Ниската мастаба, която бяха открили, бе само най-горният край на стъпаловидна пирамида, която се издигаше високо в пустинята.

Под тях разбитото тяло на Фило се изгърколи по първото, после по второто от гигантските наклонени стъпала към пясъчните дюни. Там, долу, бяха стадото камили и Елохар, който им махаше и викаше.

— Оттук, жено. — Конан сграбчи Зафрити през кръста и я повлече настрани по тесния корниз на второто стъпало към въжето, което старият камизар бе завързал за една от гущеровите глави в ъгъла на мастабата. Исайаб вече се спускаше, Азрафел бе готов да го последва. Зафрити хвана въжето — нежните ръце на танцърката издържаха на натоварването, докато четиримата се спускаха от едно ниво на друго към най-високата дюна.

След миг Отсгар стигна до въжето, бягайки от злоещите си преследвачи. Той се плъзна бързо надолу и събори останалите. Но притесненията му бяха излишни. На входа на пирамидата, който доскоро гъмжеше от демони, сега не се виждаше жива душа. Един-единствен звук отекна над пустинята като тревожния звън на камбана — звукът от голямата бронзова врата, която се затръшна зад последния от древните пазители.

[1] Мастаба — древноегипетска гробница, имаща формата на пресечена пирамида. Строени са от кирпич или камък. Думата мастаба идва от арабската дума за „пейка“, защото, когато се гледа от разстояние, тя прилича на пейка. Вътре в мастабата дълбока камера е изкопана в земята и облицована с камък или тухли.

Външните строителни материали са били първоначално тухли, изработени от сушена кал, която е леснодостъпна от река Нил. Дори когато и по-трайни материали от камък влезли в употреба, по-евтините и леснодостъпни тухли от кал са били използвани и за най-важните монументални структури.

Надземната структура е с правоъгълна форма, с полегати склонове, плосък покрив, и е около 4 пъти по-дълга, отколкото е широка, като се издига до най-малко на 30 фута височина.

Мастабите са били строени в посока север-юг. В тази надземна структура се обособявало помещение за приношения, оборудвано с фалшива врата, до която свещениците и членовете на семейството носели храна и други дарове за душата на починалия.

Втора скрита камера, наричана *сердаб*, от арабската дума за „изба“, приютявала статуя на починалия, която била скрита в зидария, за да бъде защитена. Стените на сердаба имали малки отвори. Тези отвори не били предназначени за гледане на статуята, а по-скоро за да се позволи на аромата на горящ тамян, а вероятно и на думите, изречени в ритуалите, да достигнат до статуята.

Броят на достъпните помещения в мастабата се увеличил толкова, че към края на Старото царство те представлявали същински лабиринт от коридори и зали. В началото на Старото царство типичните гробници на фараоните станали непресечените пирамиди, но в знак на царското благоразположение към високопоставени поданици мастабите се съхранили като гробници за тях.

Срещат се само в областта около Мемфис, наредени около фараонските пирамиди, образуващи некрополи с дълги улици, които се пресичали под прав ъгъл. От края на Старото царство са открити само грубо изработени мастаби, които разкриват упадъка на абсолютната монархия — отърсилите се от господството на фараона висши сановници сами строели гробниците си в своите имения.

През Средното царство отново се открива мастабата, все така в близост до царските пирамиди. През Новото царство тя изчезва, за да отстъпи пред хипогея — бел. WizardBGR ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДОЛИНАТА НА ИЗОБИЛИЕТО

— Ти каза, че гробницата е строена от хора, които само са боготворели крокодилите! — Зафрити кисело изгледа Исайаб. — Конан не мисли така. Нали, Конан?

Макар да яздеше надалеч от нея, погледът на изкусно гримираните ѝ очи бе така изразителен, че кимериеца го побиха тръпки.

Зафрити показа пръста си, на който имаше пръстен с розов камък. Зеленикавият сребърен обков представляваше два крокодила, захапали опашките си.

— Ако знаех истината, никога нямаше да нося това.

Камъкът проблесна на слънцето и крехките ѝ рамена потръпнаха. Конан не отвърна, защото се сети за накита, който не се бе посвенила да скрие. Исайаб се изравни с нея и протегна ръка.

— Ако не го искаш, е удоволствие ще те отърва от него.

— Не. — Стигийката бързо пхна пръстена в торбата на кръста си. — И без това се връщаме с почти празни ръце.

Последното укорително изявление, изглежда, бе отправено към Отсгар, който яздеше начело. Той обаче продължи мълчаливо, без да се обръща.

Петимата оцелели и старият зуагир се придвижваха на коне, които бяха купили по пътя, тъй като камилите бяха неудобни за хълмовете и поляните на западен Шем. А и не им трябваша толкова животни, защото само малка част от багажа бе оцеляла след пясъчната буря. Конниците криволичеха из величествена кедрова гора, в която тъмните сенки на дърветата се редуваха с ярка слънчева светлина. Край пътеката ромонеше игрив поток.

Шестимата се радваха, че са се измъкнали от пустинята. В първата шемитска странноприемница, която откриха в западните оазиси, се бяха натъпкали с плодове, дивеч и вино. Спаха почти цял ден. Но първоначалната радост, че са оцелели, бързо отлетя. При

мисълта за това, което ги очакваше, настроението им помръкна. Изключение правеше само Исайаб, който по целия път през хълмовете си сръбваше от един мях с вино, както казваше той — за повишаване на настроението.

— Може и да не спечелихме много, но поне няма да го делим между много хора. Капаните на гробницата отстраниха негодните и доста ни разрешиха.

Отсгар се извърна и го изгледа заплашително. Но вече бе много късно — Азрафел бе побеснял.

— Така си и мислех! Вие сте знаели за опасностите и въпреки това тласкахте всички ни напред. А може би точно затова. — Тъмноокият шемит пришпори коня си, после ядно забави ход. Упрекът му бе отправен и към Исайаб, и към Отсгар. Златната му обица просветваше на слънцето. — Някои от тях ми бяха приятели от детинство — вярно, бяха скитници, крадци и не бяха съвсем възмъжали, но те никога не биха умрели, ако знаеха за вашата алчност.

Отсгар обърна коня си към младежа. Водачът изглеждаше внушително в ризницата и обкования си шлем.

— Не ми говори за алчност, момче! Не забравяй, че аз губя най-много от това приключение. Моят дял от нищожната печалба едва стигна да платя за храната на камилите. — Ванирецьт препречи пътеката с коня си и мрачно изгледа останалите. — И все пак аз спазих обещанието си към теб и нетърпеливите ти приятели: Ако това беше една съвсем обикновена гробница, сега щяхте да се радвате на богатството си.

Младият шемит, изглежда, се стресна повече от свирепото изражение на Отсгар, отколкото от думите му. Той мълчеше, забил гузно поглед в земята пред коня на ваниреца. Конан се опита да спаси положението.

— Отсгар, друг път като тръгнеш да обираш гробници, проверявай дали покойниците наистина са умрели!

Пиянският кикот на Исайаб разпръсна напрежението. Отсгар погледна Конан ядосано и отново пое напред. Пияният шемит доближи коня си до варварина и му заговори шепнешком:

— Бас държа, че е прав. Дори и с всички дрънкулки, които той и танцьорката успяха да скрият, Отсгар трудно ще възстанови разходите по експедицията. — Исайаб се наведе още повече и лъхна на вино в

лицето на Конан. — Няма да се учудя, ако скоро се приготви за нов поход. Дълговете ще го притиснат, а и севернякът обича риска.

— Няма да му е много трудно да измисли нещо — отвърна Конан — Чувал съм, че шемитските градове държави не страдат от липса на гробници.

— О, да! Има достатъчно гробници. — Исайаб замижа и бързо се поправи: — Е, не колкото в Стигия, разбира се! Там гробниците са повече от домовете на живите. Там почитат змията и са луди по гробници. Сриват цели градове, за да освободят място за некрополи. Та това е отвратително! — Той се замисли и въздъхна. — Но и в Шем ни очаква същото, ако хората продължават да слушат словата на пророка Хорасп. — Разбойникът разсеяно поглади брадата си. — Проблемът с повечето гробници в Шем е, че добре ги пазят. Отдавна отминаха дните, когато се осмелявахме да ги обираме. Законите там са строги.

— Толкова ли почитате предишните си господари? — попита Конан.

— Не. Но духовенството има власт и зорко пази гробовете. Сега, подстрекавани от Хорасп, стражите режат ушите и носовете на нарушителите и ги набождат на кол.

— Кой е този Хорасп, който ви създава толкова проблеми?

— Странстващ пророк, който има последователи във всички царства на Шем. Той проповядва величието на задгробния живот, разпространява последните открития при строежа на гробници и при балсамирането. През последните години щедро го подкрепя цар Ебнезъб, господарят на моя град — Абдарах. Той убеди царя да започне строежа на най-голямата гробница в Шем. Сега Ебнезъб бърза да я завърши, тъй като здравето му се е влошило. Затова е дал на Хорасп още по-голяма свобода в управлението на града.

— Гробници и паметници! — измърмори Конан. — Глупости! Никога не съм разбирал защо хората издигат в култ разкоша. В моята страна е достатъчен един забит меч, украсен с черепите на враговете...

— Тези гигантски гробници са напълно излишни в Шем! — намеси се Азрафел, който яздеше наблизо, все още нацупен след сблъсъка с Отсгар. — Те са построени с кръвта и потта на хората и отнемат земята на много собственици. — Младият шемит възмутено

тръсна глава и обичата му проблесна. — Точно безумието на Ебнезъб ме лиши от наследство и ме накара да стана крадец.

— Аз не бързам да отричам гробниците — сви рамене Исайаб. — Строежът осигурява работа на много хора, а и се харчат пари, които иначе ще останат в хазната на царя. Тези пари могат да отидат в много джобове, включително и в нашите. — Шемитът хитро се ухили и смигна на Азрафел. — Но иначе съм съгласен, че няма смисъл от гробниците. Да слагат при умрелите купища богатства и оръжие, дори да погребват живи жените и слугите им!

— Шемитът се замисли и заусуква брадата си. — Това е стигийско влияние, дошло от Хорасп. Стигия е голяма и силна земя, макар и не много обичана. Тя е обширна и... Вижте там — ето за това ви говорех!

Конан проследи ръката на Исайаб. Пътят се виеше надолу между дърветата и извеждаше на голото скалисто било на един хълм, от което се откриваше просторната гледка на долината на река Стикс. Блатистата равнина се ширеше жълтеникавозелена на запад, където синкавата мараня преливаше в пухкави облаци. Отляво, забулена в омара, лежеше мътнозелена, подобна на океан, река Стикс. Отвъд нея, над мъглата, стърчаха няколко върха на пирамиди с различни размери. Това бяха гробниците на Стигия — древни символи на една още по-древна страна, която започваше от далечния бряг на реката и стигаше на юг, чак до омагьосаните джунгли на Черните земи.

— Както виждаш, стигийската империя е по-велика от нашата — въздъхна Исайаб. — И все пак предпочитам нашата просветена земя. Нашата цел — град Абдарах, е натам.

Той посочи надясно, към възвишенията, които очертаваха края на зелената равнина. Там се гушеше град с бели куполи, заобиколен от здрава крепостна стена. Самият град бе изненадващо гъсто застроен. Но извън стените, по бреговете на каналите, бяха разпръснати безредно неукрепени предградия. От другата страна, сред хълмовете, се простираха още пътища и самотни сгради.

— Зад града са основите на гробницата — обясни Исайаб. — Повечето жилища от тази страна бяха съборени заради нея. — Шемитът им показва един изкоп, полускрит зад кулите на града.

— Величествено е, нали, Конан? — засия Зафрити, която бе слязла от коня, за да се полюбува на гледката по-добре. — По-красиво

е от родните ми места. А и страната не си пати толкова от тежката ръка на свещениците с тяхната набожност и фалшива скромност. — Тя сви изразително гъвкавите си рамене. — В Стигия танцуването на обществени места е забранено, мога да съм само в харема на господаря. В Шем се диша свободно. Твоята страна е щастлива, Исайаб.

— Мъртвият ми баща не мислеше така — възпротиви се Азрафел, който бавно се спускаше по пътеката. — Удавиха го в един от напоителните канали, защото се опълчи срещу данъците, събирани насила от Ебнезъб. — Младежът седеше спокойно на седлото, макар в гласа му да се усещаше жилото на яростта. — Днес в Абдарах са щастливи само богатите и хитрите — заби той поглед в Отсгар.

— Мисля, че градът е чудесен! — прекъсна го Зафрити. — В родината ми няма публика за моето изкуство. А тук благодарение на Отсгар ме знаят навсякъде. Трябва да ме гледаш утре как танцувам, Конан! Глезенът ми вече оздравя!

Девојката го стрелна с поглед и направи лека танцова стъпка, която завърши с полюшване на бедра. Това накара мъжете да замълчат.

Отсгар премести погледа си от прекрасната гледка към още по-прекрасната си любима.

— Зафрити, мисля, че излишно притесняваш Конан. Той едва ли ще иска да идва с нас чак до шемитската равнина, нали, кимериецо? — Той погледна многозначително варварина.

— Нямам нищо против да разгледам по-добре тази част от Шем. — Конан обърна очи към Зафрити. — Има красиви гледки.

Отсгар се намръщи, а Исайаб силно се изхили.

— Кажи ми, кимериецо, как се озова сам в пустинята?

— Пътувах към Офир — сви рамене Конан. — Имах работа с кралицата на тази страна. Но нищо не излезе.

— Виждаш ли, Отсгар, той може да остане с нас в странноприемницата — грейна Зафрити и се метна върху седлото на пъстрата си кобила. — Та той се справи добре в гробницата. Не по-зле от нас. — Тя погледна хрисимо господаря си. — Може би ще дойде с нас на следващия поход?

— Няма да откажа. — Конан се обърна към Отсгар: — Трябва да понапълня джоба си, преди да продължа по-нататък. — Той подкара

коня си към пътеката. — Макар че изобщо не ми се ще да ограбвам гробници и да събуждам стари проклетия.

— Добре казано, Конан! — подвикна Исайаб. — И аз стигнах до твоя извод. Занапред ще бъдем честни крадци. — Шемитът разклати мяха и го вдигна към устните си. — Ожаднях! Изтрезнях от приказки!

Отсгар не каза нищо и пътниците продължиха надолу.

Пътят се виеше през гората, която постепенно започна да оредява и се замени от градини с нарове и фурми, а после от равни поля. От крайпътния извор започваха напоителни канали, от които селяните черпеха вода с дълги поклащащи се съоръжения, подпрени върху поставки от кирпич. Конан почувства върху плещите си тежестта на задушния ден и видя стръкчетата ечемик, които надничаха от плодородната почва.

— Долните ниви още не са засети, защото Стикс едва сега започва да приижда — обясни му Исайаб. — Градът ще е пълен с фермери, напуснали земите си. Наводнението ще е опасно тази година, защото в бързината да завърши гробницата, Ебнезъб остави каналите да се затлачат. Но пък много бездомни селяни работят на строежа. По това време на годината се строи най-бързо.

Думите на Исайаб заливаха Конан като водите на вечната Стикс. Зафрити не се чуваше, защото Отсгар я повика при себе си, щом пътят се разшири. Тя веднага започна да го закача, както си личеше от резкия му тон и жестове и от нейния смях.

Нивята свършиха. От двете им страни се появиха блата. На места дигите бяха засипани или отмити. Тук-там върху колове стърчаха празните червени къщи на фермерите, някои вече залети с вода. Стикс бе придошла от дъждовете в далечните джунгли и от топящите се снегове по южните планини и бе помела равнината с опустошителна сила. Скоро белият път се превърна в мочурлива пътека. На два пъти ездачите трябваше да слизат, за да прекосят широките канали с тръстикови лодки, карани от местните жители, а конете им плуваха зад тях.

Нащърбените бойници и кубета на Абдарах изплуваха от маранята. Роговете на свещениците се чуваха от минаретата и пушекът от огнищата и жертвениците обагреше слънцето в пурпурночервено.

Движението по каналите и пътищата стана оживено, макар денят вече да преваляше. Виждаха се биволски коли, натоварени с плодове и кожи, украсени със сребро колесници, теглени от породисти коне, лодки, които влачеха снопове тръстика и огромни камъни за строеж. Скоро групата навлезе в покрайнините на града. Край пътя се гушеха колиби от кал и клони или обикновени палатки от окъсани одеяла, опънати по брега на канала. Голи мърляви дечица се разбягваха, пищейки, изпод копитата на конете. Родителите им газеха из плитчините за змиорки или раци, точно под носа на крокодилите, които дремеха или се тътреха лениво по брега. При вида на влечугите стомахът на Конан се сви, в главата му нахлуха кошмарни спомени за скорошната битка под земята.

Ездачите стигнаха до главната порта на града — масивна и сводеста, покрита с оцветени плочи и красиво осветена от факли. Отсгар ги поведе покрай нея. Зърнаха примамливите стоки, които се продаваха на входа, и пъстрата тълпа, сбрана там.

След известно време стигнаха до друг кръстопът.

— Тия пътища водят на север, към Ерук и хиборийските земи, и на запад, към Азгалун и морето. Минават през най-големите градове на Шем, които са също като скъпоценни камъни върху златен нагръдник. Тук е търговското средище на света.

В далечния край на кръстопътя имаше дълга ниска сграда от кирпич — полукъща — полукрепост. Вратата към двора бе отворена и отвътре блещукаше светлината на огъня, чуваха се дрезгави гласове. С приближаването си Отсгар се провикна:

— Ставайте, слуги! Вашият господар се върна!

ПЕТА ГЛАВА

ТАНЦЪТ НА ЗАФРИТИ

Музика и ухания изпълваха въздуха в странноприемницата. Звънът на струни и цимбали, силните аромати на печено овнешко и на уханни питиета опияняващо се смесваха. Жужаха гласове, които шепнеха на различни езици, чуваше се нежен женски смях, замайваше разнообразието от парфюми, тамян и треви, които димяха натъпкани в лулите или стояха в гърнета с вода в тъмните ъгли на къщата.

Централното помещение, макар и голямо, бе разделено от ниски сводове, подпрени върху изящни каменни колони. Между тях, на различни нива, лежах гостите на странноприемницата, облежнати на възглавници, пред ниски маси, натежали от храна и напитки. Пъстри мозайки красяха тавана на сепаретата, с изключение на най-голямото от тях, чийто покров бе топлата звездна нощ на Шем. От сводовете висяха цъфнали лози, които се полюшваха на нощния бриз, а в средата шуртеше мраморен фонтан.

— Не очаквах, че вашият главатар е толкова богат — сподели Конан с Исайаб, докато си пийваха жълто палмово вино. Той седеше по турски в едно осветено сепаре, добре отпочинал от пътуването предния ден. Носеше копринени панталони и елече, а буйната му коса бе привързана с раирана кърпа. — Ванирецът устрои царска гощавка.

— Тук се отнасят с него като с благородник. — Шемитът посочи с глава към светлобрадия Отсгар, който, пременен, посрещаше на входа гости с тюрбани. — В тази странноприемница няма да срещнеш мръсни и шумни пътници от източните кервани. Той предпочита да подслони богати търговци с ценни стоки и привилегирани придворни. Те често идват насам, когато портите на града са вече затворени. — Исайаб намигна. — А и често им се ще да продадат нещо, без да плащат данък.

— Отсгар нали си е скромнен. — Конан изпразни чашата си и посегна към каната на масата. — Знае как да се престори на беден,

когато се пазари за крадените неща, а после ги продава като скъпи вещи.

— Да, хитър е той. — Исайаб се загледа в последните глътки на дъното на чашата си. — Абдарах е като дълбоко езеро след отлива на реката — гладко и лъскаво на повърхността, мътно и тъмно отдолу. Трябва да си особена риба, за да можеш да плуваш на различна дълбочина. Като Отсгар. — Исайаб погледна Конан. — Понякога това умение се удава лесно на чужденците.

— Градът ви наистина е много интересно място. — Конан се наведе и зашепна поверително: — Днес се разхождах из централния пазар и видях глигани от чисто злато, големи колкото човешки крак, бурета със скъпоценни камъни и сандъци с нефрит, които трудно бих могъл да вдигна. Големи богатства! И навсякъде се говори за разкоша на новата гробница.

— Да. Царят плаща високи цени за богатствата на източния свят, затова и Отсгар е толкова алчен за накити. Чух, че саркофагът ще е от алабастр и злато. Всичките скъпоценности на Ебнезъб ще бъдат погребани с него, а покривът на гробницата ще е осеян с блестящи камъни. — Исайаб посочи към небето над фонтана.

— Да. — Конан замислено потърка брадичката си. — И всичко това за сметка на бедняците. Срамота е толкова богатство да се зарови заедно с царя, когато поданиците му се скитат гладни и бездомни по улиците.

Исайаб го погледна изненадан.

— Ушите ли ме лъжат, Конан? Да не ти е повлияло непрестанното мрънкане на Азрафел против благородниците?

Конан се усмихна и прокара ръка по ъгловатата си челюст.

— Не съвсем. Но като се мотаех из града вчера, ми хрумна нещо. Какво ще стане, ако...

Той млъкна и се обърна към края на стаята. Защото лютните и цимбалите засвириха по-силно, а към тях се прибави и тънката, кръшна мелодия на флейта. Всички погледи се насочиха към далечния край на помещението, където от една покрита със завеса врата се появи Зафрити и започна представлението си.

Тя затанцува любовния танц на зуагирките. Но по нея ги нямаше шаловите и воалите, с които бяха длъжни да се увиват жените от племето. Оскъдното ѝ облекло и гривните, с които бе окичено

стройното ѝ тяло, трептяха при всяко нейно движение и сякаш се присмиваха на всякаква скромност. Отмерваше бързия ритъм със специални камбанки, а от гъвкавите ѝ движения звънчетата на кръста ѝ непрекъснато пееха.

Танцувайки, Зафрити обикаляше сепаретата. Следваха я музикантите и момчета, които осветяваха пътя ѝ. Тя пъргаво се плъзгаше между възглавниците и забавляваше всяка компания с някакъв шеговит номер. Отсгар вървеше след нея, пляскаше в ритъм и кимаше самодоволно на гостите си. Той се усмихна одобрително, когато Зафрити се усука около дебелите търговци и ги остави да пъхат сребърни монети в пазвата ѝ. Конан забеляза, че тя обръща по-голямо внимание на тях, отколкото на по-слабите, жилави пътници и че пренебрегва тази част от странноприемницата, където седяха той и Исайаб.

Но изведнъж танцът ѝ смени посоката си. Тя прекоси откритото помещение, мина покрай фонтана и стигна до тяхната маса. Исайаб се стресна, когато танцърката го прескочи и босите ѝ крака пъргаво разместиха чаши, питки и резени пъпеш по тъмната мраморна маса. После тя застина, напрегната като антилопа, замряла наред своя бяг към гората.

За миг зашеметяващият танц спря, ритъмът на кастанетите ѝ се размина с мелодията, но музикантите скоро разбраха и забавиха темпото. Зафрити се закърши безсрамно пред очите на Конан. От време на време хвърляше през рамо предизвикателни усмивки към Исайаб или спокойно оглеждаше свирачите и насъбралата се публика. Но движенията ѝ бяха предназначени за кимериеца, който гледаше занемял.

Зафрити старателно усукваше златистата си талия и разкриваше всяка прелест на тялото си пред очите на гостите, като бавно и изразително плъзгаше по него отрупаните си с накити ръце. По тялото ѝ, от китките до глезените, преминаваше вълнообразна тръпка, пайетите проблясваха и камбанките звънтяха. Тя се извиваше изкусно, като разкриваше на светлината на лампите нови и нови тайни на пицната си, блестяща от пот плът. Бавно, в такт с пулсиращия ритъм, тя коленичи на масата, плъзна яркочервените си нокти по мраморната повърхност и извърна тялото си към Конан в поза на подчинение и покана.

При тази гледка мъжете наоколо въздъхнаха и зашушукаха. Някои съчувстваха на варварина, седнал толкова близо до тази пламенна жена — достатъчно близо, за да се изпоти, дори да се опари на огъня на знойното ѝ тяло.

Конан усети, че е крайно време да направи нещо. Посегна към торбичката с парите си и хвана първата монета, която напипа — тежко ромбоидно късче абдарахско злато. Зафрити вече плавно се изправяше с изпънати пръсти. Щом Конан се пресегна да пусне монетата в пазвата ѝ, красавицата побягна леко с изящните си прашни крачета.

Тя затанцува на централната алея, а около нея се струпа тълпа от възторжени гости, които посягаха с монети или само с лакоми пръсти към нея. Но Зафрити се въртеше достатъчно бързо, за да ги държи на разстояние. Хвърли един воал, за да пускат подаръците си върху него.

Отсгар се изправи пред нея, като одобрително удряше по кожената ножница на кръста си. Скрита зад едрото му тяло, девойката събра печалбата си и изчезна зад завесата.

След миг глъчката стихна. Търговците се върнаха по местата си и си поръчаха още храна и напитки, а между тях се пръснаха млади момичета, за да задоволят желанията, които Зафрити бе събудила с танца си. За изненада на Исайаб Конан намусено пренебрегна ухажването на неколцина разголени девойки.

Варваринът бе прибрал златната монета обратно в торбичката си и седеше мрачен и мълчалив. Исайаб прецени, че е по-добре да не споменава нищо за Зафрити, и се опита да възобнови предишния разговор, който бе така изкусително прекъснат. Но с разгара на празненството Конан ставаше все по-неспокоен. Той гаврътна виното си и стана с думите, че иска да се поразходи сам.

Кимериецът мина през оживената кухня и се упъти към стаята, която споделяше с разбойниците на Отсгар. Когато вървеше по един от коридорите, чу как зад него изскърца врата. Върна се и застана пред една полуоткрехната врата от дебели боядисани греди. През пролуката се носеше познато ухание. Конан надникна в стаята — там бе Зафрити, облечена още с роклята от танца, но без звънчетата. Тя стоеше пред голямо огледало и сваляше накитите си. Навсякъде бяха пръснати лъскавите ѝ костюми.

— Какво, Конан? Не ме ли гледа достатъчно, докато танцувах?
— Зафрити не го погледна, а се наведе, за да свали една упорита обица.

— Едва ли бих могла да ти покажа повече. Но все пак влез, затвори вратата! Кажи ми, хареса ли ти танцът ми?

След кратко колебание варваринът влезе и затвори вратата след себе си.

— Хареса ми колкото и всички други танци, които съм гледал — призна си той. — Докато скитах между Китай и Зингара, видях доста подобни изпълнения.

Зафрити го стрелна с поглед и намусено сведе очи към монетите, струпани между бурканчетата с различни мазила.

— Това го обясни на другите гости. Парите се откъсват от сърцето им по-трудно от въздишките и грухтенето. — Тя изсипа монетите в едно чекмедже.

Конан я изгледа изпитателно.

— Сигурна ли си, че искаш да знам къде държиш парите си? Мошениците, с които си се събрала, не обират само трупове.

— Днешната печалба не е голяма, а и поне за толкова ти имам доверие — сви рамене Зафрити.

— А защо отказа златото, което ти давах?

Зафрити се обърна към него, полюшвайки бедра и рамене.

— Защо да взимам само пари от теб, Конан? — Тя се доближи до него, обви с ръце кръста му и го погледна дръзко. — Мога да имам всичко.

— Всичко...? — повтори неразбиращо той и прикова поглед върху лицето ѝ. Тя го гледаше страстно със зеленикавите си очи, малиновите ѝ устни бяха полуотворени. Привлекателните извивки на тялото ѝ бяха тъй близо до него.

— Да, мисля, че мога да имам всичко — не само парите ти, но и тялото ти, твоята страст, твоята дивашка първичност, само да поискам. — Зафрити се приближи още повече, топлите ѝ длани се плъзгаха по бедрата му.

— Ами господарят ти? — Конан се опитваше да запази самообладание. — Той какво ще каже?

— Отсгар ли? Уф! — тръсна глава Зафрити. — Аз само работя за него. Вярно е, че той държи на мен, но само като на ценна собственост, от която може да спечели нещо. Но аз не го харесвам. — Тя вдигна нетърпеливо рамене, после се засмя и пристъпи към Конан. Тялото ѝ

леко се докосна до неговото, ръката ѝ се плъзна по ръката и гърдите към лицето му.

— Няма да харесваш и мен, след като задоволиш прищявката си. — Конан отдръпна главата си от ръката ѝ. — Не ми харесва това, Зафрити. Никога не съм отнемал жената на мъж — дори и такава разпусната и безочлива като теб от такъв мошеник като Отсгар. Макар че знае ли се — може и да му направя услуга.

— Дивак! — Зафрити изведнъж силно зашлеви Конан. — Ще ме поучава! Ти не си никакъв мъж, въпреки че имаш големи мускули...

Конан стисна китката ѝ, за да не го удари пак, после хвана и другата, за да предпази очите си от огненочервените ѝ нокти. Тя се мяташе яростно и се бореше с него със силните си ръце. За да парализира движенията ѝ, Конан я стисна здраво, но коленете ѝ останаха свободни и варваринът трябваше да се извърти, за да не го ритне в слабините. Тя продължи да се бори ожесточено, докато изведнъж, задъхана, силно го прегърна. Малките ѝ остри зъби засмукаха ухото, после шията му, а той зарови жадно лице в ухаещата ѝ коса. Ръцете му се впиваха във възбуждащата ѝ плът, тя го галеше и гъвкавото ѝ тяло се притискаше към неговото, като че искаше да се изкатери по него като маймунка върху бананово дърво.

Конан чу, че вратата се отвори. Опита се да се обърне, но силата и страстта на Зафрити му попречиха. Едва успя да я отблъсне на една ръка разстояние, когато тежък юмрук се стовари върху него и го хвърли назад. Един до болка познат глас изрева в ухото му:

— Трижди проклет да си, кимериецо! Твоето племе винаги е крадяло жени! Моят народ в снежния Ванахайм никога не е търпял това, нито пък аз ще го търпя! — Крещейки, Отсгар го удряше с юмруци и ритници.

Но щом притисна Конан до стената, кимериецът се отблъсна от кирпичените тухли, заби юмруци като чукове в гърдите на ваниреца и го изтласка в центъра на стаята. Отсгар бързо се окопоти, сграбчи Конан и се опита с хватка да обездвижи ръката му. Варваринът се освободи и ритна ваниреца в слабините. Неочаквано русата корава глава го халоса по челюстта, главата му се размъти и пред очите му притъмня.

Двамата се боричкаха по средата на стаята, ръмжаха и сумтяха като танцуващи мечки. Конан успя да пъкне крак зад Отсгар, хвана го

за косата и го метна през хълбока си. Ударът запрати домакина в единия край на леглото, върху купчина лъскави костюми. Претоварените дъски на леглото се счупиха и той се сгромоляса на пода.

Отсгар се изправи, псувайки и хвана таблата на теглото, от която стърчаха дълги назъбени трески. Конан отскочи, за да избегне удара. Сети се за камата на кръста си, но Отсгар не беше извадил неговата. Срамота беше да приключи битката така изведнъж.

Хвана бухалката заедно с ръката, която тъкмо замахваше. В замяна неочаквано получи як ритник в корема. Твърдата подметка на Отсгар го запрати към огледалото. Към пода се разлетяха шишета и в стаята се разнесе тежък аромат.

Конан опита да се изправи. Той реши да сложи край на боя, но в този миг усети някакъв нов дразнител, който пърхаше пред замъгления му поглед и се блъскаше в рамото му като ядосано цвърчащо птиче. Беше Зафрити.

— Стига! Махайте се оттук, глупаци такива! Това е моята стая!

Тя налетя на великана Отсгар с малките си юмручета.

— Изчезвай, дебела маймуно! Достатъчно поразии направихте! Да не ви виждам и двамата! Махайте се!

Конан се остави да го изблъскат от стаята заедно с противника му, който го изчака в коридора със свит юмрук.

— Чакай, ванирецо! — Варваринът вдигна ръка, за да се предпази. — Имам предложение за теб. — Подутата устна затрудняваше говора му. — Не бих искал да те осакатявам, поне докато не те направя богат.

Отсгар изрева с разширени от гняв очи:

— Какво предложение, кимериецо? Да не искаш да се накичиш с дантели и висулки и да танцуваш със Зафрити?

— Стига сме се били заради тази стигийка — нетърпеливо поклати глава Конан и унило докосна разцепената си устна. — Макар че ако я харесваш, доста често ще трябва да се биеш заради нея. Хайде да спрем дотук. Какво ще кажеш?

Отсгар продължи да го гледа на кръв. Но след малко върху намусената му физиономия блесна златният му зъб и ванирецьт се засмя дрезгаво.

— Добре! Пак сме приятели!

Той рязко пристъпи към кимериеца, за да го тупне по рамото.

Конан се пребори с неволното желание да го удари и предпазливо стисна ръката му.

— Ох! — Отсгар разтърка синините си и весело опипа разклатения си зъб. — Май ми трябва още един златен. — Той погледна Конан и пак се засмя. — Е, какво е предложението ти?

Конан огледа коридора, затворената врата на Зафрити и слугите, които бяха изскочили, щом чуха разправията.

— Това е само между теб и мен. А може и Исайаб. И Азрафел, ако го открием.

— Добре тогава. — Отсгар щракна с пръсти към слугите си. — Доведете в стаята ми Исайаб и Азрафел!

Слугите бързо изчезнаха. Ванирецьт махна с ръка на Конан да го последва.

Стаята на Отсгар беше семпла, но уютна, с покъщнина от тъмно дърво и бронз. Пред широкото легло, покрито с копринени чаршафи, имаше тоалетка, отрупана най-вече с вещи на Зафрити. Капандурата на тавана пропускаше в стаята нощния бриз. Отсгар наля палмово вино от една гледжосана стомна и подаде чашата на Конан, който се настани на един малък стол от бронз.

Исайаб пристигна, стиснал в ръце, както обикновено, чашата си, замаян от виното, но заинтригуван. Скоро пристигна и Азрафел и седна, без да продума. Конан започна:

— Това, което ще ви предложи, е добро за всеки истински разбойник — то е един лесен начин да се сдобиете с много пари, без да има изиграни. Но вие тримата, тъй като живеете тук и следвате обичаите на народа си, не сте го забелязали. Обикаляте из суровата пустиня и ограбвате гробници, когато много по-голямо богатство чака под носа ви.

— Искаш да кажеш да обираме гробниците на абдарахските царе и жреци ли? — прекъсна го Исайаб. Той се обърна, за да се увери, че вратата е затворена, и продължи: — Хич не си го и помисляй! Казах ти, че ги пазят не само хора, но и магии...

— Не, Исайаб. Моят план е по-смел — отвърна му Конан кротко и убедено. — По-лесно ще ограбим гробницата на тукашния цар

Ебнезъб.

Шемитът облеци очи.

— Но тя още не е построена, а и царят е жив!

— Жив е, но не за дълго, ако е вярно това, което чух от теб и на улицата. Какво мислиш за здравето на Ебнезъб?

Исайаб се втрени в Конан за миг, после въздъхна и разпери ръце.

— Знам само какво си мърморят придворните, когато минават оттук. Царица Нитокар постепенно го убива с отрова, както направи с предишната жена на Ебнезъб. Но той е толкова обсебен от нея, че нищо не подозира.

— И няма да разбере как ще умре — включи се Азрафел. — Тоя алчен пуяк си го заслужава.

— Полудяхте ли! — гневно наруши тишината Отсгар и стана от стола си. — Забравете идиотските си фантазии. С моето положение е твърде рисковано дори и да обсъждам такива дяволски неща. Моята собственост е в Абдарах и аз трябва да я опазя. А дори и да успеем да направим това, за което казваш, ще се вдигне страшен шум.

— Няма, ако никой не разбере — намеси се Конан. — Ако не разбиваме гробницата, а изнесем съкровището по таен тунел, изкопан за целта, никой няма дори да открие липсата на съкровищата.

Думите му затвориха устата на Отсгар. Той сбърчи вежди и седна обратно на стола си. Исайаб обмисляше предложението и ту се мръщеше, ту се усмихваше.

— Искаш да кажеш да направим тунел, докато още строят гробницата и после лесно да я оберем. Рискована работа. Има малка вероятност да са се сетили за това и да са предупредили стражите. Мястото се охранява и сега. — Жилавият шемит се плесна ентузиазирано по коляното. — Ама е вярно, че е много по-лесно да се вмъкнем сега, отколкото когато я построят!

— Аз съм съгласен! — изправи се Азрафел. — Трябва да си върнем богатството, което дъртият Ебнезъб отмъкна от честни хора като баща ми.

Конан кимна.

— Най-добрата част от плана е, че по този начин ще избегнем всички капани и заклинания. Тъй като това няма да е обичайното плякосване, няма опасност да се сблъскаме с магии и духове.

Исайаб вдигна чашата си и тържествено обясни на Азрафел:

— Конан е за чистата работа. Не обича да ограбва трупове, освен ако сам не ги е убил.

Конан нетърпеливо тръсна глава.

— Просто не харесвам зловещите места. В Кимерия имаме една поговорка: *„Духовете са като виното — стават по-силни с годините“*.

Гласът на Отсгар се извиси над останалите:

— Защо смяташ, че е толкова лесно да влезеш в гробницата? Може да не е по силите ни дори да преместим и ред камъни.

— За това няма да знаят много хора, освен ако някои от тях не ни предаде — нервно каза Исайаб и погледна към вратата. — Стражите там имат дяволски наказания и мъчения.

— Едва ли е трудно да се изкопае тунел — сви рамене Конан. — Обикновено най-големите, плътно наредени камъни се слагат отгоре, а останалото се запълва с малки камъчета и чакъл. Може би така ще е и с гробницата на Ебнезъб. Смятах да отида и да разузная тази нощ, но ми... попречиха. — Той разтри натъртената си от боя глава. — Но може би е по-добре да отидем заедно, Исайаб. Ти ще ме водиш и ще ми обясниш това-онова за схемата на гробницата.

— Тази нощ? Искаш да кажеш... сега?

Конан кимна и Исайаб колебливо погледна към Отсгар. Ванирецьт въртеше чашата в едрите си ръце. Изражението му показваше, че е дълбоко замислен. Изведнъж рязко вдигна поглед.

— Защо не? Защо да не отидем всички? — Той се усмихна и златният зъб блесна между подутите му устни. — Ако искаме да изпреварим Ебнезъб, трябва да побързаме.

ШЕСТА ГЛАВА

НОЩНА РАЗХОДКА

Топлата, задушна шемитска нощ обгръщаше крайните улици. Тя смътно напомняше на Конан за Стигия, за нощите, когато се бе осмелявал да слезе на юг, в Страната на змиите. Но тук не бе така тихо и пусто. И не така страшно въпреки опасната разходка, на която бяха тръгнали. Над тях ухаеха палмовите листа, костилки от фурми се търкаляха под сандалите му, звездите сякаш светеха по-нежно от тази страна на реката, песента на цикадите и квакането на жабите се сливаха в приспивна хармония.

Въпреки късния час градът бе оживен. Светлината на газени лампи прозираше през вратите на крайпътните къщи. Откъм брега на канала се чуваха приглушени гласове, припламваха огньовете. От време на време минаваха пешеходци — селяни, останали без дом след наводнението, забързани жени, свели поглед към земята, мъже, нарамили прътове за риболов — единствената им собственост. Конан съзря и нагиздени младежи, които припяваха серенади под прозорци със спуснати кепенци.

— Това са къщите на богатите майстори на гробници — каза му Исайаб.

— Шемитските момичета не се преструват много, когато става въпрос за мъже — отбеляза Конан, когато една странична врата се отвори, за да пусне един момък с арфа.

— О, да! — кимна Исайаб. — В сравнение с градските девойки Зафрити би ти се сторила направо захлупена. — Шемитът погледна хитро Конан.

Конан обърна глава към Отсгар и Азрафел, които вървяха встрани, за да види дали не са го чули.

— Трябва да сме вече близо — предположи той, щом видя гравираната метална порта в далечината. Стената, която я поддържаше, бе не по-висока от човешки бой, но сякаш с нея свършваше земята на живите. Зад нея огромните бели камъни на

строежа сияеха на лунната светлина. Конан напразно се оглеждаше за пазачи или за наблюдателен пост край вратата. С изненада видя неколцина скитници да нощуват пред нея, подпрели лодките си на стената.

— Наистина пристигнахме. Виж, вече се редят на опашка за работа. — Исайаб се сниши, за да не привлеча вниманието. — Гледай къде отива Отсар — прощушна той. — Тръгвай след него, но внимателно!

Конан се мушна в тръстиката край канала, като внимаваше да не прегази стъблата откъм пътя. Тук нямаше бездомници. Макар тръстиката да го скриваше, земята силно жвакаше под краката му: Изведнъж Конан затъна до кръста в топлата тиня.

— Стига сте шляпали, вървете точно зад мен! — смъмри ги Отсар. Той ги поведе покрай стената, която бе на няколко крачки от тревясалия канал.

Конан внимателно стъпваше по хлъзгавото дъно и се подпираше с ръка на мокрите, плесенявали тухли. Спомни си за крокодилите, които бе видял в другите канали, и внимателно огледа набраздената, осветена от луната водна повърхност. Исайаб му прошепна:

— Този канал води близо до гробницата. Ебнезъб го прокара, за да превозват по него по-големите камъни, но водата тук е достатъчно само през пролетта.

— Ако толкова бърза да довърши гробницата, защо не работят на смени, денонощно?

— Това би обидило Бога-слънце Елаел. Според шемитските поверия през нощта всяка работа е забранена.

Конан въздъхна и зашепна:

— Явно ти не вярваш в това, щом от толкова години работиш нощем.

Шемитът сви рамене и като че потрепери.

— Човек не трябва да пренебрегва тези неща току-така. Нощта крие много опасности, особено покрай гробници.

Конан изсумтя и продължи мълчаливо. Стената остана зад тях, тръстиките оредяха. Отсар тръгна приведен покрай брега и махна на другите да сторят същото. Изчезна в сянката на един дървен мост, който се извисяваше при канала. Наблизо се разнесе силен смях. Конан дръпна Исайаб под моста и над главите им отекнаха стъпки. Бяха

пазачите, които не се притесняваха да вдигат шум. Спряха по средата на моста да разменят няколко думи и продължиха.

— Охраната — изсъска Исаяб в ухото на Конан.

Изчакаха неподвижно, докато шумът заглъхна, и Отсгар зашепна:

— По-нататък каналът е запушен. Най-лесният път оттук е през строежа.

Оттатък моста в мръсната вода имаше малка тръстикова лодка. На кърмата ѝ гореше мангал и пращаше към небето кълба дим. Щеше да е препалено рисковано да се опитват да я заобиколят. Изкатериха се по калния бряг и прескочиха дигата. Прекосиха ниската тръстика и стигнаха до подножието на гробницата.

Каменната постройка обаче бе само една от стотиците, които Конан видя, когато стъпи върху инкрустирана урна и подаде глава над стената. Улици от изваяни гробници се простираха нагоре по хълма и образуваха огромен некропол — зловеща гледка, огласяна от писъка на прилепите. Някои от постройките бяха оформени от цял къс варовик, други се издигаха като кули и плетеници от камъни. Много от гробниците имаха решетки и прозорци, досущ като къщи, други представляваха каменни портали, които водеха към могили, най-вероятно дълбоки катакомби. Не можеше да се разбере колко е голям този мъртъв град, защото някои от пътищата се връщаха в подножието на хълма, а други се губеха в дерето.

— И това ми било бедно гробище! — Конан поклати удивено глава. — Тук трябва да има неколкостотин богати гробници.

— Да, но мястото се охранява добре — прошепна Отсгар. — Наведи се да не те видят! — Той дръпна ръката на Конан. — Наистина един голям улов си заслужава. Но би било добре да се връщаме тук няколко пъти за дребни кражби. Елате!

Отсгар ги поведи между притихналите гробници. Лунните отблясъци върху камъните правеха натрапниците незабележими в света на сенките. Въпреки това водачът им се движеше бавно и предпазливо, като се озърташе поне по четири пъти на всеки ъгъл. Конан също застана нащрек. На няколко пъти му се стори, че вижда бързо, безшумно раздвижване в осветените райони на гробницата.

Най-после каналът свърши и те се озоваха срещу голяма безформена купчина камъни по средата на равно място. Тя се издигаше

като крепост, беше заобиколена от дървено скеле, за да могат да се катерят по тях хората, и от насипи, за да се придвижват лесно поголемите камъни. По средата се издигаше почти отвесна светла стена с назъбен, недовършен покрив. Конан разбра, без да пита, че това е гробницата на Ебнезъб.

Отсгар ги погледна.

— Исайаб, пази. Оттук се вижда добре. Вие двамата изчакайте да вляза и тогава идвайте.

Конан заговори рязко:

— Искам Исайаб да дойде с нас. Ако ще оставяме някой, нека да е младежът.

Отсгар го погледна студено.

— Ако Исайаб види стражи, ще изписка като сова, за да ни предупреди да се скрием. Азрафел, можеш ли добре да пициш като сова?

Младежът поклати несигурно глава.

— Видя ли? Ще остане Исайаб. Сега ме гледайте!

Без да чака други протести, Отсгар се огледа и излезе от прикритието. Едрата му сянка отскочи първо наляво, после надясно и се сля с тъмнината. След него тръгна Азрафел.

Конан се поколеба, когато дойде неговият ред. Знаеше, че ако иска да използва хората и възможностите на Отсгар, трябва да го признае за водач. Всичко или нищо. Кимна на Исайаб и тръгна. Като избягваше осветените места, той мина покрай редици от трапецовидни камъни, наредени на двора на равни разстояния. Някои бяха по-високи от Конан и много по-широки отколкото високи. Някои от тях, наскоро извадени, бяха покрити с пръст, други бяха добре полирани, почти до блясък. Край тях имаше купчини дребни камъчета, които Конан внимателно заобиколи. Готовите камъни бяха поставени върху цилиндрични трупи. Щом придвижат камъка, работниците слагат отпред нови трупи и махат задните. Някои от камъните имаха дълги хомоти от кожа и въжета, между дървените пръти имаше място за четиридесет души да теглят. На сутринта работниците щяха да ги издърпат по насипите и да ги поставят върху постройката. Конан беше чувал за непосилния труд и смъртната опасност при тегленето на такива камъни по тесните насипи.

Промъкна се като котка през двора. След миг клекна до Азрафел, точно в основата на гробницата, под сянката на дървеното скеле. Отсгар, който се катереше по него откъм източната страна, им махна да го следват.

— Не би трябвало да са зазидали залата, нито да са я украсили — отбеляза водачът им, щом се закатериха редом с него по грубите дъски. — Иначе щеше да има повече стражи.

— Значи сме избрали добър момент — осмели се да се обади Азрафел.

— Да. Но трудно ще проникнем през тези гигантски камъни — унило каза Отсгар, без да се обръща. — За да преместим дори един, ще ни трябват сто човека.

И наистина масивната конструкция на сградата изглеждаше непревземаема. Когато стигнаха до недовършената ѝ част, видяха, че не е запълнена с чакъл, а е изградена от плътно прилепнали еднакво големи камъни. Между тях нямаше хоросан и подпори, които можеха да бъдат изронени.

Крадците бързо се изкатериха до върха на гробницата и стигнаха до един от насипите. На върха му стърчаха забити лостове. Наблизо се извисяваше един от каменните блокове. Той стоеше върху дървените трупи, които бяха подпрени с клинове, забити в пръстта. Оставаше още съвсем малко разстояние до подемните механизми.

Конан пропълзя напред, като се опитваше да разгадае плетеницата от сенки. Надникна към дълбоките коридори във вътрешността на гробницата. Заслони очи срещу лунните лъчи... Изведнъж Отсгар силно изшътка.

Конан се дръпна в сянката на камъка. След миг отнякъде се чуха топуркане на крака и шепот.

Приведен, варваринът се огледа. Отсгар и Азрафел не се виждаха, може би се спотайваха от горната страна на същия камък. Дори и стражите да обикаляха наоколо през нощта, тримата разузнавачи лесно щяха да се смъкнат по скелето и да се скрият сред дървените подпори. Конан се промъкна към ъгъла. Тогава чу изтракване, после още едно и още едно. Огледа се и видя някакви дървени парчета да се плъзгат настрани. Това бяха клиновете, които подпираха трупите.

В същото време се разнесе силно скърцане и каменният блок се раздвижи. Конан стоеше точно под него. Усети как скалата потрепери, после острият ъгъл удари глезена му и огромната маса тръгна към него със смазваща сила. С едно бързо движение варваринът се метна встрани, за да не го размаже набиращият скорост камък. Скочи на крака и веднага се дръпна назад, за да не излезе на светло. Блокът започна да се измества, вероятно защото някои клинове не бяха се измъкнали. Конан отчаяно се хвърли към най-близката страна, за да ги извади. Студеният камък бързо се плъзна край него. Кимериецът заподскача по дърветата, които се търкаляха надолу. След миг скалата изскочи от колелата си, плъзна се и спря сред облак прах. Освободените дървени трупи се сблъскаха с трясък. Конан бе затиснат между две от тях, друга така го удари по гърдите, че чак му изкара въздуха. Пред очите му заиграха червени петна. Той падна на колене, мъчейки се да си поеме въздух, а когато успя, усети, че нагълтва само прах.

Някъде наблизко изсвири месингова тръба. Чуха се бързи стъпки. Преди да успее да се изправи, мъже с дълги наметки го хванаха за косата и ръцете. Очите му смъдяха и не виждаше добре, но успя да ритне единия и да забие глава в корема на другия. Стекоха се още мъже и ритниците им го свалиха отново на земята.

Когато ударите секнаха, Конан лежеше с лице към земята, а ръцете му бяха завързани на гърба. По заповед го обърнаха нагоре. Той различи някакви тъмни сенки на фона на луната.

— Този е едър! Тъпак от севера!

— Гледай каква поразия направи!

— Какво търсиш тук?

Последният глас бе по-респектиращ и говореше на правилен шемитски. Притежателят му носеше тъмна наметка и туника с месингов колан както останалите стражи, но самочувствието му и златната диадема на челото показваха, че е по-висшестоящ от тях.

Мъжът се наведе към Конан — дълбоките бръчки по челото му издаваха, че често е намръщен.

— Сам ли си? Хубаво си помисли, преди да отговориш!

Конан мълчаливо гледеше суровото лице. Ослуша се — дали пък не преследваха още някого из гробницата, но не чу нищо. След малко

долови само лек плясък в далечния канал. Значи другите бяха избягали.

За миг се изкуши да каже всичко на стражите — като отплата за предателството. Но знаеше, че Исайаб не е виновен, нито пък Азрафел, който бе още млад и лесно се подлъгваше. Сигурно бе, че Отсгар е освободил камъка, за да убие Конан или за да го хванат, но сметките с него щеше да разчисти после, ако изобщо оцелееше.

Пазачите не чуха звуците от канала и започнаха да го ритат и блъскат, за да проговори.

— Дявол да го вземе! Май той смърдящ дивак не знае шемитски.

— Аха. Те идват и от по-далеч, за да работят на гробницата.

— Защо си мисли, че може да работи с честни шемити?

— Тихо! — изръмжа началникът и свирепо ги изгледа. — Слушай, чужденецо! Ти си в голяма опасност. Ако си мислил, че можеш да се промъкнеш тук и да се присъединиш към платените работници, много си се лъгал. Ти извърши светотатство и сега боговете ще си кажат думата. — Той се навъси и махна към хората си, които мълчаливо хванаха Конан и го изправиха. — Е, северняко, имаш ли нещо да кажеш? Затова ли дойде тук? Ако е така, защо се бъркаш, където не ти е работа, и правиш такива поразии? Говори! Това, което ще кажеш, може да спаси живота ти.

В отговор Конан мълчаливо възобнови опитите да се освободи. Изправен, той бе с една глава по-висок от повечето стражи и те едва му попречиха да не събори неколцина по стръмната страна на пътеката. Озаптиха го чак когато го сръгаха с дългите си, закривени ножове.

— Достатъчно! Или е луд, или е ням. Отведете го.

Охраната поведе Конан надолу по насипа, през огрените от луната улици до постройка, която не бе видял преди. До нея имаше конюшни и осветено помещение с двама пазачи. Сигналните светлини на градската стена осветяваха покривите на близките колиби.

Докато четирима връзваха ръцете на Конан, а други двама го пазеха, опрели ножове в корема му, пристигна началникът на охраната. Варваринът чу един от пазачите да пита равнодушно:

— Още един нарушител? Да го линчуваме и да го набодем на кол както обикновено ли?

— Не, макар че го заслужава повече от някои други! — раздразнено изграчи началникът. — Този е някакъв дивак от север.

Както виждам, има необикновена сила. — Той посочи пленника с глава и пазачът одобрително го разгледа. — В царския двор може да служи за развлечение. — Мъжът със златната диадема отбеляза нещо върху една намазана с восък дъска, подаде я на пазача и си тръгна. Войникът изгледа Конан с присвити очи и попита:

— Да го държим ли тук до сутринта?

— Не. Веднага повикайте колесница. — Мрачният мъж се обърна към варварина. — Не мисля, че е безопасно да го държите тук.

Конан слушаше мълчаливо и безизразно. Зад гърба му един от стражите затегна въжето на китките му и измърмори:

— Много лесно му се размина на тоя! Напоследък им се разминава само с дръпване на ушите. Защо не го завържем между гробниците и да го оставим духовете да му видят сметката?

Другият му отговори иззад навъсения пленник.

— Царските игри ще го довършат достатъчно бързо.

СЕДМА ГЛАВА

АБДАРАХСКИ ВЕЧЕРИ

Събудиха го кънтящи викове, скърцане и дрънчене на тъмнични врати. Събуждане в неговото положение означаваше само да отвори очи, защото беше спал седнал, подпрян на стената на тясната си килия. През нощта се бе опитал да се свие и да сложи глава на ръба на един камък, за да поспи и да събере сили за това, което го чакаше. Към въжетата, които стягаха ръцете на гърба му, бе прибавена и кожена примка, която опасваше ръцете и стягаше врата му. Ако отпуснеше рамене, щеше да се удуши. И все пак волята му, закалена в битките и в пустошта, му помогна да подремне.

Светлината, която се процеждаше през малкото прозорче с единаединствена пречка, говореше, че вече е късен следобед. Конан присви очи, защото го проряза силна болка. Боят го бе изтощил, а и от усилието да държи ръцете си назад, опрени в грубата стена, цялата горна част на тялото му бе изтръпнала.

Вратата на килията му се откряна със скърцане. Той се опита да се изправи, но изгуби равновесие и замаян, падна на колене. И без това ниският сводест таван не му позволяваше да стои прав. Вратата, която му стигаше до кръста, се отвори със стържене и един възрастен тъмничар влезе в килията.

— Вечерята ти, робе! — Той остави два подноса до вратата. — Благодарение на царската щедрост ти нося вино и месо от неговата трапеза. Ще те развържа, за да можеш да ядеш. И без номера! — Тъмничарят пропълзя към Конан с нож в ръка. — След като вечеряш, можеш да се изкъпеш и да се облечеш, за да си готов за Негово Царско Височество.

Варваринът беше готов да удари стареца и да избяга, но тъмничарят срязва въжетата и бързо се измъкна навън. Докато Конан се освободи от каишите, вратата вече бе затворена и заключена. Оставаше му единствено да се пребори с болката, която препускаше през тялото

му. Когато успя да свие юмруците си, се примъкна напред и се зае с храната.

Прехваленият овнешки бут не беше напуснал непокътнат масата на Негово Царско Височество. Беше добре орязан, а след това бе нагризан от всякакви зъби — от готвачите до най-последното конярче. Конан дълго дъвка остатъците от сланина и хрущяли и изсмука студения костен мозък. Огледа костта, като се питаше дали не може да му послужи като оръжие, но бе прекалено къса и тънка, а и недостатъчно остра. Хвърли я и се зае да разтрива рамото си.

Тъмничарят беше оставил дрехи и една дървена купа с вода за миене, ухаеща на иглика. Конан се изми с водата, доколкото му позволяваше теснотията. Дрехите му бяха скъсани и мръсни, затова ги свали и облече новите — тясна туника от зелена коприна и червен памучен пояс за кръста. Облеклото му се стори странно ярко и атлетично. Все пак реши да приеме играта и да види какво следва. Знаеше, че го чакат опасности, но не мислеше толкова за тях, колкото за това как да се добере до Отсгар и да му разбие главата за предателството. Нямахше съмнение, че ванирецът го бе предал на стражите. Конан ядно удари камъка с юмрук, без да обръща внимание на болката.

Неочаквано отвън отново се разнесе шум. Дъртият пазач ритна с крак вратата и изрева:

— Отлично! Гостът е добре нахранен и облечен, както повелява законът на шемитите. Готов е да се включи в дворцовите игри. Тръгвай!

Конан излезе от килията по-бързо, отколкото очакваше старецът, но бързането му бе безполезно, защото пазачът бързо се скри зад двама въоръжени пазачи, които бяха препречили пътя. Двамата — единият, негър от Кеш, а другият, мургав къдрав шемит — побутнаха с пиките си Конан и го поведоха по коридора, както се води бик на заколение.

Кимериецът вървеше бос, мълчалив и приведен, тъй като коридорът си оставаше нисък за северната му осанка. Щом стигна до спираловидна стълба, където ги чакаха други двама стражи, послушно се заизкачва, като се пазеше от остриетата на пиките зад гърба му.

Вървяха по коридорите на двореца в Абдарах — огромна сграда от камък и тухли. По пътя се разминаха с богато облечени слуги, които с безразличие и нетърпение им правеха път.

Варваринът се озова пред висок свод, от който се спускаше богато украсена кадифена завеса. Бутнаха го да мине и пред него за първи път се разкри разкошът на абдарахския дворец.

Мястото го очарова — представляваше огромна зала, осветена от високи прозорци, а срещу тях бяха централните врати. Отстрани се издигаше подиум, предназначен за най-високопоставените. В средата имаше празно пространство, покрито с пъстри плочки, около което бяха наредени маси с дълги пейки. На тях седяха няколко десетки шемитски придворни, а нови продължаваха да влизат през главния вход. Чуваше се глъчка, вино се лееше от златни кани, донасяни от слугите.

Зяпнал от удивление, Конан не усети как стражата го избута настрани, в тясно ниско пространство, оградено от каменен парапет. Там вече клечеше друг затворник — смугъл шемит, облечен с ярки дрехи — същите като на Конан. На оградата се подпираха двама пазачи. След като натикаха варварина зад парапета, другите двама застанаха до тесния вход, а първите се оттеглиха до свода със завесата.

Конан клекна до другаря си по съдба. Онзи не го погледна, а продължи да гледа втренчено в пространството. Въпреки мургавата си кожа бе преbledнял като платно.

Конан се опита да го заговори на шемитски.

— Голяма сбирщина, а? — Погледна към стражите, но те не бяха го чули. Другият затворник не отговори и Конан мина на стигийски: — Знаеш ли какво са ни приготвили за днес?

Отговор отново не последва. Варваринът леко побутна шемита по рамото. Мъжът се стресна и го изгледа обезумяло, но остана неподвижен. После бавно се отпусна и погледът му отново се втренчи в небитието.

Конан изсумтя и се отдръпна. Кожата на мъжа бе студена и влажна. Или го мъчеше блатна треска, или пък беше парализиран от страх. Втората възможност означаваше, че човекът знае нещо страшно, но Конан се опита сега да не мисли за това.

„Ако искат да се бия с него, няма да е толкова голямо предизвикателство за мен“, каза си той и се заслуша в глъчката.

Абдарахските придворни бяха доста бърбиви. Те се тълпяха около масите, ръкомахаха, наведени един към друг, думите им се губеха в пороя от звуци. Сановниците бяха слаби и отпуснати, за

разлика от набитите и едри слуги и воители. Повечето бяха по-бледи от обикновените шемити. Дрехите им бяха пищни и ярки. Конан с изненада установи, че слугите бяха по-прилично облечени от благородниците. Докато прислужниците се потяха в ленените си ризи в тежкия следобеден задух, господарите им се изтягаха край масите почти голи. Много от жените бяха голи от ханша нагоре, други носеха като украшения само нанизи, кръстосани между гърдите им. Освен няколко брадати мъже с дълги роби в началото на залата, които явно бяха чуждестранни гости, повечето мъже показваха голи гърди и коремни над кожените си туники.

Ебнезъб, царят на Абдарах, не правеше изключение. Той седеше на позлатен стол върху подиума и показваше на компанията бледите си телеса. Конан позна лицето му от монетите и от абаносовата табла на стената над помещението за затворниците, макар че на изображението лицето на царя не бе така пълно и отпуснато. Конан разгледа барелефа, който показваше изправения мускулест Ебнезъб пред разрушена стена. Царят размахваше оръжието си над прободените или обезглавени трупове на враговете си. Конан не беше чувал за скорошни бойни успехи на Абдарах, освен те да са били в далечното минато, ако изобщо изображението отговаряше на истината.

Сега Ебнезъб седеше на трона си и скучаеше. Само от време на време даваше заповеди на един млад слуга, който бе коленичил до диванчето и драскаше на една восъчна дъска. Конан не откри доказателства за предполагаемата болест на царя, освен това че беше отпуснат и подпухнал. До него бе царица Нитокар. Тя привлече вниманието на Конан с острите си черти и силния грим на очите си. Макар и да не беше млада, тя бе една от най-разголените жени в залата. Голотата ѝ бе поприкрита от богато украсените ѝ гърди, по които се спускаха накити чак до пъпа.

Царицата седеше неотстъпно до Негово Царско Височество Ебнезъб и обслужваше мързела му, като викаше слугите и тъпчеше вкусотии директно в устата му. По-малко внимание обръщаше на двама по-млади членове на царското семейство — закръглено, тъмнокожо, намусено момче, проснато до нея на дивана, и едно по-голямо момиче, седнало настрани — сигурно принцеса или съпруга на принца. Девойката беше стройна и красива, едва навлязла във възрастта за омъжване. Бе облечена с пъстра рокля до коленете, а на

главата си носеше накит с пера. Тя избягваше да гледа царя и царицата, отегчена и раздразнена от глезотиите им.

От другата страна на Ебнезъб на висок стол седеше една фигура, по-дарствена и респектираща от самия Ебнезъб. Тя бе облечена от врата до глезените с бяла роба, обшита със злато, и бе обута с позлатени чехли. Конан разпозна в нея Хорасп, пророка, за когото му бе разказвал Исайаб. Беше го видял предишния ден да седи на пазара и да наблюдава какви ценности се купуват за гробниците в качеството си на царски съветник. Макар да беше дундест, под златната си дреха Хорасп имаше вид на енергичен човек. В едната си ръка държеше златен жезъл, който от време на време поставяше в скута си. Бледото му пухкаво лице имаше злобно изражение, а оплешивяващата му глава с къси черни къдрици на тила непрекъснато се въртеше, оглеждаше сбирщината и се навеждаше, за да сподели накратко наблюденията си с царя и царицата. От време на време разговаряше и със седящия отзад висок слаб мъж с грубо лице, който послушно се навеждаше към него, без да се усмихва или да отговаря. Мъжът единствен от хората на подиума беше въоръжен с къса, страховито закривена сабя, затъкната в колана на семплия му военен костюм. Конан реши, че е охрана — спомни си, че бе видял това изпито безизразно лице да наднича зад пророка измежду сергиите на пазара. Сега то отново студено оглеждаше тълпата.

Хорасп прошепна нещо на Ебнезъб и царят кимна в знак на съгласие. С усилие Негово Царско Височество се подпря на лакът, вдигна другата си пълна ръка и заговори. Отначало гласът му едва се чуваше сред глъчката, но Конан улови няколко думи:

— Това тържество... моите поданици... думите на моя уважаем съветник Хорасп. — После царят се тръшна обратно на канапето.

В тишината на залата се изправи Хорасп. Лицето му излъчваше угодническа добронамереност, бялата дреха му придаваше вид на самата невинност.

— О, царице моя, сияйна Нитокар. Най-царствена принцесо Африт! Принц Еблис, първородни сине и наследник на царството! — Хорасп говореше на образован шемитски, като правеше почтителни паузи. — Благородници и придворни, верни поданици на Абдарах — града и държавата, чуйте ме! — Той огледа лъчезарно присъстващите и разпери ръце. — Негово Царско Височество Ебнезъб, цар на

Абдарах, ви приветства с добре дошли на приема в чест на нашите скъпи гости — благородните пратеници на град Ерук! — С дружески жест Хорасп показва групата на облечените чужденци, настанени между разголените танцьорки близо до царя. — Да ги поздравим, сънародници от Абдарах!

В залата се разнесоха викове и тракане на чаши. Проповедникът вдигна ръка и шумът секна.

— Негово Царско Височество великодушно разреши на своя скромен слуга Хорасп, изгнаник и някогашен жрец в Стигия, да ръководи празненството. Приеми вечната ми благодарност, о, Неотразими! — Той се поклони дълбоко на царя и отново се обърна към публиката. — След малко започват нашите традиционни развлечения. После ще ви бъде сервирана вечеря, която, надявам се, ще ви хареса. А след това... — Хорасп направи пауза, лицето му изгуби част от доволното си изражение. — За назидание на нашите уважаеми гости от Ерук ще им разкажа за опасността, която ни заплашва. Някои са ме чували да говоря за това преди, но се боя, че други все още не подозират за заплахата, която се е надвесила над живота ни, над собствеността ни, над нашите души. Затова ще ви кажа предсказанията си още веднъж.

Конан се изненада от обрата в думите на Хорасп и от зловещото му изражение. Той погледна лицата на хората в залата, в която вече нахлуваше здрач. Някои изглеждаха равнодушни, но повечето гледаха пророка сериозно и загрижено кимаха.

— Но първо, поданици на Абдарах, да се забавляваме. — Хорасп отново погледна благо. — Благородници и дами, традиционните състезания!

Предчувствието за опасност изхвърли всички други мисли от главата на Конан. Усилията да потисне страха си не бяха особено успешни — той го прободде в стомаха със стоманен хлад. Не се страхуваше в битките, нито при други рисковани ситуации, а защо се боеше сега? Мирисът на нещо непознато винаги го караше да настръхва.

Погледна пазачите си, които е едно око наблюдаваха затворниците. Другарят му по съдба беше клекнал както и преди, без да помръдне. Единствено сега ръцете му бяха притиснати между коленете.

Слугите запалиха газените лампи. Хорасп посочи една едра, чуждоземна фигура, която наперено излезе от вратата със завесата.

— Царският шампион Када Куфи, прочутият борец от Вендия. Ето го! — Думите на Хорасп бяха последвани от аплодисменти. Гостите се обърнаха, за да посрещнат новодошлия.

Той беше гол, като се изключи меката препаска, с канеленокафява кожа, която лъщеше от намазаното масло. Имаше огромни мускули, като на истинските борци, и освен една тъмна къдрица на тила нямаше нито един косъм на главата си. Под двете си мишници носеше по една квадратна плетена кошница. Щом стигна до отдалечения край на залата, се наведе и остави товара си на земята. После коленичи и се поклони грациозно пред царската трибуна.

— За удоволствие на царя с Када Куфи ще се преборят двама смели доброволци. Първи е Елам, храбрият козар от източните хълмове.

Двама от стражите влязоха в заграденото място, единият заобиколи трепереция пленник и го изправи. Конан се опита да ги спре, но вторият страж препречи пътя му с пиката си. Пазачът бутна шемита с края на пиката си, за да се размърда и го избута през вратата. Щом човекът излезе на тепиха, разнесоха се възторжени възгласи, които явно не бяха причинени от жалкия вид на пленника.

Конан се обърна към Када Куфи. Вендианецът бе отворил една от кошниците и бъркаше в нея. Изправи се и се обърна към публиката. Виковете се усилиха. Када Куфи стоеше с протегнати ръце и около всяка от тях бе увита змия. Тези блатни питони не бяха отровни, но бяха твърде едри, дебели колкото ръката на собственика си и по-високи от него. Те се гърчеха в хватката на вендианеца, пръстените им зловещо се движеха, но лъскавата кафява кожа, главите им се повдигаха към публиката и съскаха с черни езици. Тъмнокожият мъж доближи змиите към лицето си и целуна всяка една от тях. После отново протегна ръце.

Затворникът Клам бе поведен през плочите от един-единствен страж. Държеше в ръка съвсем безучастно бронзова пръчка с топка на върха. Омаломощаващият страх личеше и в походката на шемита, но правеше впечатление, че пленникът върви с някаква решителност, като че привлечен от фатална примамка.

Когато наближиха достатъчно близо до змиите, стражът спря и се отдръпна. Като омагьосан, затворникът направи още няколко крачки, преди да спре нерешително в средата на залата.

Када Куфи започна да се примъква бавно и безмълвно, е присвити крака и гръб, наведен под тежестта на змиите. Той спря на няколко крачки от шемита — главите на двете влечуги бяха на нивото на очите на жертвата му.

Най-после Елам реагира. Той запрати бронзовата пръчка в краката на Када Куфи и хукна да бяга. Противникът му прескочи пръчката е неочаквана бързина и подгони плячката си. Неочаквано тялото му се залюля и нещо като черна светкавица проблесна във въздуха. Със силно тупване една от змиите падна на гърба на шемита и се уви около врата и раменете му.

Викът на затворника отекна в залата, тялото му се приведе под тежестта на влечугото. Въпреки това той не спря да тича, дори ускори крачка, докато се опитваше да размотае черните обръчи от врата си. Стигна дори до публиката. Двама стражи застанаха между него и изплашените зрители, но Када Куфи вече почти бе настигнал жертвата си. Тялото му още веднъж се изви. Сега змията послужи като камшик — опашката ѝ остана в ръката му, а главата ѝ се уви около глезена на шемита. Вендианецът дръпна ловко и нещастният Елам се срина върху шарения под притиснат между двете змии.

Борбата му за живот бе напълно безсмислена. Той се търкаляше и гърчеше, надавайки дрезгави задъхани викове, които постепенно отслабнаха, когато горният питон се затегна около врата му. Змиите забиха дългите си зъби в плътта на жертвата, чието тяло потрепваше в конвулсии.

Застанал отстрани, със скръстени ръце, Када Куфи спокойно огледа публиката и се обърна към царската лежа. По таен сигнал от Негово Царско Височество юначагата коленичи до жертвата и провря ръце между главата на Елам и намотаните змии. Мускулите му силно се издуха и се чу пукот. Козарят се сгърчи и застина.

Ебнезъб се бе смилил.

Публиката за миг остана онемяла, после гръмнаха аплодисменти. Те ставаха все по-силни, докато накрая прераснаха в рев. Када Куфи се кланяше на всички страни, а от трибуната Хорасп насърчаваше ръкоплясканията.

Конан чу как от близката маса една слаба жена с шапка от пера казва на приятеля си:

— О, да, предпочитам тази борба пред боя с оръжие. Не е така... отвратително. Мразя кръвопролитие!

Конан беше замаян, ушите му бучаха. Усещането за вцепенение притъпи болката в ръцете му.

— Царският шампион още веднъж ще покаже уменията си. — Хорасп се мъчеше да надвика шума. — Състезанието не е приключило, имаме още един съперник! Неизвестен дивак от север, от ледения край на света! Казаха ми, че той е по-едър и свиреп дори от нашия победител. Када Куфи, пригответи се за едно трудно изпитание на твоята сила! Съпернико, ела!

При тези думи двама стражи побутнаха Конан с остриетата на пиките си. С бързо, нетърпеливо движение той блъсна оръжието им настрана, което му струваше дракотина по рамото. Но щом видяха свирепия му поглед, стражите замръзнаха. Кимериецът се обърна, мина покрай другия пазач и излезе на тепиха.

Усети всички погледи устремени върху себе си, но най-пронизващо го гледаха гримираните очи на царица Нитокар, която се наведе, за да сподели усмихната неща с Хорасп. Придворните го гледаха с изненада или с нескрита насмешка, разнесе се смях и шепот.

Када Куфи бе покрил увитото със змии тяло на козаря и го бе завлякъл настрана. Огледа бързо Конан, вдигна капака на другата кошница и се наведе. Когато се изправи, публиката развълнувано зашумя. Този път товарът бе по-малък, но силно смъртоносен. Вендианецът държеше две аспиди — легендарните кървави примки от хълмовете Афгули. Ухапването им, както разправяше народът от хълмовете, причинявало смърт, преди да си успял да кажеш последната си молитва, за да отлети душата ти чиста в рая.

Змиите се увиха около мазната кожа на бореца като коралови гривни. Дори Када Куфи се отнасяше с тях с по-голям респект. Държеше ги близо до съскаците глави с трепкащи езици и не ги целуна, както стори с по-едрите им братовчеди.

Конан тръгна към средата на залата, за да вдигне бронзовата пръчка, хвърлена от предшественика му. Наведе се да я вземе, без да откъсва поглед от бореца. Знаеше, че от оръжието няма да има голяма полза. С него не можеше да удари противника си, без да се доближи

прекалено много до змиите, а ако го хвърлеше, трудно щеше да събори толкова як мъж. Все пак реши да опита.

Конан се приближи с котешка стъпка към Када Куфи. Публиката се учуди на смелостта му, която надминаваше тази на всички предишни „доброволци“. Борецът побърза да се отдалечи от кошниците и от тялото на първия му съперник. Застана срещу Конан и разтвори ръце за отровната си прегръдка, а ястребовото му лице се изкриви в заучена усмивка.

Конан скочи изненадващо напред и размаха предизвикателно пръчката към змийските глави и към силните юмруци, които ги стискаха. Вендианецът с лекота отмести гъвкавото си тяло и вдигна ръце встрани. Конан бързо се наведе и замахна с пръчката към незащитената челюст на бореца.

Ударът не бе силен и Када Куфи само трепна, но атаката го ядоса и ноздрите му гневно се разшириха. Конан се изправи бързо, но борецът светкавично хвърли едната змия — като отровна червена стрела тя полетя към гърдите на кимериеца.

Само инстинктът, колкото и силен да бе той, нямаше да може да спаси Конан от фаталното ухапване. Помогна му неговата светкавична съобразителност. Отскачайки встрани, той вдигна металната пръчка, за да удари аспидата. Движението предпази гърлото му и запрати огненочервената змия, омотана около пръчката, обратно към собственика ѝ. В последния момент Конан пусна пръчката и спаси ръката си от случайно смъртоносно ужилване на змийските зъби.

Когато видя влечугото, увито около пръчката, да лети обратно към него, Када Куфи прояви своята акробатичност, без да забравя за другата змия. Той се претърколи през рамо, като държеше втората аспида далеч от тялото си. Пръчката падна зад него и се търколи под една от масите, заедно с гърчещото се влечуго. От масата се разнесоха писъци и шум — седящите там панически скочиха, за да се спасят от отровните зъби. В това време пъргавият борец скочи на крака, вдигнал високо другата змия. С изненадваща бързина кимериецът се втурна да му попречи. Стисна рамото на Када Куфи и се завъртя зад гърба му. С едната си ръка стисна врата на противника си, а с другата посегна към китката на ръката, която държеше опасното влечуго.

Напразно Конан опитваше да хване едрата мазна плът, без да доближи собствената си ръка до разтворената паст на змията. Здравно

хванат за дебелия врат, варваринът се извиваше, за да избегне полюшващата се глава на аспидата, която все още стискаше в големия си черен юмрук.

И тогава, когато в тази борба на живот и смърт трябваше да се реши кой от двамата е свирепият вълк и кой жертвената коза, скорошното пленничество на Конан започна да си казва думата. Той усети как стегнатите му мускули предателски се отпускат. Не от болката, която трудният му живот го бе научил да издържа, а заради умората от последните битки и мъчения.

Друг път гневът би му помогнал да понесе всичко. Но сега силата на изтерзаните му ръце не достигаше. Трудно му беше да удържи хватката. Смъртта съскаше в ухото му и главата ѝ се стрелкаше все по-близо до гърлото му. Почувства се в капан, като вълк несретник, хвърлен върху рогата на разярен бик.

Публиката усети слабостта му. След като избягалата змия бе набодена на пиките на стражите, виковете на зяпачите стихнаха до въздържан шепот. Стотина напрегнати лица следяха борците в очакване на неизбежната смърт. Царската свита също заинтригувано гледаше, с изключение на Африт, която бе извърнала каменното си лице. Цар Ебнезъб повдигна телесата си и се подпря на лакът, за да не пропусне лекото ужилване на отровните зъби, което щеше да отбележи края на борбата.

Под жадните им погледи Конан усети, че губи предимство. Мазните рамене и врата на Када Куфи се извиваха под отчаяно стиснатите му ръце. За щастие вендианецът не можеше да пусне змията. Едната му ръка бе обездвижена от Конан, а с другата трябваше да овладее змията.

Влечугото, раздражено от дългото пленничество, отваряше и затваряше бледата си челюст, а от нея капеше отрова, която причиняваше обриви, щом докоснеше кожата на Конан. Тялото ѝ се бе размотало от ръката на Када Куфи и сега удряше лицата на съперниците като тънък, опръскан с кръв камшик.

Изведнъж вендианецът се втурна напред като бик, издул рамене, за да се отърси от нападателя си. Ръцете на Конан започнаха да се плъзгат по потната му кожа, но в този миг спасението дойде от опашката на змията, която се залюля пред лицето на Када Куфи.

Конан хвана гърчещата се лента, щом тя докосна рамото на врага му. Секунда по-късно кръстоса китки зад тила на бореца. Ръцете му стискаха по-дългата част от змията около врата му като кърваво въже за удушване.

Здравенякът направи няколко победоносни крачки напред, следван покорно от Конан, преди да осъзнае промяната. Тогава, все още стиснал главата на змията зад себе си, започна да се извива и дърпа, но напразно. Новата позиция бе освежила силите на Конан.

Разярен, Када Куфи започна напосоки да замахва с главата на змията към врага зад гърба му. Измъчената змия вече не тракаше с челюсти. Жестоко извита от ръцете на двамата мъже тя бе отпусната и подута, очите ѝ се наляха с кръв, зъбите ѝ се прибраха.

Лицето на вендианецът също бе потъмняло и подпухнало. Той залиташе по плочите на залата, дрезгавото му дишане секна, посинелите му устни беззвучно проклинаха, ръцете му напразно се опитваха да намерят съперника.

Лицето на Конан бе извън обсега му. Кимериецът се концентрира върху усилията на жертвата си и върху напрежението на измъчените си ръце, защото те бяха последната му възможност за спасение.

Все пак успя да долови движение с периферния си поглед. Стражите се приближаваха с насочени пики в очакване на заповед от царската трибуна. Щяха ли да позволят да бъде убит ценният им борец?

Конан изви тялото на омаломощения Када Куфи, така че да вижда приближаващите пазачи и подиума. Цялото царско семейство го гледаше, дори Африт го бе зяпнала, забравила за обичайното си равнодушие. Хорасп бе сериозен и недоволен от обрата. Но с тъмно боядисаните си устни царица Нитокар удивено шепнеше в ухото на съпруга си. В отговор цар Ебнезъб махна и стражите се оттеглиха по местата си в ъглите на залата.

Дали Када Куфи ги видя или позна в оттеглянето им своето поражение, не бе ясно. Той подбели очи и започна да се бори още потчаяно. Пусна главата на змията, за да впие ръце в червеното ѝ тяло, стегнато около шията му. Дебелите му пръсти не успяваха да го хванат, той драскаше по побелелите кокалчета на Конан, но безрезултатно.

Змията, освободена от лапите на бореца, като че се съвзе. Зъбите ѝ отново се показаха и отворената ѝ уста се полюшна във въздуха.

Кимериецът я наблюдаваше ужасен. Собственият му юмрук не беше защитен, но той не можеше да разхлаби хватката си.

След миг дойде разрешението. Главата на аспидата се стрелна и зъбите ѝ потънаха в ухото на Када Куфи.

Ухапаният борец, който ставаше все по-морав, отвори олигавената си уста в беззвучен крясък. През тялото му премина силна конвулсия и Конан най-после го пусна с отвращение. Аспидата остана увита около врата на мъжа близо до ухото му, което се поду като сива отровна гъба. Када Куфи се хвана за ухото си, направи две крачки и рухна по лице.

Така умря, без повече да издаде звук.

ОСМА ГЛАВА

ЗЛОКОБНОТО ПРОРОЧЕСТВО

Сред грохота на аплодисментите изтощеният Конан стоеше нащрек в средата на залата и се чудеше каква ли ще е следващата опасност. Стражите убиха с пиките си аспидата, увита около Када Куфи. Прислужниците бързо изнесоха двата покрити трупа. Конан не знаеше дали наградата за победителя е свобода, смърт или нещо друго.

Докато чакаше, замаян от умора, откъм царската трибуна се приближиха две усмихнати прислужници. Млади, сочни и небрежно загърнати в късите си ленени тоги, те стъпваха грациозно с босите си крака. Хванаха го за ръцете и го поведоха към подиума.

Той усети върху себе си блестящия поглед на царица Нитокар. Другите царски особи проявиха слаб интерес, освен Хорасп, чиито мънистени очички го наблюдаваха с очевидно раздражение.

Но прислужниците не го заведоха при царицата, а до ниската маса пред трибуната и го настаняха на плюшени възглавници до пратениците от Ерук. Масата не бе достатъчно близо до царските места и щом Конан седна, Нитокар надменно отклони поглед.

За радост на тълпата сервираха вечерята. Слуги донесоха плодове, хляб и сирене върху големи златни подноси, които бързо се изпразваха, докато минаваха покрай масите. После донесоха сребърни купи със сосове и ястия, които веднага бяха нападнати от множество нетърпеливи ръце.

Най-накрая докараха голяма бронзова количка, върху която се мъдреше огромен печен глиган, увиснал на вериги над тлееща жар. Един потен, полугол мъжага нарязва глигана.

Масата на гостите получи най-доброто от всяка табла. След като поотми неприятните спомени от борбата с чаша вино, Конан се залови да възстановява силите си с големи порции месо, хляб и плодове. Слугините, които останаха до него, почти не говореха и от време на време си зобваха от храната. През по-голямата част от времето те го галеха и разтриваха натъртванията по мускулестите му рамене.

Един от седналите наблизко тънкобради посетители от Ерук се стори на Конан разбран човек. Варваринът се опита да го заговори на котийски диалект, който предположи, че останалите не разбират.

— Привет, съседе! Голям празник, а? Оня със сатъра, дето се боричка с глигана, би могъл да командва цяла фаланга аргоски войници.

Пратеникът бе напреднал с чашките, в скута му седеше размъкнато червенокосо момиче. Той проследи погледа на Конан и се засмя:

— А, да. Мисля, че самият аз съм го повалял в битки няколко пъти — обърна се към Конан той и замижа, за да го фокусира. — Но ти не си котиец, може би си немедиец?

— Идвам от Кимерия, на север оттук.

— А, номад от хълмовете. Моите поздравления, кимериецо. — Гостът вдигна бокала си в знак на почит. — Ти се справи чудесно с този дявол от изтока и змиите му. Това представление беше прекадено дивашко за случая. Такова нещо никога не би се случило на официална вечеря в Ерук. — Той огледа шумните придворни и пак се обърна към Конан. — Бас държа, че не се занимаваш с това доброволно.

— Не — съгласи се Конан. — Просто ме хванаха да се мотая на неподходящо място в неподходящо време.

— Ох, тези южняшки обичаи! — изсумтя пратеникът и погледна през рамо величията на трибуната, които разговаряха с водача на неговата група.

— Но така е, когато си в Абдарах... А сега какво ще правиш?

Конан се навъси и се наведе по-близо, за да не чуват придружителките му.

— Нямам представа — призна си той, — мисля, че съм тук по желание на царицата.

Мъжът вдигна вежди и се разсмя.

— Е, успех тогава!

Конан се наведе толкова близо, че брадата на госта погъделичка лицето му.

— Защо? Какво си чувал за нея?

— Тя е известна любовчийка. Това не ме изненадва — личи си от пръв поглед! — Той направи знак с очи към разголеното, отпуснато тяло на Нитокар.

— Чувал съм, че мъжът ѝ не е опасен. Поради липса на сили и здраве не ѝ придиря за флиртовете — и той погледна лукаво Конан, — но на твоё място бих внимавал. Казаха ми, че Нейно Величество се отнася доста грубо с младите мъже... и не ги задържа много.

Конан се замисли.

— А дали е вярно, че тя е отровила предишната жена на Ебнезъб и сега иска да довърши и него.

Гостът рязко се дръпна назад. Не бе кой знае колко изненадан, но впери неловко поглед в чашата си и я остави на масата. Пиянската му дружелюбност охладня.

— Как би могъл, непознати човече, един пратеник от далечна страна да знае такива подробности за абдарахското царско семейство? Дори да е така, това е една добре пазена тайна — той се намръщи — и е опасно да се обсъжда на обществено място.

Конан кимна.

— Но още по-опасно е ако се пренебрегне.

Събеседникът му се съгласи, но отново се загледа в храната и питието си и повече на заговори. Конан реши, че достатъчно го бе притеснил и се намести обратно между девойките. Те си говореха тихо на шемитски, докато масажираха раменете му. Варваринът ги хвана закачливо през кръста за тяхна радост. Но скоро вниманието му пак бе отвлечено.

Съветникът Хорасп слезе от трибуната и тръгна към средата на залата. Когато минаваше покрай гостите, той им се усмихна вежливо, като по някакъв начин успя да изолира едрият кимериец. Движеше се с безкрайно самочувствие и държеше в ръце малкия жезъл, с който Конан го бе видял да си играе.

В центъра на залата той се обърна към пратениците и царското семейство. Настъпи тишина, подвижната скара със скелета на оглозгания глиган бе избутана навън.

— Ваши Височества, благородници на Ерук и Абдарах! Настъпи времето за размисъл, за което ви споменах. Не бих искал да торозя слуха на такава височайша компания с религиозни проповеди — Хорасп се усмихна на слушателите си и разтвори ръце — и няма да го сторя. — Той отпусна ръце, сякаш бе приключил с неприятна тема. — Все пак ние сме хора с положение, осъзнаваме силата и отговорността, които са наше рождено право, и всеки един от нас иска да съхрани и

увеличи тази сила. Всеки от нас обича царството ни и нашите шемитски обичаи. Не по-малко го обичам и аз, въпреки че дойдох наскоро в тази благословена от Елаел земя.

Разнесе се одобрителен шепот, породен и от облекчението, че темата няма да е религиозна. Хорасп се усмихна на публиката и продължи:

— Ние, жителите на Шем, имаме честта да сме на водещо място в човешкото познание. Езичниците на север и юг от нас напразно още възхваляват някакви измислени богове със странни и примитивни имена — Ерлик, Гуахлур, Ортикс, Кром... — Пророкът ги изговори неточно и с гримаси, което накара всички да се засмеят, с изключение на Конан, който свъси вежди. — И все пак в лоното на познанието, което се простира величествено по двата бряга на река Стикс, ние открихме и познахме истинските сили, които управляват вселената, двата могъщи бога, чиито вечен сблъсък определя съдбите на хората на този свят и в Отвъдното. Това са многообичаният Бог-Слънце, който тук в Абдарах наричат Елаел, и Сет — Безсмъртният Отмъстител, чиито страшни превъплъщения са чакалът и змията. Ние почитаме единия и презираме другия, но знаем, че на тяхната извечна борба се крепи вселената. Нашите мъдреци, с помощта на проникновената си мисъл и на непрекъснатото изследване на небесата и на вековната наука на духовните училища, най-сетне откриха чудесната подредба на бог и смъртни; от великите богове към милостивите богоподобни, които ни направляват за кратко тук, на земята — говорещият се поклони на цар Ебнезъб — после благородниците, след това низшите смъртни, които ни служат, и накрая дивите зверове. Този природен закон, разкрит пред нас, е така прекрасен и обикновен. Чрез него ние следваме Елаел и величаем името му, за да процъфти всичко добро и справедливо на земята и насетне. — Хорасп замълча благоговейно, ръцете му широко се разтвориха. Но след това благото му лице се намръщи и той прибра ръце.

— Но е трудно да си обясним великата трагедия на нашето време. Защо тези, които живеят на южния бряг на реката в голямата стигийска империя почитат, тъмните сили, управлявани от омразния нам Сет!

Уплашен шепот последва думите на пророка. Но той не мълча дълго.

— Като стигиец, бивш свещеник в духовно училище и изгнаник от тази мрачна страна, често ме питат защо. Какво ли дяволско извращение може да накара цял народ да служи в храма на злото? Какъв ли нечестив дух прави властта на Сет така силна в Стигия?

Хорасп махна с ръце, сякаш да отпъди нещо зло.

— Не бих се осмелил да дам отговор на този въпрос, след като моите вярвания са толкова по-различни от тези на моите сънародници. Може би това се дължи на неуспешния им опит да въздигнат и почитат цар като нас. Защото, когато здравата ръка на духовенството държи камшика на управлението, двойната му мощ е достатъчно голяма, за да навлече беда на един народ. По-дълбоко от това не мога да надникна в тъмното езеро на стигийската греховност. Когато напълно осъзнах размерите на злото, аз отрекох богохулството им и избягах в една почиста страна, за да спася душата си. От опит знам, че техният стремеж към злото е толкова силен и неизменчив, колкото нашият към доброто. Тяхното познание и умения са толкова напреднали, колкото и нашите, но те изследват и неща, с които един възвишен народ като шемитите не може да си позволи да се занимава. На всички са известни тяхното голямо богатство и военна мощ, но ми се струва, че господарите на Шем не се боят от тях. — Той погледна мрачно пратениците от Ерук. — Днес между двете империи цари мир, който мнозина смятат за нещо добро. — Физиономията му показваше, че той има друго мнение по въпроса. — В днешните мирни времена познанията ни непрекъснато се увеличават. Нямаме равни сред Хиборийските царства в металообработването и строителството. Медицината процъфтява както никога досега. Служителите на Елаел са разработили нови методи за балсамиране на мъртвите благородници и техните любими слуги, за да продължи душата живота си в Отвъдното. Благодарение на съвременната наука всеки високопоставен човек в тази зала може да отиде във вечността с богатствата, животните и слугите си, с надеждата, че ще получи по-висока длъжност в светлите владения на Елаел и че ще му служи с радост.

Но помислете, братя мои, когато заемем мястото си сред нашите дълбоко уважавани предци, ще можем ли да запазим положението си и привилегиите на благородници? Трябва да сме добре подготвени, приятели мои, и решени да управляваме в Отвъдното така, както и тук.

Сега е времето да се раздвижим и да премислим старото. В днешното време на успехи всеки възрастен търговец си изгражда каменна арка и полага в нея своята зестра за смъртта. Дори последният просяк може да събере парите за една евтина мумия и да завие няколко къса храна с жалката надежда да постигне Отвъдното. Всеки гледа към Вечността. Какво повече трябва да направим? Възможностите ни да градим и управляваме са по-големи от всякога. Можем да построим крепости, които да удържат всяка войска, и гробници, които да оцелеят през хилядолетията. Трябва да използваме тези възможности, шемити, за да си осигурим място в Отвъдното, защото Елаел обича силните. Не забравяйте, че в сравнение с Вечността този свят е като капка вода във водите на могъщата река Стикс! Единствената ни цел в този живот е да се подготвим за следващия. Ако можем с разумни средства да осигурим и дори да подобрим положението си там, тогава би било гибелна грешка да не го сторим...

— Чакай, проповеднико! Само една дума, с твое позволение.

Макар че Хорасп говореше почти без паузи, един глас близо до Конан успя да го прекъсне.

— Да не искаш да кажеш, че тъпите земни проблеми ще продължат и в Отвъдното? — Беше пратеникът от Ерук, с който Конан бе разговарял. Той бе преодолял съмненията си относно виното и бе изпил още няколко чаши и сега грубият му дързък глас се извиси невъздържано. — Къде в свещените скрижали го пише? Аз мисля, че Отвъдният свят е място на мир и разбирателство между хората под милостта на Елаел.

— Уважаеми пратенико, нека ти отговоря... — започна Хорасп.

— Не, проповеднико! Не съм свършил! — Дрезгавият глас на госта бе достатъчно силен. Той отърси от раменете си ръцете на негов сънародник, който се опита да го спре. — Ако намерението ти е да накараш царство Ерук да изхаби богатството си за измислени гробници и да го даде на твоите приятелчета свещеници, губиш си времето! Имаме по-належащи нужди...

Докато мъжът говореше, Хорасп се приближи към масата и застана близо до Конан. После бързо се наведе над мраморния плот и уж успокояващо постави ръка на рамото на говорещия. Ерукчанинът ядосано трепна, но после си седна вдървено на мястото. Хорасп заговори ожесточено, право в лицето му.

— Братко, разбирам твоите съмнения. Но те умолявам да замълчиш. Скоро всичко ще ти бъде обяснено. — Той махна с жезъла си към публиката. — Мога да ви дам едно доказателство, защото неслучайно ме наричат Пророк.

Докато говореше, продължи да стиска емисаря, който изведнъж странно се укроти. Конан усети нещо нередно в мълчанието на съседа си и се опита да му се притече на помощ, но двете прислужнички държаха здраво ръцете му и се притискаха към него, сякаш се страхуваха, втреничени в Хорасп. Докато се освободи от тях, съветникът вече бе пуснал пратеника.

От войнствеността на ерукчанина нямаше и следа. Вцепенен и кротък, той гледаше Хорасп. На мястото, където го бе държала ръката на пророка, под яката на пътническото наметало, където се срещаха шията и загорялото рамо, Конан мярна синкавобял отпечатък от изключително силно стискане. Спътниците му и червенокосата куртизанка поставиха ръце на раменете му и той закива в отговор на забележките им.

Междувременно Хорасп се обърна към останалите:

— За да разберете по-добре моите пророчества, помощникът ми Нефрен и неговата прислужница ще запалят тамян в залата.

По даден знак двама души излязоха в средата на галерията — високият слаб въоръжен адютант и млада робиня, всеки с димящо кандило в ръка. Те се обръщаха наляво и надясно между масите и махаха с папирусови ветрила, за да отпратят кълбата пушек към наблюдателите. Конан забеляза, че трето кандило бе поставено зад него върху трибуната.

Когато зловещият Нефрен мина покрай него, Конан още повече се отврати от набръчканото му безизразно лице и замаха с ръце, за да отпъди виещия се дим. Но миризмата, щиплива и остра, нахлу от всички страни и проникна в ноздрите на кимериеца. Тя веднага го замая и сякаш оцвети по-ярко задимената зала.

Щом обиколката на кандилата приключи, Хорасп отиде до една широка гола стена в дъното на галерията и вдигна високо жезъла си. В него явно имаше някакво пособие за писане, защото пророкът задраска с жезъла по стената. Вълнообразните слети шемитски букви изпъкнаха яркочервени върху камъка.

Когато пророкът свърши, Конан напразно се опитваше да разчете думата, докато една от девойките не я прошепна: „Йазарат — Денят на Страшния съд“. Името се понесе сред тълпата като шепота на речни тръстики, раздвижени от първия дъх на бурята.

— Не се бойте, сънародници мои — заяви Хорасп. — Аз няма да ви покажа всичко, което е видяло третото ми око. Ще ви спестя най-лошото. Засега само разгледайте тези букви, разучете ги и помислете над значението им.

Спаруженият пазач Нефрен тръгна покрай надрасканата стена и се протегна с цял ръст, за да духне лампите. С ръка изгаси един по един горещите фитили. С намаляването на светлината надписът изпъкна странно на фона на бялата стена.

Конан се вгледа внимателно в буквите. Отначало му се стори, че те сякаш излъчват леко сияние. После с ужас видя как трепнаха и запълзяха, гърчейки се като червените змии, с които се беше борил. След още един миг пурпурните знаци пламнаха и се разпиляха като горящи листа, разпръснати от внезапен повей на вятъра. Те сякаш разбиха безшумно стената и в нея зейна неравен отвор, през който се виждаха ярки, променящи се картини.

Изненаданите възклицания показаха на Конан, че и останалите виждат същото. Той погледна смутено към стражите, но те стояха неподвижни и спокойни пред това необичайно разрушаване на защитата на двореца. Явно знаеха, че са под въздействието на магия.

— Сега, благородници, ще видите един здрав бастион, изграден от камък, плът и кръв — величествен израз на способността на господаря да обедини последователите си — символ на това, което е за нас всемогъщото ни царство.

Зад тайнствената врата се разкри зашеметяваща слънчева картина. Конан неволно погледна към прозорците на галерията, за да се убеди, че навън все още бе нощ. А пред него трептеше ярко пустинно слънце. Той усети горещия пращен вятър и чу човешки говор под откритото небе. На един хвърлей от царската трибуна група роби теглеха през пясъка огромен камък, поставен върху няколко дъски. До ушите на Конан долетя тихата им песен и плющенето на камшика на надзирателя. Носът му подуши леката миризма на пот.

Като се изключи чудното превъплъщение на нощта в ден и на града в пустиня, сцената пресъздаваше най-обикновен робски труд.

Необикновена бе постройката, която се издигаше отзад, там, накъдето влачеха камъка — огромна, стъпаловидна пирамида, чието триъгълно лице бе набраздено от колони, високи колкото двадесет души. Покривът на аркадата бе на завършване. Работниците пълзяха като мравки по далечното скеле и по насипите, направлявани от подканящите звуци на тръби. Конан разпозна очертанията на гробницата на Ебнезъб. Дали наистина беше тя? Строежът му напомняше на по-малки гробници, които бе виждал в стигийската област Кеми, далеч на изток.

— Скромните и благочестивите неуморно се готвят за следващия си живот. Усилието им е постоянно и мъчително, но си струва труда.

Хорасп, застанал на фона на дневната светлина, махна с ръка. Чу се вой на вятър и облаци прах скриха гледката. Те се издигнаха толкова високо, докато обедното небе почерня и пясъкът нахлу в царския двор. Вятърът спря и прахът се слегна бързо. Тогава пророкът продължи:

— Когато смъртта пристигне при такива благочестиви хора, тя не е трагедия, а победа. Посято е семето на отвъдния живот!

Сега небето беше по-тъмно, а картината показваше погребение. Готовата пирамида бе порозовяла, осветена от изгряващото слънце. Огромните ѝ врати бяха широко отворени, парапетите на четирите ъгъла я ограждаха като лапи на сфинкс. Безкрайна върволица от скърбящи, от колесници и от поклонници пълзеше натам. На фона на златисторозовия хоризонт се виждаха украсени ковчези върху колички и тълпи богато облечени роднини и васали. Роби носеха торби и медни съдове, пълни с вещи за гробницата. Група въоръжени стражи водеха в редица биволи и крави. Носеха се традиционните тъжни погребални песни.

Утринен хлад облъхна лицето на Конан.

— Преданият народ трябва да служи на господаря и бога си. От труда на човек три пети трябва да се отделят за Отвъдното. А ние имаме и богатството, и хората, и знанията. Както ви казах, братя мои, с новите ни познания за балсамирането всеки един от нас може, стига да иска, да постигне безсмъртието. — Хорасп замълча и се обърна, за да погледне вълшебното си творение.

Възгласите на страхопочитание и възхищение преминаха в смаяни възклицания. На сцената се появи нова група — духовници в

черни препаски, които стенеха и вървяха напред, странно приведени, а други налагаха голите им гърбове с опашките на живи змии. Водеше ги слаб мъж с обръсната глава и с маска на чакал. Той припяваше дрезгаво, вдигнал високо жезъл, който представляваше преплетени змии с остри зъби.

— Слугите на Сет! — Разнесе се яростен шепот.

— Проклети стигийци!

И наистина Конан ги бе виждал по време на пътуванията си отвъд реката.

Хорасп се обърна и горчиво изгледа тълпата.

— Право виждате, братя шемити. Виденията, които ви показвам, не са от бъдещето, а от настоящето — не на север от реката, а на юг. Стигийците отдавна търсят тайната на безсмъртието и притежават всички наши познания! Докато ние с радост се готвим да служим на нашия бог, те работят упорито в полза на Отмъстителя. — Гласът на съветника отекна в тишината на залата. — Но, приятели мои, пророкът трябва да показва бъдещето. Аз ще ви покажа денят, който ще дойде, но не зная точно кога. Но бъдете сигурни, че той приближава!

Хорасп направи жест и прахът отново се изви като ураган и скри погребението. Пред очите на публиката се извиха причудливи облаци, които се поразсеяха, но въпреки това картината остана замъглена. Мрачно небе хвърляше бледи буреносни отблясъци върху сивите пясъци. Гледката беше почти същата, само гигантската гробница се виждаше малко по-близо. Нищо не се движеше, освен стелещите се облаци. Не се виждаха хора или животни. Високата постройка изглеждаше прашна и пуста.

До ушите им достигна едва доловим звук. Дълбок и стенещ, той се усилваше, докато накрая отекна с оглушителна сила над пустинята и в залата, като мелодия от огромен невидим рог.

Конан разбра, че звукът идва откъм вратите на аркадата, които бавно се отваряха, а сухите им панти възмутено скърцаха. Зад тях ги поглъщаше непрогледен мрак.

Всички погледи се впериха в черната дупка на входа, откъдето след миг се появиха бойни колесници. Теглеха ги коне с огнени очи, пришпорвани от сурови стигийски благородници и свещеници с обръснати глави, които размахваха съдраните знамена на империята си. Те имаха мъртвешки бледи лица с изпъкнали кости. Колесниците

препускаха бясно, по металните им колела с множество спици проблясваха втъкнати колове и остриета. Зад трополящите бойни колесници колони стигийски пехотинци, вдигнали закривени пики, крачеха с нечовешки устрем. Процесията сякаш бе безкрайна. След нея пирамидата избълва нов порой от конници и стрелци. Призрачните воители се нахвърлиха върху невъоръжената тълпа. Конан видя, че нещастните жертви бяха облечени и подстригани според шемитските обичаи. Някои се опитаха да избягат, други извадиха къси мечове, за да се защитят, но всички бяха премазани безмилостно от тракащите колесници или бяха пленени от кавалерията и пехотата. Това бе ужасяващо избиване и поробване на децата на Шем. Един брадат старец, по-богато облечен и с по-горда осанка от другите, вдигна владетелския скиптър, за да се защити, но бе посечен — видяха се само кървави пръски от въртящите се сърпове на една стигийска колесница сред възмутените викове на придворните.

— Погледнете добре, благородни люде! — Хорасп обърна гръб на кървавата сцена, която се разиграваше пред очите на публиката. — Това, което виждате, благодарение на моето пророчество, е Великият ден, който ще настъпи, ако шемитите не вземат нужните мерки. — Той махна леко с жезъла и страшната гледка се замъгли и избледня, а неземната светлина се стопи. — Питам ви, братя, на този съдбовен ден, когато небето затрепти като огромен меден гонг, когато дребните дела изгубят смисъл и гробниците зейнат, а река Стикс се превърне в черен пясък, на този ден, шемити, ще бъдете ли достатъчно силни да се изправите срещу враговете си? Знаете ли, че победителят в тази последна битка ще постигне Вечността?

Сиянието зад гърба му бе изчезнало, широкият магически прозорец се запълни от каменни късове. Пред очите на Конан те сглобиха първоначалния надпис, който се разтопи и потече по стената като горещ восък или кръв.

Магията свърши, тълпата се раздвижи, понесоха се гневни викове, някои скочиха прави и заудряха по масите. Лампите светнаха отново и разкриха сълзи в очите на част от публиката, както и измъчените лица на всички присъстващи. Повечето ядосани и питащи погледи бяха отправени към Хорасп. Той понечи да заговори, но после погледна към царската трибуна и посочи натам.

Всички очи се обърнаха към Ебнезъб.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЦАРСКАТА НАГРАДА

За първи път тази вечер царят бе станал от позлатения си трон. Той едва се крепеше на трибуната, подпрян на облегалката на трона. Царицата държеше ръката му, а двама стражи стояха зад него, готови да подхванат треперещото му полуголо тяло. Но Ебнезъб погледна царствено множеството и тържествено вдигна едната си ръка.

— Верни поданици, искам да ви уверя, че това, което ви показва пророкът, няма да е съдбата на великия Абдарах. Защото ние ще обърнем внимание на съветите му. Ние ще отхвърлим дребните грижи на този свят, за да погледнем към Отвъдното. Жители на Абдарах, вашият цар го очаква с нетърпение. И вие би трябвало да искате да напуснете този живот и да се събудите Отвъд. Великият Елаел знае, че достойно се подготвяме за Съдбовния ден!

Немощният глас на царя съвсем изтъня. Той се подпря с две ръце на трона, голите му гърди тежко се повдигаха. После отново вдигна ръка, макар и не така високо.

— Когато отидем в Отвъдното, наше убежище ще бъде най-красивата и здрава гробница от тази страна на реката. Няма да пестим нищо. Днес поръчахме сто породисти коня, кучета за лов и развъдници за птици, писари и менестрели. От нищо няма да се лишим в другия живот. Всичко сме предвидили. Не се безпокойте за благоденствието ни...

Ентусиазмът на Ебнезъб се увеличаваше, но силите му намаляваха. Гласът му бързо отслабна и едрото му тяло се приведе. Царица Нитокар заедно с двамата стражи му помогна да седне. Царят продължи трескаво да говори, макар и едва чуто, на тези, които седяха наблизко, и да жестикулира възбудено към жена си, която го успокояваше. Угодническият глас на Хорасп довърши речта.

— Ясно е, че абдарахската държава е обединена благодарение на далновидния си цар. Елаел ни уверява, че ще надделеem. — Пророкът коленичи и се поклони пред трибуната. — Ваше Царско Величество,

приемете вечната ми признателност. Поданици, благодарете на щедрите богове, че са ви изпратили такъв владетел! — Той се изправи. — Чуждестранни гости, помислете добре за това, което ви показах тази вечер. Сега сбогом. Пожелавам ви приятна почивка!

Хорасп освободи множеството. Настъпи радостно оживление, което се стори на Конан доста по-искрено от обичайните хвалебствия след царската реч. Той се изправи заедно с останалите, но не ръкопляска. Две девойки забелязаха това и се опитаха да го прикрият със собствените си възторжени изблици. Освен него другите начумерени от присъстващите, като се изключат невъзмутимите стражи, бяха гостите от Ерук. След като поднесоха почитанията си на царското семейство и станаха от масата, те изглеждаха по-скоро потресени, отколкото убедени в посланието на съветника.

Най-замислен от всички беше доскорошният съсед на Конан. Лицето му бе вгълбено и бледо над козята брада, а рамото му неестествено изкривено. Още не се бе успокоил след допира на Хорасп.

Конан се опита да излезе, докато публиката се разотиваше. Но девойките увиснаха на ръцете му и го задържаха. Само те двете нямаше да могат да го спрат, ако двама стражи също не бяха преградили пътя му.

— Хей, северняко, не бързай! — Конан се обърна и с изненада видя, че му говори самият Хорасп. Кръглото му лице се усмихваше, малките му очи блестяха. — Днес е твоята славна нощ. С храбростта си ти си спечели място в краката на царското семейство. Тази нощ може би ще видиш истински чудеса и ще бъдеш богато възнаграден. Не се отказвай от тях. — Той почти му намигна и продължи към трибуната, където царица Нитокар го поздрави с кимване.

Царицата отмести поглед от пророка към Конан и в начервената ѝ усмивка кимериецът прочете ненаситност и открита покана. По гърба му полазиха тръпки — дали от желание, или от смущение, той не знаеше. Но когато видя стражите да се навъртат наоколо, се остави двете досадни момичета да го настанят обратно на копринените възглавници. Ръцете им нежно обгърнаха раменете му.

Стаята бе почти празна, над входовете бяха спуснати завеси. На подиума доляха чашите с вино и донесоха чинии със сладки. Сред тълпата от роднини и слуги цар Ебнезъб лежеше на леглото си,

мънкаше и едва мърдаше бледите си пълни ръце. Царицата грижовно се бе надвесила над него, накитите ѝ докосваха лицето и гърдите му. Тя се обърна и прошепна нещо на двама от слугите, които кимнаха и побързаха да изпълнят задачата. Донесоха някакво странно изобретение върху боядисана дървена поставка. То представляваше нисък тумбест съд, чиято основа бе златна и бе във формата на разтворен лотосов цвят. В средата, между златните листа, се гушеше сфера от прозрачен кристал, пълна с бистра течност. Сферата бе покрита със златно капаче, от което излизаха еластични тръбички, с разширение в края, също като тичинките на неземно цвете. Слугите поставиха товара си на една ниска масичка, близо до царя, и Нитокар пое нещата в свои ръце. Тя сипа някакви цветни прахове от украсени шишенца, които висяха на кръста ѝ, в съда и със сребърни щипци взе горещи въглени от близкия мангал. Скоро от уреда заструи жълт дим, течността вътре забълбука. Нитокар се обърна към полегналия си съпруг и поднесе към устните му, които все още мълвяха нечуто царски заповеди, края на една от тръбичките, направени от слонова кост.

Отначало Ебнезъб сякаш не я забеляза. Но тя приближи изкусително потъмнелия от дима край и насочи парите към лицето му, докато най-сетне той обърна глава към нея. Тя нежно постави края на тръбичката в устата му, тихо му прошепна нещо и се обърна да довърши приготовленията. После лапна друга тръбичка и духна силно. През кристалното тяло на лотоса се заиздига жълт дим. Царят се задави, тялото му се сгърчи и от ноздрите му излезе дим. Нитокар се засмя, доволна от реакцията му, и стисна треперещата му ръка. Тя се наведе и дълго и настойчиво му шепна. После пак духна в тръбичката и му причини нов спазъм. Пръстите му се свиваха и драскаха по леглото, докато Хорасп не хвана ръката му. Нитокар наблюдаваше гърчещия се цар с доволно изражение. Тя небрежно погали потното му чело, докато се шегуваше с Хорасп над измъченото тяло на мъжа си.

Царят изпадна в унес и тръбичката се изплъзна от устата му. Лицето му бе зачервено и замаяно, очите му се забелиха, обърнати към невидими светове. Царицата щракна с пръсти и четирима яки мъже се събраха около леглото на Ебнезъб. Те склучиха китки под отпуснатото му тяло и ловко го вдигнаха на ръце. Нитокар даде знак и те го понесоха, най-вероятно към царската спалня.

Щом пиршеството свърши, всички тръгнаха да си ходят. Дори и момичетата на Конан се освободиха от уморената му прегръдка. Щом го изправиха на крака, царицата каза нещо на двама от слугите — нейните лични прислужници, ако се съди по оскъдното им облекло. Явно бяха евнуси, за което говореха дръзките им погледи и гладките им намазани тела. Докато им шепнеше, Нитокар погледна към Конан и след миг тримата тръгнаха към него.

— Е, мой храбри страннико, ти се справи чудесно с Када Куфи. — Гласът на царицата беше дълбок и плътен, устните и веждите ѝ — безсрамно извити. — Трябва да призная, че това ме зарадва, защото бях започнала да се отегчавам от представления със змии. Сигурно си много уморен от изпитанията. — Тя спря пред него, протегна окичената си с гривни царствена ръка и хвана рамото му с изненадваща сила.

Конан едва се сдържа да не трепне.

— Не, не съм — отвърна той, — защото тези девойки добре ме разтриха. — Огледа се и с изненада видя момичетата да бързат към един далечен изход, а заоблените им задничета припряно се полюшваха.

— Ела в стаята ми и ще успокоя болките ти. Аз съм добра лечителка и имам много мехлеми, които ще възстановят силата ти. — Ръката ѝ го стисна още по-силно, червените ѝ остри нокти се впиха в кожата му. Обградена от двамата евнуси, тя го придърпа към себе си. — И докато се забавляваме, ще ми разкажеш къде си се научил да се биеш така.

Конан се остави да го поведат към малка врата в началото на стаята. Не му оставаше голям избор, макар че с отвращение предусети жестокостта, която се криеше под чувствеността на царицата.

Пътюм минаха покрай останалите от семейството и Конан усети погледите им — хладната насмешка на Хорасп, пренебрежението на младата принцеса, която спусна воала си и си тръгна, циничните физиономии на останалите, които знаеха защо Конан следва пищното тяло на царицата. Забеляза, че не ги следва дворцова стража.

— Обичам борбата — продължи Нитокар, — но никога не съм понасяла вендианеца, който винаги вони на гранясала козя мас.

Изкачиха се по широк, покрит с плочки коридор и минаха покрай вътрешна градина с много фонтани, в която над цъфналите храсти

прелитаха розови и жълти птички.

— Када Куфи беше прост и почти не говореше шемитски. Вечно бе намусен като повечето от тези скъпи роби, които докарваме. Той никога не би оценил способностите ми.

В края на коридора една врата с мраморни колони водеше към друг широк коридор, който завиваше нанякъде. Тръгнаха по него, а царицата продължи да бърбори:

— Древните учени са ни оставили ценни знания, например кои балсами могат да изострят усещането за болка, както и това за удоволствие. — Тя изви вежди и лукаво се засмя. — Но кой би могъл да каже къде свършва удоволствието и започва болката? — Нитокар се наведе заговорнически към Конан. Пазачите сториха същото. — Имам камшик с пет края и на всеки един от тях има различно приспособление, което причинява различни усещания на тялото. Пищен празник на болката, подправен с малко удоволствие. Който е минал през камшика ми, повече не може да различи болката от удоволствието.

Стигнаха до висока позлатена врата в дъното на коридора. Нитокар се обърна към Конан:

— Мисля, че наистина ще ти хареса. — Тя го погали по бузата. — Дори и когато съдбата не е подвластна на желанията ти, може, все пак, да не бъде толкова лоша.

Единият прислужник отвори тежката врата, която водеше към стая, приличаща повече на аптека, отколкото на спалня — Имаше маси, пълни с бурканчета и мускали, а от стените висяха странни приспособления.

Конан веднага си даде сметка, че един нормален човек никога не би допуснал да влезе в тази стая. Щом прекрачи прага, той изведнъж се отскубна от ласкавата ръка на царицата и заби лакът в корема на слугата зад него. Усети стегнатите мускули под бебешката мекота на евнухския корем, чу как дъхът на мъжа секна и видя как той се преви. Конан здраво го халоса с юмрук по врата. Онзи все още запушваше входа и залитайки, се опита да хване Конан за кръста. Сигурно дебелакът бе под въздействието на някое от упойващите средства на Нитокар. Кимериецът изруга, хвана го през кръста, вдигна го във въздуха и удари главата му в касата на вратата.

— Ах, ти, непокорен дивак! — изпищя Нитокар, но не се намеси. — Стражи! Размирен роб! Хванете го! Ааа!

Писькът ѝ секна, когато евнухът се търкулна в краката ѝ и я избута от вратата. Това даде път на другия евнух, който внимателно заобиколи господарката си. Той прескочи падналия си другар и се нахвърли върху Конан.

Кимериецът, който бе хукнал по коридора, се обърна, за да посрещне нападението. Междувременно евнухът бе взел оръжие от стаята на царицата. То представляваше вълнообразен нож, чиито зловещи извивки не изглеждаха особено подходящи за бой. Може би предназначението му бе само да плаши и да възхищава.

— Ела ми! — изсъска Конан на преследвача си. — Ако вече не беше евнух, щях да...

Робът се втурна с ръмжене, с насочено острие. Конан хвана ръката му, когато нанасяше удара, и я вдигна над главата му. Изтръгна камата и злобно прокарвайки острието през корема на евнуха, преряза гърлото му. Металното острие не издържа на натиска и остана забито вътре. Мъжът го хвана, изхърка и падна. Конан хвърли окървавената дръжка и побягна.

— Предай се, варварино! Стражи, казах да го хванете! Той въстава срещу царицата си!

Нитокар се наведе над падналото тяло на роба, който още агонизираше. Конан се обърна на завоя и я видя да гледа очарована кървавата си ръка.

Въпреки суматохата стражи не се появиха. Конан чу шум някъде напред в коридора и отчаяно се огледа за друг път за бягство. Една от позлатените, врати беше леко открената. Без да се колебае, той я бутна, свил юмрук, за да посрещне евентуално нападение отвътре.

Нахлуването му запрати назад една крехка фигура. Стаята бе осветена само от една мъждива лампа. На светлината ѝ Конан разпозна младото момиче от трибуната, все още облечено с тъмнозелена рокля. Косата ѝ бе разпусната и къси кестеняви къдри галеха бузите ѝ. В стаята нямаше никой друг.

Девојката само ахна и стреснато зяпна Конан, шокирана от страшния му вид. За да не изгуби контрол над положението, той тихо затвори вратата зад себе си и пусна резето.

— Предупреждавам те да не викаш! Ако не се противиш, няма да ти сторя нищо лошо!

Тя кимна, погледът ѝ се плъзна по него.

— По ръката ти има кръв. — Гласът ѝ бе тих, но не трепереше.

Конан погледна страховития си юмрук.

— Да.

Огледа стаята, която представляваше спалня. Забеляза златен леген върху една маса встрани и се отправи към него. Остана полуизвърнат към момичето, за да я наблюдава, и се наведе, за да се измие.

— Сигурно си чула виковете.

Тя кимна и тръсна къдри, за да покаже безразличието си.

— Такива звуци откъм покоите на Нитокар не са нещо необичайно.

Конан кимна и избърса ръцете си в края на една завеса.

— Ти си царската дъщеря, нали?

— Да. Аз съм Африт.

С разпусната коса тя приличаше повече на дете въпреки женствените очертания на тялото ѝ под тънката зелена дреха. Тя напусна мястото си в средата на стаята и мина с достойнство покрай Конан. Вдигна легена с почервенялата вода и го изля в един отводнителен канал в ъгъла.

— Не се ли питаш чия е тази кръв? — учуди се Конан. — Царицата е все още жива...

— Толкова по-зле! Не обичам Нитокар. — Африт изгледа Конан предизвикателно. — Ако си я отблъснал, ще ти помогна с каквото мога.

— О, тя е опасна... — вметна Конан.

— Опасна! — Принцесата гневно се приближи към кимериеца. — Тази кучка отрови майка ми, за да стане царица, и сега иска да убие баща ми! Тя покварява целия дворец и аз не мога да я спра!

Въпреки крехкостта на девойката Конан неволно вдигна ръка, за да я укроти. Но когато видя сълзите на безсилна ярост, които рукнаха от очите ѝ, той докосна лицето ѝ и я погали по косата.

— Успокой се, момиче...

Африт отблъсна ръката му и изтри сълзите си.

— Глупости! Какво ли те е грижа за тревогите на владетелите. — Тя рязко се извърна от него. — А аз, като малко дете, се оплаквам на един човек от низините, и то чужденец, който иска единствено да избяга и да спаси нещастния си живот.

— Така е — съгласи се Конан. — След малко, ако не ме усетят, ще изляза през прозореца и повече няма да те притеснявам. — Той посочи към отвор в стената, ограден от колони и закрит от позлатена дървена розетка. — В такъв случай слуховете, които чувам за Нитокар, са верни?

Африт нервно вдигна рамене.

— Предполагам. Едва ли биха клеветили чудовище като нея! — Тя обърна към Конан мокрото си от сълзи лице. — Тя беше личният лечител на майка ми и с хитрост накара горката болна жена да привикне към същите изпарения и лекове, които я довършиха. Баща ми не ѝ отмъсти. Страхувам се, че той отдавна се бе отегчил от майка ми. — Принцесата тъжно поклати глава, гласът ѝ секна. — Нитокар бързо го прелъсти и го подчини на същата зла сила. Сега всички знаят, че дните му са преброени, но никой не се осмелява да изобличи предателството.

Конан се намръщи объркан.

— А какво ще стане, ако някой от придворните разкрие отровителството?

— Баща ми скоро ще умре или ще полудее без билките на Нитокар. Когато тя закъснее с дозата, той ужасно побеснява.

— Какво печели царицата? Може ли да управлява града след смъртта му?

— Според абдарахските закони царят има право да определи кой ще го наследи. Боя се, че татко ще предпочете Нитокар и гадното ѝ отроче Еблис пред мен. Той казва, че ме обича повече от всичко на света. Когато може да говори, непрекъснато повтаря, че не би могъл да си представи да се раздели с мен. Но в неговите очи аз не съм жена, а просто дете. Той не ме възприема сериозно!

— Хм. Наистина смел заговор. Нитокар сигурно има влиятелни приятели в двореца.

Африт горчиво се засмя.

— О, да, най-влиятелните. Хорасп — единственият, който е по-вещ в злините от нея...

Принцесата замълча. И двамата чуха леки стъпки в коридора.

— Царицата може би още ме търси — прошепна Конан и тръгна към прозореца.

— Чакай! Ако те дебнат, никой изход не е безопасен.

Африт изгаси лампата и бързо прекоси стаята. Конан се опита да проследи движенията ѝ на бледата лунна светлина, която се процеждаше през щорите, обезпокоен да не го предаде. Но тя само разкопча роклята си на гърдите, кръста и коленете и я метна встрани, като разкри бледото си тяло. После бързо навлече през главата си ефирна памучна риза. Обърна се и му махна, добила по-ясни очертания, щом очите на Конан посвикнаха с тъмнината.

— Би било лудост да тръгнеш сега. Ако влязат, ще се престоря на заспала. Можеш да се скриеш тук. — Тя се наведе над постелята си, която се издигаше в центъра на стаята, отметна копринената покривка и тя образува нещо като прикритие, което стигаше до пода.

— Често спя така, когато е по-топло.

Конан се опита да разгадае изражението ѝ на бледата лунна светлина. Звучите откъм коридора бяха заглъхнали.

— Ще рискуваш да ме открият тук?

Тя сви голите си крехки рамене.

— Защо да ме одумват, че съм единствената, която спи сама? — Тя се плъзна на дюшека и седна непринудено, по детски. — Пък и ми е приятно да си говорим. Аз нямам приятели тук. Всички са така оплетени в интриги, че не смея да споделям с никого.

— Това е лошо. — Конан седна на края на леглото. — Момиче като теб би трябвало да има много приятели.

— Благодаря ти... Името ти е Конан, нали?

Стори му се, че бледото ѝ лице се изчерви, когато тя го погледна в тъмното, за да улови кимването му.

— Всички в двореца са много болни. Хорасп и царицата са ги омагьосали и затова всички придворни се избиват да им угаждат.

— Ти вярваш ли на предсказанията на Хорасп?

— Не — горчиво поклати глава Африт. — Но това е само началото. Думите му ще съсипят и други градове, освен Абдарах, като накарат хората с пот и кръв да строят ненужни гробници. Виденията и магьосническите номера нямат нищо общо със старите шемитски

вярвания. Това са измишльотини за заблуда на глупаците и неуките, които помагат на пророка да постигне целите си.

— Сигурно си права — кимна Конан. — Бог ми е свидетел, че Хорасп живее доста охолно тук, като е спечелил благоволението на царя.

— Да, и влиянието му ще се засили, ако мащехата ми се качи на трона. Тя му помага да владее поданиците ни. — Африт се замисли. — И все пак си мисля, че той има по-дълбоки причини да бъде толкова краен. — Тя погледна Конан. — Той е аскет, не го е грижа за удоволствията на плътта. А пазачът му, Нефрен, е толкова студен и безчувствен... Уф! — Тя потрепери и се сви в задушната стая.

— Изобщо си в изгодна позиция. — Конан седна по-близо до нея и докосна рамото ѝ. — Но не би трябвало да се страхуваш. Момиче с твоето положение и качества трябва да може да победи все някога Нитокар.

Принцесата хвана ръката му.

— Моля се за това, Конан. Аз съм още толкова млада и неопитна. Опитвам се да се науча как да го сторя, но не знам дали ще успея скоро. Конан, ти можеш да ми помогнеш!

— Аз? — Той усети как топлото ѝ тяло се притисна поривисто към него, меката ѝ коса погали рамото му. — Как бих могъл?

— Убий Нитокар заради мен! Можеш да го направиш. Ти си силен и безпощаден! — Тя вдигна лице към него и развълнувано му зашепна, а топлият ѝ дъх още повече го смути. — Когато тя умре, ще намеря начин да излекувам баща си! Иди при нея още сега, в този час! Ще ти дам нож.

— Не, принцесо, аз не съм убиец. Нито пък глупак. — Конан поклати глава и се опита да я отблъсне. — Вече Научих за проблемите на семейството ви повече, отколкото трябва.

— Моля те, Конан! Не заради мен, заради нашия град го направи!

Те отново замълчаха, защото чуха някакъв шум в коридора. Този път шумът от стъпки бе последван от тропане по вратата.

— Принцесо! Принцесо Африт! Вътре ли сте? — Плътният, но тих мъжки глас бе последван от драскане на ключ във вратата.

— Скрый се бързо! — прошепна Африт. — Могат да отворят отвън.

Конан я пусна и бързо се плъзна зад леглото. В този миг резето се вдигна и в стаята нахлу светлина на фенер.

— Принцесо! Извинете ме за безпокойството! Избягал е опасен престъпник. — Беше млад капитан, следван от двама стражи. — Наредено ми е да претърся всички стаи в тази част на двореца.

Африт се бе завила с най-горния чаршаф.

— Капитан Арамас, уверявам ви, че тук няма беглец.

Мъжът спря объркан. Очевидно си обясняваше червенината и развълнувания глас на принцесата с притеснението ѝ от нахълтването му.

— Съжалявам, принцесо, но трябва да претърся. Ако той се крие тук, вие сте в голяма опасност.

Арамас сложи фенера на масата и двамата стражи започнаха търсенето. Отваряха сандъци, проверяваха зад пердетата, надничаха през прозореца. Най-последно по-едрият и по-възрастният от тях каза на Арамас:

— Капитане, тук няма никой. Никой не е скачал и през прозореца... Ох, какво е това?

Докато вървеше към вратата, войникът стъпи върху покривката, скупчена на пода, и се спъна в нещо. Когато се наведе да провери какво е то, една здрава ръка се показа отдолу и го сграбчи за гърлото. След нея се появиха главата и раменете на Конан, който се измъкна изпод покривката. С едната ръка стискаше стража, а с другата търсеше меча му.

— Не, Конан! Моля те, недей! — Молбите на Африт и мечовете на другите двама стражи, насочени към гърлото му, го накараха да се откаже.

Той пусна полуудушения пазач, който залитна почервенял и без дъх. Варваринът коленичи навъсен, като разярен вълк, хванат в капан.

— Стой там! Само да мръднеш, ще те убия! — Капитан Арамас укорително погледна Африт. — Принцесо, казахте ни, че тук няма никой.

Африт отметна завивката и се обърна към Арамас, забравила всякакъв свян.

— Капитане, погледнете го и имайте милост! Той е беден роб, който се бори за живота си! — Тя докосна ръката, която държеше меч. — Капитан Арамас, отдавна ви наблюдавам. Вие сте мил и справедлив

човек. Знаете колко жестоки са забавленията на моята мащеха. Ще го върнете ли обратно в ръцете ѝ? Моля ви, пощадете го!

Капитанът не можеше да откъсне очи от Африт. И наистина, напъпилата красота на тялото ѝ, едва прикрита от робата ѝ, бяха гледка, която накара дори Конан да забрави за остриетата, опрени в гърлото му.

Капитанът се изчерви.

— Принцесо, какво бих могъл да сторя? Не е по силите ми...

Африт впи поглед в лицето му.

— Капитане, тази вечер беше убит един роб заради извратените забавления на царица Нитокар. Пуснете този беглец. Кажете, че е умрял при опит за бягство.

Арамас най-после погледна Конан.

— Този човек е опасен, господарке. Не бих го пуснал.

— Тогава го поставете под охрана. Или го пратете на строежа. Там ще имат полза от него.

— Да, той ще е добър работник. — Капитанът отново обърна очи към Африт. — Но, принцесо, вие искате да рискувам живота си.

Африт посочи другите стражи, които гледаха колебливо и не съвсем разбиращо.

— Тази хора са ви верни. Те няма да ви предадат. Направете това за мен... и аз ще ви покровителствам и помагам с каквото мога.

Сделката беше лоша, но капитанът сякаш не разбра това. Той хвана ръката на Африт, щом тя я вдигна от рамото му.

— Добре, господарке. Ще го измъкна оттук. — Арамас замахна с меча си към Конан. — Кротувай или ще умреш! Хайде, върви!

Докато Конан заобикаляше леглото на Африт, на път към вратата, усети прощалния поглед на принцесата. Той казваше: „Не ме забравяй!“

ДЕСЕТА ГЛАВА

ГРОБНИЦАТА

През следващите дни ускори работата по строежа на гробницата. Писък на тръби ечеше от върха на високата купчина от камъни и пръст, камшиците на надзирателите плющяха по-често и силно и все повече тъмнокожи работници пълзяха по постройката като мравки по гигантското си жилище. Местата бяха попълнени от селяни, които се спасяваха от незапомнено голямото пълноводие на река Стикс.

Причината за бързането на строежа, както се говореше сред работниците, бе, че здравето на царя се влошавало бързо, независимо от усилията на царицата и неговата главна лечителна Нитокар. Нужни бяха големи усилия да се завърши гробницата на Ебнезъб, преди да е ударил часът на неговата смърт.

Но сред придворните и градските богаташи се носеше друга мълва: че могъщият съветник Хорасп очаква покана от северния град Ерук и няма търпение да види гробницата завършена, преди да замине да пръска семето на учението си в по-плодородна почва.

Конан лесно се приспособи към суетнята на строежа. Чуждестранният му вид и реч и особеното му положение на изпратен от дворецовата стража улесниха работата му и го освободиха от обичайния труд на работниците. Надзирателите оцениха фигурата и мускулите му и го пазеха за специални задачи, изискващи изключителна сила и издръжливост.

Често го използваха за достигане на високи и тесни места, където не можеха да се поберат много хора. Понякога, за да напредват по-бързо, поемаха големи рискове. Но Конан предпочиташе това пред скучната, еднообразна работа на останалите, а и така обикаляше всички места по строежа и изучаваше гробницата. Веднъж му се наложи да повдигне с чук изкривения капак на един мраморен саркофаг, в който бе затиснат уплашен каменоделец. Друг път го повикаха в Свещената Школа на Балсаматорите, за да помогне на

слаботелесните ѝ членове да поставят тежката мумия на един починал държавен сановник в позлатен ковчег.

Разбира се, мисълта за бягство не го напускаше. Нощем, сгушен сам в тъмната си килия, той се приспиваше с мисълта, че ще се върне в хана и ще даде заслуженото на предателя Отсгар. И тогава, представяше си той, ще отговори много по-лесно на желанието на малката уличница Зафрити, ако тя не си е намерила някой по-богат глупак от ханджията.

Другото, което подтикваше Конан към бягство, бе постоянната опасност от двореца. Не се знаеше кога царица Нитокар с размътеното си от опиатите съзнание, което се луташе между дворцовите интриги и садистичната извратеност, щеше да научи, че той е там и да пожелае смъртта му.

А още по-зле щеше да е, ако принцеса Африт изведнъж си спомнеше за него и подновеше молбите си да убие царицата. Девойката му се бе сторила откровена и добронамерена, но самият въздух в двореца бе отровен с измами. Този лицемерен въздух би могъл да я превърне в по-голяма усойница и от Нитокар. Откакто го доведоха тук, не бе получавал известия от Африт, освен само едно „съобщение“ — къса, тънка кама, увита в познатата зелена коприна. Можеше да му потрябва при бягството.

Въпреки опасенията си Конан остана на строежа. Защо, самият той не знаеше добре. Не заради нищожната заплата, която всекидневно му бе пресмятана от хилави писари и която почти се стопяваше от повишените цени на млякото и булгура, на сламеното легло и от наема за сандалите от хипопотамска кожа.

Остана донякъде заради мириса на богатство, който бе достатъчно силен, за да омае един закоравял разбойник, какъвто бе той. Плащаха му по-зле, отколкото на повечето работници. А се знаеше, че с месечните заплати на всички можеше да се напълни керван от биволски коли. Докато бе изпълнявал задълженията си, Конан видя злато и сребро, лапис, лазули и кехлибар, рубин и карбоникс, достатъчни за купуването на един голям град на север, и всичко това използваша за обзавеждането на гробници. Докато строяха, тези съкровища се пазеха и обработваха в добре охраняваната занаятчийска част на лагера, чиято стена бе многозначително украсена

със съхнещите глави на крадците. Конан поразен осъзна, че не би могъл за една нощ да изнесе дори и една малка част от съкровищата.

Освен примамливите богатства варваринът бе съблазнен и от нещо по-особено у самата гробница, някаква загадъчност, която непрекъснато дразнеше любопитството му. Усещаше я, когато другите работници споменаваха за странни звуци и сенки, които са срещали по здрач около гробниците или през деня в тъмните им коридори. Усещаше я, когато си шушукаха или загадъчно премълчаваха необяснимите произшествия, които се случваха с хората, които работеха най-дълбоко, в недрата на каменната постройка. А най-силно я почувства, когато една вечер видя пророкът Хорасп да отива на проверка и да оглежда сградата с тайно задоволство, сякаш тя имаше някакво особено значение, известно само на него.

Конан успя да остане незабелязан, но трудно би могъл да избегне Нефрен, който често ги посещаваше и разпитваше архитектите. Постоянното присъствие на Нефрен на строежа бе учудващо, защото въпреки загорилото си спаружено лице той очевидно ненавиждаше слънцето. Обикновено след него вървяха двама роби и му пазеха сянка с тъкано платнище;. Когато се налагаше да стои по-дълго навън под заслона, млада робиня непрекъснато мажеше косата му с балсам и лицето му с миризливи мехлеми, за да го предпазват от горещия силен вятър.

Тази робиня винаги привличаше вниманието на Конан, защото макар да бе въздържана и послушна, както изискваше положението ѝ, от всяко нейно движение бликаше силна омраза към господаря ѝ. Понякога, когато го докосваше, лицето ѝ изразяваше неволен ужас и отвращение, от които стомахът на Конан се свиваше. Нефрен я гледаше със садистично удоволствие, доколкото сбръчканото му, неподвижно лице би могло да изразява чувства. Но страхът ѝ бе необясним, тъй като под оскъдното ѝ облекло се виждаше, че я хранят добре и че няма белези от камшик.

Конан усещаше, че странностите на Нефрен са свързани със загадката на гробницата и жадуваше да научи нещо повече. Веднъж, когато робинята вадеше вода от общия кладенец, той се доближи до нея и изпробва южностигийския си диалект.

— Ти се страхуваш от господаря си — усмихна ѝ се Конан — и нищо чудно. И на мен не ми харесва.

Тя го погледна с очи, разширени от ужас и произнесе някакъв звук, който много напомняше звука, издаван от немите или от хора с отрязан език:

— Ъъ!

После се обърна и си тръгна забързано, разплисквайки вода от месинговия съд. Нефрен, седнал встрани, чу уплашеното ѝ лomotене, обърна се и вдигна очи към Конан.

— Готови ли сте, мързеливци! Хайде, вдигайте, вдигайте! Дърпайте, змийски изчадия!

По заповед на надзирателя осемдесет крака се долепиха до камъка и четиридесет мургави тела се напрегнаха като части на многокрако насекомо, което пълзеше по ръба на недовършената гробница. Кожените въжета пращяха и големият ъгловат камък се повдигна от едната страна, докато краят му не се подпря на една от трите дебели трупи.

— Дръжте го така! Да стои вдигнат! — нареди надзирателят.

Без да затягат въжето, работниците се облегнаха на камъка и го избутаха на няколко педи разстояние от каменното му легло.

— Сега с лостовете! Внимателно да не го съсипете още повече! — Набитият гологръд началник крачеше надутото напред-назад, но едва ли беше от полза на тримата, които забиваха дълги колове в пролуката зад камъка и се опитаха да го отделят от леглото му.

Надзирателят тръгна по ръба на стената и се сопна на Конан, който, увиснал на едно въже, пъхаше в цепнатината дълго дървено приспособление.

— По-живо там, варварино! Всички теб чакат.

— Млъквай, копеле! — озъби се Конан. — На мое място нищо нямаше да направиш, ако изобщо ти стиска да слезеш тук. Кажи им да бутат по-силно.

Конан висеше от почти отвесната страна на стената, хванал закривен прът от ясен, за да извади парчето камък, което се бе отчупило от блока. Отломъкът се бе вклинил в цепнатината от тежестта на камъка. Конан висеше с разклучени крака, долепен до стената и се мъчеше да го извади.

— Излиза! — извика той. — Дърпайте повече от тази страна. Готово!

Конан избута парчето с куката, то се затъркаля по стената и падна в купчина счупени дървета. Двата камъка се събраха и строшиха лостовете, преди работниците да са ги извадили.

— Има ли по-малки парчета?... Не? Пускайте тогава. Внимателно!

Въпреки указанията на надзирателя напрегнатите мускули се отпуснаха и скалата се повлече със скърцане.

— Чакайте! Дявол да го вземе!

Викът на Конан се изгуби сред трясъка от падането на камъка. Изпод него в лицето на варварина блъсна горещ въздух, пълнен с прах, искри и остри частици. Заслепен, Конан изгуби опора и се залюля на въжето. Усети, че нещо над него поддава, и замахна нагоре с куката си, за да се закачи за скалата.

Малко по малко се изтегли по пръта и седна на ръба на стената.

След като силно разтърка очи, разгледа въжето и видя, че е почти скъсано от триенето в острия ръб на камъка. Изсипа порой от проклетия и се обърна към надзирателя. Той вече подканяше работниците да слизат и да се залавят за следващия камък.

Зад кимериеца се чу глас:

— Това ли е затворникът Конан? Ей, ти! Имам нова задача за теб.

Конан се озърна и видя мъж с наметало и нагръдник на пазач на гробницата да му маха към стълбата, по която се слизаше във вътрешната страна. До него стоеше един от добре платените майстори, ако се съдеше по красивата му памучна туника. Конан стана и взе сандалите си.

— Струва ми се подходящ — каза по-висшестоящият. Той беше млад голобрад мъж, слаб и не толкова загорял. Това означаваше, че обикновено работи в затворено помещение или под земята. Когато Конан се приближи, видя на кръста му чифт дебеломери, там, където обикновено се носи оръжие или почетен знак. Значи беше художник. Конан се зачуди какво ли прави тук този човек, далеч от четките и боите си.

— Варварино, това е Мардак — каза пазачът. — Той ще ти бъде надзирател. Дръж се прилично.

— Занимавам се със специален проект, Конан. Той изисква специално доверие, затова ми трябва най-добрите работници. — Мардак говореше с младежка откровеност и дружелюбност, без обичайното високомерие на известните майстори. — Повечето от моите хора ще получават извънредно заплащане. Мисля, че това се отнася и за теб. — Той погледна стража, който кимна.

Конан го изгледа скептично, после вдигна рамене.

— Няма да е по-лошо от досегашните ми задачи. Да вървим.

Мардак се усмихна непринудено и стисна ръката му. След това тръгна по една от стълбите. Конан го последва, а най-последен тръгна и стражът.

Около тях кипеше трескава работа също като мравуняк на термити, зейнал към жежкото обедно слънце. Оживената картина бе някак странно бодра. Въпреки тежката работа и мистичната ѝ зловеща цел отношението на работниците бе почти безгрижно. Те бяха стройни, загорели деца на реката, които обичаха живота и бяха свикнали на тежкия труд за проклетите господари. Вършеха работата си стоически и дори я приемаха като разнообразие след бъртенето в полята и като възможност, макар, и измамна, да припечелят нещо в повече към прехраната си. Жените работеха наред с мъжете, даже с бебетата си на гърба и всички пееха, дори и в непосилния труд.

Със слизането все по-дълбоко в гробницата звукът на песните заглъхна и синият четириъгълник на небето се сви. Дупката, в която слизаха, скоро се раздели на шахти и галерии. При цялата височина и масивност на постройката повечето стаи и коридори бяха под земята, издълбани в скалата. Макар и тук да гъмжеше от хора, те бяха тихи и мрачни, като че тъгуваха за слънчевата светлина.

Дълго след като и последното късче небе изчезна, те продължаваха да слизат на светлината на газени лампи, окачени на стените. Въздухът се изпълни с изпарения, превитите, потни работници приличаха на гърбави пещерни обитатели. Конан разбра, че е по-дълбоко от всякога в недрата на гробницата.

Мардак, който бе свикнал с тази обстановка, подхвана разговор, за да убие времето.

— Аз съм художник, но сега ми се падна рядката възможност да се занимавам с този проект. — Той погледна Конан поверително, докато изчакваха работници, метнали големи кошове чакъл на гръб, да

освободят стълбата. — Някои части от проекта се изпълняват от ограничен брой хора.

Конан се намръщи, щом тръгнаха по стълбата.

— Значи ще работим в тайната част на гробницата?

Мардак кимна.

— Най-тайната. Проектът ми е за самата царска зала. Запечатана веднъж, тя може да се отвори само отвътре, когато царят и свитата му се събудят за вечен живот в Съдбовния ден. — Той се усмихна. — Смяя да кажа, че идеята ми е прекрасна! Скоро ще я разбереш. По молба на съветника Хорасп измислих този уникален механизъм, направих всички чертежи и сега контролирам работата. Тя се извършва в отделни помещения, така че работниците да не знаят какво точно правят. Сега остава само да се сглобят частите.

Конан не вярваше на ушите си. Сърцето му подскочи и всички предишни планове да ограби гробницата отново го завладяха. Той се постара да прикрие вълнението си.

— Съветникът сигурно ти има голямо доверие.

— Обеща ми... така да се каже, царско заплащане. А всички работници ще получат допълнително, ще се погрижа за това. Но най-важното е, че този план може да е стъпка към по-велики неща... Внимавай!

Те се спускаха един след друг по тесен коридор, осветен само от трепкащата лампа на стража. Стигнаха до сигнална светлина, която предупреждаваше, че на пътя има дървени подпори покрай стените, тъй като дълбоки пукнатини прорязваха тавана и пода.

— Това разместване се е появило вчера. Най-вероятно ще трябва да запълним прохода. Но сега можем да минем. — Мардак тръгна внимателно между отвесните греди и здравата стена на тунела.

— Чувал съм за тези срутвания. Те са стрували живота на много хора. — Конан трябваше дълбоко да си поеме въздух, за да мине покрай подпорите. Стори му се, че напуканият камък поддаде под тежестта му. — Гробницата да не е построена върху лоша почва?

— Не. Случва се само на места, където скалата е разрушена от основите на стари гробници. Не се бой, царската зала е проверена.

След подпорите тунелът се вля в по-широк, наклонен коридор, осветен от вградени в стената лампи.

— Това е главният коридор, по който Негово Царско Величество ще бъде внесен в гробницата — гордо обяви Мардак. — Надясно той отвежда към големия вход. А отляво е преддверието на царската зала.

Продължиха надолу и стигнаха до помещение със сводест таван. То беше широко и високо, макар далеч не така просторно като залата с колоните в древната пустинна гробница, която за Конан вече беше само блед спомен.

В помещението бяха струпани каменни блокове в дървени клетки, които работниците в дъното разковаваха. На стената в дъното се виждаше парадна врата, украсена със заплетени инкрустации.

— Тук, в самото сърце на гробницата, е нашето работно място. — Мардак се обърна към пазача. — Много ви благодаря. Сега екипът ми е пълен.

Мъжът едва-едва кимна. Той беше обиден от доверието на Мардак към един прост работник — чужденец. Обърна се и се присъедини към други двама, които охраняваха коридора.

Мардак придружи Конан до работниците.

— Това са едни от най-сръчните ръце тук. Но ми трябваше и някой като теб, с изключителна сила и ръст. Работата ни е много трудна. — Той повиши глас и се обърна към другите. — Това е Конан, последният от нашата група.

Шестимата вдигнаха поглед от тежките си занимания. Бяха навъсени шемити, кожата им изглеждаше бяла от праха на фона на трепкащата светлина. В погледите им имаше неприветливост, дали защото Конан бе чужденец, или защото не харесваха работата си, не беше ясно.

— Искам всеки един от вас да разбере какво ще правим и какви рискове има. Ето къде ще работим. — Мардак ги преведе под вратата с орнаментите към малък проход с необичайна форма, със странни улеи и вдлъбнатини в стените. Отвъд него ослепително сияеше покритата с тюркоази и алабастър стена на помещението, което сигурно бе царската зала. То беше празно, осветяваше го само лампата на Мардак. Той спря да говори и вдигна светлината, така че всеки да надзърне вътре. Въпреки блестящото на скъпоценните камъни вътре все още нямаше нищо наистина ценно.

— Не трябва да осквернявате или да взимате нещо от тази зала. Иначе ви чака смъртно наказание — предупреди ги Мардак. — Ще

работим в преддверието.

Накара да донесат още лампи и обясни на работниците особеностите на конструкцията и как точно трябва да я изградят.

— Когато се затвори вратата на залата, няколко гранитни блока ще паднат и ще затрупат входа. Върху тях ще се плъзнат още камъни, за да ги затиснат. Тази камъни ще се спуснат по тесните шахти, които започват от преддверието, и така ще се получи дебела каменна преграда. Вратата ще бъде недостъпна отвън, а когато царят и свитата му се събудят в Съдбовния ден, те лесно ще могат да излязат, като отместят отвътре камъните и накрая отворят вградената в скалата врата.

На Конан му стана ясно само, че, както каза Мардак, ще работят откъм вътрешната страна, защото последните камъни, които сложеха, щяха да паднат първи. Основната опасност, обясни майсторът, бе, че камъните можеха да паднат по-рано. В такъв случай те не само щяха да убият работниците, но и силно да затруднят следващата група.

Мардак свърши с обясненията и след час подновиха работата си. Махнаха предпазните обвивки на специално изваяните блокове, повечето от които напомняха на огромни резени пъпеш, и ги поставяха на мястото им. Решаваща бе ролята на Конан, защото всеки камък можеше да се повдигне от няколко чифта ръце, но само една здрава ръка можеше да закрепил предния камък с лост.

Понякога Конан се провираше между блоковете, за да разчиства заклещени отломки, и заедно с шемитите с мъка правеше временни дървени клетки. И въпреки това другарите му си оставаха недружелюбни към него. Работеха като волове, без излишни приказки. Мардак ги караше да работят часове наред. Един от тях дори си счупи крака, защото силите му изневериха.

Припреният пазач проля сълзи на угризение, докато двама стражи отнасяха стенещия мъж. После пушна другите да си почиват.

— Работихме много. Навън отдавна е тъмно. Но нямаме право да излезем отгук, докато не свършим задачата си. Ще спим в коридора.

Донесоха кошници с хляб, фурми и вино в глинени съдове, които използваша после като нощни гърнета. Вечеряха тихо и наблюдаваха как постовеите в дъното на стаята се сменят. После измъкнаха слама от една бала, разстлаха я по пода и изтегнаха уморените си тела.

Конан обаче беше неспокоен. Той не можа да заспи, стана и закрачи към края на стаята. Там Мардак седеше по турски до една лампа, пийваше вино и чертаеше върху една восъчна дъска. Конан се приближи до него и художникът изненадано го погледна.

— Вярно е, че запечатването на гробницата е чудесна идея, Мардак. Нямам търпение да видя как ще стане. — Варваринът клекна до него. — Но питам се дали идеята ти ще проработи, когато му дойде времето. И ако стане, кой ще разбере това?

Мардак изглеждаше уморен и угрижен заради произшествието с работника, но се усмихна на Конан.

— Направих дървен модел и го демонстрирах на самия съветник Хорасп. Изгорихме го, за да не попадне в чужди ръце. Хорасп ми има доверие и това ми стига.

Конан кимна и се замисли.

— Но дали ще ти повярва, че ще пазиш тайната?

Мардак вдигна вежди.

— Щом гробницата се запечата веднъж, никой от нас не може да направи нищо отвън, каквото и да знае за проекта. — Той се усмихна и тръсна глава. — Не се безпокой, Конан. Съветникът се закле, че ще ме освободи след това и ще ми плати обещаното. А защо да не плати и на теб? А дали проектът ми ще проработи без грешка, или не — художникът се огледа и понижи глас, — какво значение ще има това след хиляда години за няколко умрели, изсъхнали мумии?

Конан се замисли.

— Значи не вярваш във възкресението на мъртвите в Отвъдния свят, както казва Хорасп?

Мардак вдигна рамене.

— Може да има нещо вярно в приказките му. Но човек с моето мислене не би могъл да приеме това без доказателство, а само от думите на един жрец.

Конан свъси вежди.

— Тогава защо рискуваш живота си?

— Защо не? — Художникът бързо отпи от чашата си и я остави. — Най-важното е, че обикновените хора вярват на това, а и царят го подкрепя. Разширява се търговията и се създават възможности за изява на такива като теб и мен. — Мардак поверително погледна Конан. — Всичко опира до вярата на другите и до парите. Колко всъщност

струват златото и скъпоценните камъни? Не можеш да ги ядеш, не можеш да си направиш дрехи или къща от тях. Защо да не ги затворим в такива тунели под земята?

Художникът отново се огледа дали не ги подслушват и продължи шепнешком:

— Не си мисли, че съм алчен. Поемам риска, защото имам голямо семейство, а го издържам сам. С тези пари по-малкият ми брат ще може да отиде в духовно училище, сестрите ми ще имат зестра, а възрастните ми родители няма да се страхуват от немотия. — Той пак се усмихна и поклати глава. — Но аз те занимавам с неща, които не те интересуват, а ти трябва да спиш. — Той сложи ръка върху рамото на събеседника си. — Лека нощ, Конан.

Кимериецът се върна през сенките и легна на мястото си, но не можеше да заспи. Подпря се на лакът с лице към лежащия най-близо мъж, който също беше съвсем буден. Беше един от по-възрастните шемити, слаб и плешив, към когото другите се отнасяха с видимо уважение.

— Виждам само мрачни лица сред хората ти, Есфаан, и знам, че сигурно има защо — прошепна Конан. — Страхувате се, че стражите ще ни убият?

Мъжът изсумтя възмутено, очите му блестяха на бледата светлина.

— Не знам дали само на север се раждат глупаци, чужденецо, но ако очакваш някой от нас да излезе жив оттук, ти си точно такъв. Глупак!

Конан тихо изруга.

— Каквото и да са намислили, можем да се опитаме да се спасим. Аз поне няма да се предам така лесно!

Отговор не последва. Есфаан явно бе приключил разговора, защото се обърна на другата страна и се сви. След малко Конан потъна в неспокоен сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОД ГРОБНИЦИТЕ

На сутринта постовеите отново бяха сменени, а лампите запалени. Всички се събудиха замаяни и изтръпнали. След като изгълтаха дажбите от каша, козе мляко и смокини, мъжете продължиха да работят под вещото ръководство на Мардак. Този път работеха по-бавно, но по-добре. След няколко часа и последният каменен блок бе вдигнат на мястото си и вратата бе поставена. Пясъчният часовник, който щеше да се задвижи, щом се затвореше вратата, бе сложен в нишата си и бе напълнен. Мардак отиде да доложи за приключването на работата, като остави Есфаан да наглежда Конан и останалите, докато те разглобяваха вече ненужните дървени клетки.

Когато свършиха, входът към Царската зала доби измамно обичаен вид. Работниците се заловиха да разчистват преддверието и да събират разхвърляните дъски.

Конан забеляза една тревожна промяна — в централния коридор се разхождаха половин дузина въоръжени стражи, по един за всеки работник. В края на групата се извисяваше познатата зловеща фигура — високият, изправен лейтенант Нефрен, който разговаряше с един от стражите и наблюдаваше работниците.

Конан си проправи път към Есфаан и му зашепна, като направи знак с очи към войниците:

— Май стана време, чичо. Стражите се събират. По-добре да действаме.

— Какво предлагаш, северняко?

Конан потисна нетърпението си и отговори тихо:

— Ще се бием, разбира се! Да избягаме или поне да умрем като мъже! Виж, аз имам кама. — Той разви зелената коприна, прикривайки камата с тялото си. — Кажете на шемитите си да се въоръжат с тояги.

По-възрастният мъж поклати глава, като отбягваше погледа на Конан.

— Няма измъкване оттук, чужденце! Най-много да забавим смъртта си. По-добре дръж ножа за себе си.

Конан изръмжа възмутено и се обърна. Тръгна между пръснатите хора към охранявания коридор, стиснал камата до бедрото си, така че лекият ѝ блясък да привлича вниманието им. Надяваше се, че никой няма да го издаде. Взираше се в лицата им, докато вървеше, и търсеше съмишленици. Двама от по-младите нерешително тръгнаха след него.

Стражите, се бяха наредили в преддверието и си говореха по двама или се подпираха на стената. Конан тръгна към тях, скрил ръката с ножа зад себе си. Някои от пазачите дори го погледнаха с досада. Варваринът неочаквано се затича и ги подмина, преди те да успеят да реагират. Той хукна през коридор, право към Нефрен, който разговаряше с двама стражи, обърнати с гръб към Конан. Единият от тях усети приближаването му и се обърна, посягайки към сабята си. Движението препречи пътя на Конан към жертвата му и камата на кимериеца се заби в тялото на стража. Удари косо и острието не нанесе голяма рана, но Конан усети, че успя да счупи с юмрук едно-две ребра. Мъжът залитна към Нефрен и го бутна към стената. Кимериецът проби охраната и се втурна по коридора между играещите отблясъци на лампите. Зад себе си чу викове и бързите стъпки на стражите, които нападнаха работниците. Един бърз поглед назад го увери, че никой от другите не бе успял. Но те поне забавиха преследвачите, които вече бяха тръгнали по петите му. Удвои усилия и стъпките му отекнаха в тунела.

Знаеше, че централният проход е доста оживен откъм изхода, затова реши да поеме по един от тесните странични коридори и да принуди преследвачите да вървят в редица по един. Стигна до един кръстопът и го заслепи силна светлина. Дали наистина виждаше сенки с фенери в ръка? Пред него се появи един призрачен силует, който го накара да спре.

Разпозна младия Мардак, който обаче бе страховито променен. Очите му бяха безжизнени, а лицето му мъртвешки бяло, брадичката и врата му бяха изцапани с кръв, която се стичаше от устата му. Ръцете му бяха омотани с окървавени бинтове. Той залиташе, немощен и замаян, воден от двама свещеници, единият от които носеше малко златно сандъче.

Нямаше нужда да поглежда в него, за да разбере, че там са ръцете и езикът на Мардак живописецът. Очевидно Хорасп бе спазил обещанието си да остави жив своя доверен слуга.

Щом зърнаха варварина, стиснал камата, духовниците уплашено завлякоха повереника си обратно в тунела. Но Конан вече се бе окопитил. Обърна се и видя, че Нефрен почти го настига, изпреварил останалите с яките си бързи крака. Конан се шмугна в най-близкия тесен тунел.

Оказа се същия коридор, по който бе дошъл предишния ден. Някъде напред, под дървените подпори висеше мъждива лампа. Той се втурна, проклинайки препятствието и светлината. Проверя се край първата подпора и видя, че Нефрен го последва, стигиецът вдигна сабята си за нападение. Вместо да отстъпи, Конан се наведе и светкавично прободя Нефрен. Кимериецът чу как нещо бавно се пука над главата му и усети, че подът под него пропада. После светът се преобърна и светлината изчезна.

Болка и мрак. Тишина и задух. Конан имаше чувството, че е хванат в челюстите на огромно каменно животно.

Опита се да вдигне глава и тя запулсира още по-силно от усилието. Усети студен пясък, който се стичаше по бузата му. Не можеше да направи никакво друго движение, защото един остър като нож камък притискаше отзад врата му. Отпусна отново лице върху ръбестия чакъл. Малките камъчета се свлякоха върху скалите под него. Нямаше смисъл да прави опити да се движи, а надали някой би могъл да го чуе. Не долавяше никакъв звук, нито светлина. Бавно го обхвана подозрение, че е ослепял. Замига и леко изви глава, за да зърне някаква светла пролука, но навсякъде бе непрогледна тъмнина. Пулсиращата болка обаче не бе от очите му, а някъде около едното му слепоочие. Това донякъде го успокои.

След като се поослуша известно време, той провери ожулените си и издрани крака. Макар и затрупани с камъни, можеше да ги измъкне. Използва по-свободната си ръка, за да проучи мястото около врата си, защото знаеше, че едно неподходящо движение би могло да превърне надвисналия камък в брадва на палач. Откри едно по-широко място от едната си страна, изви болезнено гръб, за да се измъкне от

капана, и с облекчение легна задъхан върху назъбените камъни. Отново се огъна предпазливо, но камъните се разместиха и той се затъркаля с главата надолу към скалата.

Конан се подпря с длани на плоската студена повърхност. Полежа неподвижен, докато стихне шума от камъните. Не се чуваше шум от преследвачи. Престраши се да вдигне ръка и да опипа раненото си слепоочие. То беше само ожулено, покрито с кръв и песъчинки. Внимателно се изправи на четири крака върху скалата. Тя беше равна и обработена — без съмнение подът на друг тунел, Конан от човешка ръка. Или от чудовище. Конан потрепери, защото си спомни думите на Мардак за шахтите на стари гробници под тази на Ебнезъб.

И все пак пропадането на царската гробница му бе спасило живота, поне засега. Нефрен и войниците му сигурно са били възпрепятствани или убити от срутването. Ако стигиецът не е бил смъртно ранен от камата му.

Конан отново потрепери. Какво ли не би дал да се измъкне веднъж завинаги от тези дяволски магии и интриги. Стана му ясно, че са го изпратили в осъдената група на Мардак, защото Нефрен случайно го бе разпознал предишния ден. Най-вероятно е доложил на Хорасп и свещеника, ако не и на самата царица. Те са наредили преместването му, за да го убият.

Сега, ако имаше късмет, щяха да помислят, че е загинал при срутването. Бе изгубил кинжала си. Опипом намери един заострен камък и го стисна с натъртената си ръка. Вероятно разчистваха срутването над него и всеки момент лъч светлина би могъл да прониза подземния мрак. Клекна и установи, че има сили да стане, макар и трудно. Изправи се, за да провери пространството над главата си, но не напипа таван. После отново седна. Нямахше представа колко е голям тунелът, а не смееше да извика, за да прецени по ехото. Нямахше приток на въздух и единственият мирис бе на гнило. Пропълзя напред, за да провери за стени или пропасти наоколо. Конан опипваше внимателно, макар да знаеше, че змиите и скорпионите отбягват по дълбоките пещери и тунели. Не очакваше да срещне тук живо същество. Затова се дръпна стреснат, когато ръката му докосна пръстите на човешки крак, обут със сандали. Миг по-късно разбра, че той е от камък и е покрит със същия дървен прах като този по земята. Проследи извивката на глезена и откри, че кракът е част от релефно

изображение върху изправен саркофаг. Беше фигура в цял ръст, облечена в тога. Протегна ръка край ковчега и намери стената, до която бе изправен, направена от гладко изсечен пясъчник. Конан се повдигна, за да напипа горната част на ковчега, където трябваше да е лицето. Слава богу, то беше човешко. Докосна квадратна брада, съставена от сложно преплетени къдрици.

Може би се намираще в стара шемитска гробница, непокътната от хилядолетия. Конан не откри пукнатини или следи от клинове по ковчега. Нямаше изгледи вътре да има оръжие. На негово място Отсгар щеше да я разбие и ограби. Мисълта за съперника му припомни на Конан целта му и той тръгна покрай стената да търси изход — колкото и невероятно бе да има такъв в една древна гробница, покрита с тоновете камъни от грамадата на Ебнезъб. Знаеше, че няма голяма надежда.

Това, което намери малко по-нататък, го смути — назъбения край на гладката стена, която свършваше перпендикулярно на земята. Разбра, че това е врата, достатъчно висока, за да мине човек с неговия ръст, ако се наведе. Камъните бяха по-грапави от тези в голямата зала, с набраздена повърхност от длетата и с изпъкнали ръбове. Чисто и просто тунелът бе по-нов.

Значи все пак гробницата е била ограбена. След това откритие надеждата на Конан да открие изход се съживи. Той влезе в зле построения проход и тръгна по него опипом. Опитвайки с ръце стените, той направи няколко предпазливи крачки. Нямаше завои или издигане нагоре, нито разклонения.

Стигна до друга зала, която, доколкото подсказваха търсеците му пръсти, беше друга гробница. Излизаше, че тунелът не извежда на повърхността, а само свързва две тъмни дупки. Що за лудост бе това? Надеждата му посърна, но нямаше друг избор, освен да продължи да търси. След като проучи част от залата, стигна до друг тунел. Той бе изкопан отчасти в пода и представляваше плитка, но опасна дупка в основата на стената. Съдейки по неравните ъгли и отпечатъците от инструментите по стената, тунелът бе прокопан от другия край.

Конан започна да проумява, че който и да беше правил тунелите, бе копал от една гробница към друга и не се знаеше колко е дълъг този лабиринт. Но имаше надежда, защото следите по стената му

подказваха, че върви към източника. Дори в лабиринта да имаше само един скрит изход, той трябваше да го открие.

Конан проследи проходите през още няколко гробници и стигна до едно разклонение. То не водеше към зала, а към коридор с по-груби стени, измазан с хоросан, който се бе излющил и нападал по пода. Конан тропна с крак и усети ехо отляво и отдясно, което показваше, че се намира в тунел.

„Добре, каза си той. Това може да ме доведе донякъде!“ Тръгна в посоката, която му се стори, че води нагоре. Събаряше с ръце парченца мазилка от двете стени, но спря объркан, защото стигна до два свода в коридора. С облекчение разбра, че това са ниши, малко по-ниски от него, измазани със същия ронлив хоросан. Наподобяваха нишите на параклис или на крипта, в която се поставят статуи или ковчези. Но тези бяха празни.

По-нататък откри, че нишите се редуват през равни разстояния и че не всички са празни. В някои от тях имаше мумии, които се разпадаха като сухи листа под изучаващите му пръсти. Конан не изследваше много подробно тази тленни останки, но му се стори, че бяха доста зле запазени за древни трупове. Някои се отваряха от лошото балсамиране, други се накланяха и се сгърчваха като клони през зимата.

Въпреки страховитите обитатели на нишите Конан се радваше, че е открил някаква стара гробница. Това предполагаше наличието на изход, до който да се стига по стълби и коридори, а не през отвесни шахти. Разбира се, изходът би могъл да е запечатан или покрит с друг строеж. Конан нямаше представа нито дали е извън границите на голямата гробница на Ебнезъб, нито в каква посока се движи.

В този миг нещо го накара да замръзне на място и да затаи дъх в мрака. Не беше светлина. Трябва да е било издрънчаване или драскане на метал или търкане на сандал по пясъка. Сетивата му бяха така изострени от тишината, че усещането за звук го накара да настръхне. Когато шумът се повтори — този път подобен на шумолене на плат, той реагира незабавно. Плъзна се към една от нишите и се притаи.

За беля улучи една от заетите ниши. Притисна крехкия й свит наемател към стената и зачака, без да смее да мръдне, за да не падне мумията и да го издаде. Това временно прикритие му даваше

възможност да атакува който или каквото идваше към него по коридора. Извади камъка от пояса си и зачака.

Звуците бяха слаби, но ясни — все едно, че някой върви по коридора. Никакви гласове, само отмерени стъпки и метално подрънкване като от оръжие или инструменти, събрани на едно място. Групата все повече се приближаваше, но на Конан му беше трудно да прецени разстоянието по леките стъпки. Конан с нетърпение очакваше да зърне светлината, най-ценното от всички съкровища в този непрогледен гробищен лабиринт. Тя щеше да разкрие идващите, но да издаде и него. Но той желаше това. Трескаво обмисляше как да ги нападне, ако се наложи, без да изгаси лампата им. Острият му камък беше готов за сблъсъка.

В следващия миг те минаха покрай него, стъпките и подрънкването прошумяха толкова близо, че космите на ръцете му настръхнаха. Един, двама, трима... петима, преброи той. Те отминаха и звукът бързо заглъхна. Конан изведнъж проумя, че те не носеха светлина.

Откритието го смрази, докато леките им стъпки се чуваха по пътеката. Кой би могъл да се движи толкова лесно в мрака? Никакви гласове, никакъв помен от дишане или усилие. Дали изобщо имаха тела? Не, не беше сляп, щом и те не го бяха видели. Значи мракът наистина бе непрогледен.

Несъмнено това бе магия. Конан неспокойно се раздвижи при тази мисъл.

Тогава се почувства много неудобно, притиснат към сбръчканата мумия в нишата. Нещо силно го бодеше в раменете. Тъй като минаващите бяха вече достатъчно далеч, той пристъпи напред, за да се освободи.

Мумията се повлече след него, той посегна назад и откри, че полуомотаната с бинтове ръка на скелета стиска рамото му, а това, което се бе забило във врата му, са две челюсти с остатъци от плът по тях. Мумията го бе нападнала!

Обезумелият Конан напразно се опитваше да се освободи. Острият камък не му вършеше работа в тази теснотия и затова го захвърли. Залитайки, варваринът се опита да се откопчи от хватката. Но тя беше здрава, невероятно здрава. Мумията беше лека като сламка, бинтовете ѝ се свличаха като стар папирус, но под тях изскачаха

твърди кости и яки като кайши сухожилия, които пръстите на Конан не успяваха да отхвърлят от гърба му. И през цялото време, докато Конан се бореше, нещото бавно и неумолимо се затягаше около него, сякаш искаше да се вмъкне под кожата му и да завладее плътта му.

Конан се докопа до отсрещната стена, за да запокити прилепналата до него мумия към ръба на нишата. Той заблъска балсамираното тяло в стената. Някои от ребрата се строшиха и дори го убодоха с острия си край. Но това като че не попречи на костеливия му противник. Конан усети как със странна настойчивост и целенасоченост кокалестите пръсти запълзяха по тялото му. В опита си да отблъсне черепа от врата си той усети дълги сухи кичури коса, които се разсипаха по раменете на мумията. Пръстите му напипаха метална диадема върху костта на челото, която би могла да принадлежи само на жена.

Обхванат от паника, предизвикана от мъртвешката прегръдка, той замахна силно и черепът се строши в ръката му. Варваринът отчаяно се заизвива, за да се откопчи от все още стискащите го пръсти.

Когато спря, мумията лежеше в краката му, начупена на парчета. Конан стоеше задъхан, вслушваше се в тишината и напразно се мъчеше да изтърси праха от мумията от себе си. После се обърна и тръгна слепешком по коридора.

Напред го чакаха още ниши и още мрак, и още мумии, които вече не смееше да докосва. Докато се влачеше, знаеше, че не е достатъчно предпазлив, но усещаше, че разумът може всеки миг да му изневери, като крехкия пламък на свещ, полюшван от тъмни, магьоснически ветрове. Лесно би могъл да се превърне в слабоумно, хленчецо създание, което драска с разранени пръсти по стените на тези безкрайни тунели. Той спря и с неистово усилие се опита да се овладее.

Изведнъж около него бликнаха звуци. Груби ръце го сграбчиха и в лицето му блесна ослепителна светлина.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИГРАТА НА ПИРАТИТЕ

Светлината на утрото бе като розовите отблясъци през зейнала врата на пещ и напомняше за жегата, която щеше да опърли земята по обед. В този ранен час слънцето огряваше най-ярко източните стени на Абдарах и зидовете на почти завършената гробница. Светлината докосваше и далечните върхове на стигийските пирамиди, отвъд придошлите води на Стикс.

Когато сияйното кълбо на Елаел се издигна достатъчно високо и фурмите хвърлиха сенки върху стените на Отсгаровия хан, вратата на странноприемницата широко се отвори и в двора затракаха каруци. Привлечени от виковете на кочияша, забързани слуги се втурнаха да му помагат.

— Хей, вие там! Веднага се погрижете за конете! Капнали са от умора. И внимателно носете тези... ъ... буркани с подправки. Не искам да се распечатат.

Отсгар подаде юздите на едно конярче и слезе от колесницата, която се наклони от тежестта му.

— Пътувал съм цяла нощ. Мамка им на тия кални корита за помия, дето им викат пътища! А, да, пригответе ми хладка вана! И меко легло с приятна компания!

Отърсвайки калта от дрехата си, той влезе в странноприемницата, без да обръща внимание на няколко ранобудни посетители, които се мотаеха из гостната.

— Къде е малката ми танцьорка Зафрити? Имам нещо за нея! — Той огледа помещението и стълбите и спря поглед на внушителната прислужница, която стоеше наблизко и изглеждаше леко притеснена.

— Рано е, господарю. Господарката още не е станала. Тя каза, че ще ви посрещне след малко...

— Не е станала?... След малко?... Така ли било! — Отсгар изведнъж се намръщи и изблъска жената настрана. — Пак развратничи, нали? И с кого този път?

Доста енергично за човек с неговите размери той изкачи стъпалата по две наведнъж, псувайки.

— И то в собствената ми стая! Кой е той, питам! Ако е онова хлапе Азрафел, ще го обеса за ушите!

Той стигна до коридора и се втурна по кедровите дъски към двойната врата.

Без да спира, ритна вратата. Чу се трясък от счупване на резе, двете крила се отвориха и Отсгар влезе разярен.

В стаята явно имаше някой — леглото беше разхвърляно, подът бе осеян с пъстри дрехи, но никой не се виждаше. В дъното имаше изящен четиристенен параван от тъмно дърво и седеф, който изобразяваше лов на дракони в Китай. Гласът на Зафрити пропя иззад него:

— Отсгар, любов моя, ти ли си? Много си припрян. Изчакай само секунда и ще дойда.

В това време Отсгар вече беше прекосил стаята и посягаше към паравана. Отстрани залитането му назад би изглеждало внезапно и спонтанно, ако окото не е достатъчно зорко да забележи юмрука, който се стрелна иззад лакираното дърво към лицето на Отсгар. След миг параванът падна на пода и откри Конан, измит и нагласен, почти гол, ако не се брои широката туника. Със свити юмруци и лице, изкривено от ярост, той прекрачи паравана и нападна Отсгар, а Зафрити продължи да се облича в ъгъла.

Кимериецът безмилостно заудря политналия ханджия, обсипа го с удари, силни като чук, без да позволи на едрия като мечка мъж да му отвърне. Мускулестото му тяло подкачаше напред-назад като ковач край нагорещено огнище. Юмруците му запращаха ваниреца ту наляво, ту надясно. Зашеметиха го напълно.

Конан нападна още по-озлобено и изля върху противника си порой от ритници и удари, от които набитият мъж се просна на земята.

— Конан, не го убивай! — Зафрити бе успяла да поприкрие голотата си и сега се втурна и коленичи до проснатия мъж.

— Как бих могъл и да си го помисля! — горчиво отговори Конан, докато разтриваше почервенелите кокалчета на ръцете си. — Отърва се с малко. Знам, че имаш нужда от богатството му и способностите му на търговец и крадец.

— Всеки от нас би останал без покрив над главата, ако не е Отсгар — обади се откъм вратата един глас. Конан се обърна и видя Исайаб да влиза. Шемитът му кимна приветливо. — Но това не значи, че един здрав тупаник от време на време не му е от полза.

След Исайаб влязоха Азрафел и още двама шемити с разбойнически вид — нови довереници на Отсгар. Като видяха господаря си проснат на земята, те се объркаха и смутиха, но не извадиха оръжия. Азрафел отпъди с ръка слугите, които се опитваха да надникнат в стаята. Той затвори двойната врата и застана пред нея.

Главата на Отсгар, положена в скута на Зафрити, леко се размърда. Очите му се отвориха, после окървавените му устни промълвиха:

— Гургулице моя, как можа да ме предадеш... Отново, толкова скоро... и ти, кимериецо!

Очите му се извърнаха към Конан, а тялото му болезнено трепна.

— Казаха ми, че си мъртъв. От кой гроб изпълзя?

— От онзи, в който ти ме хвърли, свиньо! Отдавна с радост мисля как да ти се отплатя за това.

— Не знам за какво говориш. Ако имаш предвид малкото ни проучване на гробницата, заловиха те заради собствената ти непохватност.

— Подлец! — изрева Конан. — Ако бе станало, както искаше, камъкът щеше да ме размаже.

— Глупости! — изломоти Отсгар с подутите си устни. — Но ако искаш да си върнеш, защо не го сториш веднага? — Той извърна немощно глава в скута на Зафрити и разтвори реверите на прашната си от пътя кожена дреха и между тях щръкна сноп къдрави руси косми. — Убий ме и сложи край на всичко това, ако можеш!

— Стига разправи! — Исайаб пристъпи и се наведе над ваниреца. — Благодарение на мен Конан не те уби! Той има предложение, което може да се окаже доходно, ако ни подкрепиш.

— Да, прав е — добави Конан, вече успокоен. — Ако не бях срещнал Исайаб, Азрафел и тези двамата да се мотаят из лабиринта на гробниците с един мъждив фенер, сигурно още щях да се лутам из него. Те са видели същото, което видях и аз, и са съгласни, че имаме добър шанс...

— Ровили сте се из местните гробници в мое отсъствие? — Отсгар се надигна, седна с лице към Исайаб и бутна ръцете на Зафрити от врата си. — Луди ли сте? Да не искате да докарате стражите и инквизиторите пред вратата ми?

Исайаб вдигна рамене.

— Напоследък не ни намираш много работа покрай твоята търговия. Ловки ръце като нашите не обичат бездействието, а процъфтяването на контрабандата ти не ни докарва кой знае какви приходи.

Азрафел се намеси откъм вратата:

— Отсгар, трябва да знаеш какво открихме. Мрежа от тунели, която свързва древните гробници.

— Тунели, изкопани от крадци. — Отсгар махна с ръка и разтърка една подутина зад ухото си. — Без съмнение хора и животни преди нас са разравяли тази места.

— Не, тези тунели са с човешки ръст. Издълбани са в скалата — каза Конан. — Да не би да не знаеш нищо за лабиринта от проходи под гробниците?

Отсгар бавно и предпазливо поклати глава заради схванатия си врат.

— Не знам за нищо такова. Да се копае в камък е бавно и шумно, това го знае всеки истински разбойник. Ако не успеем да отворим входа на гробницата, просто я зарязваме. Исайаб знае това. Отмъкнати ли са всички съкровища?

Исайаб сви неопределено рамене.

— Някои от криптите и саркофазите изглеждат недокоснати и сигурно в тях още има нещо. Влязохме през стария вход в Котешката крипта, близо до северната врата, и когато попаднахме на тунелите, трябваше да не вдигаме шум. Скоро след това срещнахме Конан. Не сме взимали плячка.

— Дори и да сте намерили нещо, няма да ми кажете — подозрително измърмори Отсгар. — Давай нататък.

— Ами... там има нещо странно, то се усеща навсякъде. Конан тъкмо се беше измъкнал от някакво премеждие, но не пожела да ни каже.

Кимериецът ги погледна невинно.

— Беше тъмно като в рог. Но наистина става нещо странно... сред някои от мумиите. — Той потисна ледената тръпка. — Но няма нищо сериозно, с което една добра въоръжена група да не се справи.

Отсгар кимна неспокойно.

— Да. Несъмнено това е резултат от предпазващите заклинания на Хорасп. — Ванирецът се изправи, подпирайки се на рамото на коленичилата Зафрити. — Още едно основание да зарежем това дребно разбойничество! Ако ви сърбят ръцете, можете да прекарвате кервани край митническите постове. — Отсгар погледна Конан. — Дори и ти. Ако се научиш да се държиш с уважение към дома ми, ще те задържа.

Кимериецът поклати глава.

— Да не би още да си зашеметен от боя, който ти хвърлих? Не разбираш ли, че тези тунели ще ни помогнат да осъществим моя план, да ограбим гробницата на Ебнезъб. — Конан протегна ръка, за да хване Отсгар, но онзи се скри зад Зафрити. — Аз самият стигнах от гробницата до лабиринта, и то без да искам. Няма да е трудно да намерим пътя, щом царят умре.

Отсгар отиде до леглото, седна и поклати глава.

— Глупаво е дори да си говорим за такива неща точно сега, когато търговията процъфтява. Имате ли някаква представа колко върви в момента комплект стоманени длета от Аквилония? Или нефрит от Туран, или пък здрава аргосийска кожа за камшици и хамути за роби? За всичко искат невероятни данъци, но ако ги избегнем, печалбите също ще са невероятни! Мога да забогатяя повече от строежа на гробницата, отколкото от ограбването ѝ.

— Сигурен ли си? — Конан плъзна ръка в пояса на туниката си и Отсгар трепна. Но кимериецът не извади оръжие, а един медальон, направен от бляскав жълт кехлибар и украсен с ярки скъпоценни камъни. — Част от съкровището на голямата гробница — обясни той. — Свих го от украсата за мумията на един от незначителните служители на Ебнезъб, който ще бъде погребан с привилегированите. Както знаеш, и най-последният слуга ще има такава украса на погребението. Когато царят умре, такива богатства ще бъдат струпани с хиляди в гробницата.

Зафрити грабна накита.

— О, чудесен е! Подари ми го, Конан! — Той кимна и тя го постави върху полуголите си гърди. Заподскача около мъжете, за да им

го покаже. — Конан е прав, Отсгар! Не можем да пропуснем тази възможност. Можем да бъдем богати като царе!

Отсгар не обърна внимание на лудориите й. Той се втренчи в пода с уморен, тъжен и примирен вид. Дълго седя, подпрял брадичка на юмука си, сякаш виждаше съдбата си изписана на килима пред него. Най-после заговори:

— Ясно е, че в гробниците на слугите ще има много такива дрънкулки. Но знаете, че съкровищата на царя ще са по-добре запечатани.

— Да. — Конан седна срещу ваниреца на един резбован стол, който изскърца под тежестта му. — Един умен майстор на име Мардак измисли преграда, през която никога не може да се мине — шейсет камъка ще паднат, задействани от пясъчен часовник. Докато работехме върху нея, сложих камъче в часовника, за да не може пясъкът да тече. Но не можем да сме сигурни. Затова, най-добре ще е да сме наблизко в мига, когато затварят гробницата, за да мога да блокирам механизма и царската зала да остане отворена.

Отсгар вдигна очи към Конан развеселен.

— Това, което си научил в гробницата, те прави много полезен, кимериецо. Даже незаменим. Все пак планът ти изисква добро проучване и подготовка. Разбирам защо ти трябва помощта ми. — Той докосна замислено натъртената си челюст. — Въпросът е, че ти ми нямаш доверие. Трудна работа.

Отсгар дълбокомислено галеше брадичката си и нежно пипаше натъртените места. После пак заговори:

— Ще ти помогна с хора, няма да жалим средства при подготовката. Ти ще ръководиш мисията, а аз ще си гледам търговията. Така няма да има нужда да ме наблюдаваш през цялото, време.

Конан поклати глава с ледена усмивка.

— Не, Отсгар, никакви хитрини повече! Искам да си с мен при всяко влизане в гробниците. Зафрити също. Знам, че това й харесва. — Той погледна девойката, чиито влажни устни и блеснал поглед потвърдиха думите му. — Така ще съм сигурен, че няма да ни предадеш на стражите.

Отсгар кипна отново.

— Чумата да те тръшне с безкрайните ти изисквания! От твоето безумие ще изгубя много пари. — Изглежда наемниците си, които

търпеливо го наблюдаваха. — Почти съм решил да нарежа разбойничеството и контрабандата и да стана честен ханджия!

Погледът му се спря върху Зафрити, която стоеше до него наперена. Кехлибареният медальон бе изчезнал в една гънка на туниката ѝ. Тя протегна ръка и нежно разтри челото му.

— Е, добре — въздъхна той. — С вас съм, но само срещу половината от плячката. Надявам се, че знаете как да се справим с опасностите, които ни очакват.

Последвалите нощи послужиха за прикритие на трескавата дейност в странноприемницата. За щастие прислугата бе добре платена и бе доста заета с притока на гости поради наводнението и разрастването на местната търговия. Иначе макар и свикнали с контрабандата на господаря си, слугите щяха да се досетят за целта на подготовката и да го издадат на стражите.

Заговорниците решиха да намалят риска, като оставят инструментите и фенерите си далеч от странноприемницата, скрити в една изоставена гробница за животни, през която влизаха в подземията. Подготвиха и резервен изход. Взимаха стриктни предпазни мерки — минаваха разстоянието от странноприемницата до гробницата по различни пътища, като внимателно проучваха местата и навиците на стражите.

Неведнъж в загадъчните тунели под земята срещаха стражи. Не един път се наложи да се крият в тъмни ъгли, когато край тях с подрънквано минаваха невидими мълчаливи групи. Често до ушите им долитаха далечните удари на чукове и длета, отекващи в тъмните коридори, когато безименните работници удължаваха подземния си лабиринт.

Конан разучи тунелите около гробницата на Ебнезъб и започна да ги нанася на карта. Стана ясно, че в тези райони движението е по-малко, може би защото тук проходите бяха завършени, гробниците — свързани, богатството — изнесено и повече от саркофазите — опразнени.

Ако, както твърдеше Отсгар, създанията бяха разбойници на Хорасп, които ограбват стари гробници, за да обзаведат новите или за да напълнят джоба на съветника, то тогава очевидно усилията им се

бяха преместили към по-обширната и не толкова богата част, която се простираше в основата на хълма. Шумовете като че ли идваха оттам, а натам отиваха тайнствените нови попълнения.

По въпроса за способността им да се движат безпогрешно в тъмнината Азрафел обясняваше:

— Хорасп ги е ослепил, за да привикнат към тъмнината. Чувал съм, че когато човек изгуби зрението си, другите му сетива се изострят, за да преодолеят недъга. Подобно нещо не е изключено за този стигийски злодей.

Колкото до раздвижването на мумиите, пиратите нямаха подобни случаи и Конан не отвори повече дума за преживяното в нишата. Не искаше да плаши помощниците си и да ги притеснява с още една опасност. Така или иначе повечето гробници наоколо бяха празни.

Така бандитите запълваха времето — дебнеха из гробниците нощем и спяха или се забавляваха през дневната горещина.

Конан и Отсгар станаха раздразнителни и непрекъснато се следяха и се караха за Зафрити. Танцърката нямаше нищо против вниманието им. Дори ги провокираше с внезапни прояви на чувства ту към единия, ту към другия. Третата пионка в играта беше Азрафел, макар че след появата на Конан, ролята на младежа се сведе само до погледи отдалече.

През цялото време Зафрити продължаваше да танцува вечер и смело се включваше в нощните походи на бандата. Исайаб разпитваше гостите на странноприемницата за новини относно здравето на царя и строежа на голямата гробница. Новините бяха обещаващи за заговорниците — здравето на Ебнезъб се влошавало и съответно работата по гробницата се ускорила. Друг повод за бързането били неотложните задачи на съветника Хорасп на север. Емисарите от Ерук се бяха върнали у дома, достатъчно повлияни от предсказанията на пророка — всички, с изключение на един, военния пратеник, който бе умрял от внезапна болест по пътя. Това било божие наказание за хулите му към предсказанията на Хорасп, твърдеше мълвата.

Когато попита за помощника на пророка — Нефрен, Конан с притеснение не чу нищо за негово скорошно нараняване. Дори го хвалеха, че бил открил заговор, който целял да срути голямата гробница, като се подкопаят основите ѝ на възлови места.

Из града се носеха слухове, че саботьорът, навярно стигийски шпионин, бил нападнат от Нефрен и накрая изчезнал в една от прокопаните от него дупки, дълбоко под сградата. Имаше и слухове, че в случая е замесен командващ на дворцовата стража и други високопоставени лица в двореца. Съветникът обещал на царя да направи проучване.

Изкривеното представяне на нещата наведе Конан на горчиви мисли. Нямахте съмнение, че той е така нареченият стигийски шпионин и че бягството му е било хитро използвано да се прикрият слабите места на строежа и да се създаде войнствено настроение в двореца. С оцеляването си бе изложил на опасност принцеса Африт. Макар да не беше невинно дете, а да преследваше свои цели, той й беше задължен. Напоследък често мислеше за нея.

Безпокоеше го и въпросът за раната на Нефрен. Беше убеден, че ударът му е бил точен въпреки лошата светлина в тунела и пропадането. Явно действаше магия, магия толкова силна, че да направи Нефрен недостъпен дори за точен удар със стоманено острие.

Новините разтревожиха Конан и затвърдиха решението му да се крие. Сега поне го смятаха за мъртъв.

Една вечер му се отдаде приятна възможност. Отсгар беше повикан в склада на един местен търговец. Ядосан, ханджията настоя Азрафел да го придружи. Конан не можеше да отиде, за да не го види някой, а Зафрити беше заета с вечерното си представление. Измъченият ванирец тръгна ядно псувайки.

Когато танцът на Зафрити свърши, Конан я изчака в съблекалнята, за да й помогне да свали накитите и стегнатите си дрехи.

След дългото взаимно опознаване той я разпита за младостта й в Стигия.

— Чувала ли си за Хорасп, докато беше там? Ако е стигиец, защо е толкова бял?

— Казват, че е роб, докаран в Птейон като дете от една северна страна, вероятно Коринт. — Зафрити се намести върху канапето, което Конан и Отсгар бяха счутили при първото си сбиване. — Повечето, което знам, не е от стигийските ми години. Тогава бях млада и интригите, с които се занимавах, не бяха политически. — Тя се усмихна съблазнително на Конан и погали косата му. — Чувала съм

слухове от южняци, които живеят тук. Дори и те го ненавиждат. Причината за изгнанието му е много неясна. Но така е с повечето занимания на стигийските духовници. Казват, че той е много амбициозен и че проповедите му целят да разединят и отслабят противниците му и да привлекат властта в негови ръце. Още от едно време проповядвал възкресение и живот след смъртта по доста смел и страховит начин. Тон е хитър и могъщ магьосник, но прекалено дръзко предизвиква вяра, която е оцеляла векове наред. По-възрастните духовници го отрекли и отнели свещеническите му права, дори изпратили войска срещу храмовете му по източните хълмове, отвъд реката, нагоре по течението. Но даже тогава не могли да го победят. — Тя се размърда, за да се покрие с един воал от нощния вятър. — Говорят, че в битката стигийската армия претърпяла по-големи поражения от последователите на Хорасп. — Тя сви рамене в знак, че не вярва на слуховете. — Накрая го принудили да се качи на една лодка и да дойде в Абдарах. Но сега излиза, че амбициите му са препалено големи за такъв малък град.

— А последователите му? Всички ли са били избити? Стигийската войска не се шегува.

— Основателен въпрос. Единствените, които знам, че дошли с него, са Нефрен и неколцина слуги. Но по-късно чух друго. — Тя се зави по-плътно с воала и се сгуши до Конан. — По това време Отсгар се занимаваше с търговия по реката. Чу за някакви лодки, които разтоварвали нощем на изток от града. Той се промъкна дотам с група здравеняци, за да разпъди конкуренцията. Но единствената стока били хора, каза той, тъпи изпосталели стигийци. Мълвата говори, че били собственост на Хорасп. Предполагам, че са станали строители и балсаматори.

Конан изсумтя.

— Или тези, от които се крием нощем в гробниците. Интересно. Трябва да питам Отсгар за това. Макар че пак ще иска да се бием, ако спомена за теб.

— Защо се тревожиш за Отсгар? — измърка Зафрити и примамливо се протегна. — Ти си два пъти по-голям мъж от него.

— Не се боя от него. Все пак ще си тръгна, преди да се е върнал. — Конан седна и започна да се облича. — В това начинание животът

ни зависи от доброто разбирателство. След време ще си разчистя сметките с Отсгар.

Сигурно така е мислил и ванирецът, защото, въпреки че Зафрити не пропусна да го подразни със срещата си с Конан, не последва бой.

През тази и следващите нощи бандата продължиха проучването на гробниците. През останалото време обобщаваха наученото и усъвършенстваха плана си.

Проследявайки тунелите под гробницата, откриха няколко възможности за влизане, включително мястото, откъдето бе паднал Конан. Установиха, че това и други срутвания са били наскоро укрепени и запълнени — нестабилно, с помощта на необработени камъни и мазилка, под слой от изрядна шлифовка. Кърпешите бяха направени прибързано от работниците на гробницата, подкрепени впоследствие от по-здрави подпори, сложени отдолу.

— Значи стабилността на гробницата е само привидна! — отбеляза Азрафел, когато се върнаха в странноприемницата. — Какъв жалък фарс! Всеки, който иска, би могъл да влезе през подземията.

— Може би Хорасп разчита на заклинанията си, за да опази вътрешността на гробницата. — Исайаб погледна другарите си сериозно. — Кой знае, може би те са здрави като каменните стени. И вероятно — толкова трайни. Още не сме се сблъскали с истинската им сила.

— Които и да копаят тези тунели, със сигурност искат да се предпазят от срутвания — вметна Отсгар. — Очевидно желаят да запазят присъствието си в тайна.

Все пак имаше видими признаци на връзка между долния и горния свят. Един каменен насип бе издигнат в участък, закърпен от строителите, където стената изглеждаше лесна за пробиване. На едно подобно място заговорниците откриха правоъгълна готова плоча, с панти, която представляваше тайна врата. Тя беше подпряна с камък и когато го отместиха и отвориха вратата, фенерите им осветиха един от коридорите на голямата гробница.

Не посмяха да продължат същата нощ, а възбудено изминаха обратния път, като едва се стърпяваха да мълчат. На път за странноприемницата си позволиха да вървят заедно, весели, като тъпла пияни гуляйджии. Щом пристигнаха с първите лъчи на зората, които се промъкнаха през капациите на прозорците, те вдигнаха наздравица с

пенливи кани, а Зафрити ги развесели с буен танц. После, тъй като на никой не му се спеше, Отсгар ги повика в стаята си, за да уточнят плана.

— Не знам какво повече трябва да правим, освен да чакаме дебелият тиранин да умре — заяви Азрафел. — В деня на погребението ще се скрием в подземиято. После, щом поставят вътре съкровището и запечатат вратите, ще се промъкнем и ще вземем колкото можем да носим. Толкова е просто!

— Не, не, така ще изгубим! — извика Зафрити. — Трябва да се промъкваме много пъти, дни или седмици наред ако трябва! Ще скрием плячката в някоя от древните гробници и ще я измъкнем в удобен момент!

— Но така ще трябва да тичаме с пълни ръце през тунелите — тръсна черната си грива Конан. — Бас държа, че те също смятат да ограбят гробницата. Сигурно по заповед на Хорасп. Единственият ни шанс е да ги изпреварим. Смятам да опитаме само първия път и да не разчитаме на друго влизане. — Той се обърна към Отсгар. — Можеш ли да намериш още няколко разбойници, които да са склонни на толкова рисковано начинание?

— Може би — уклончиво отвърна Отсгар. — Важното е, че трябва да знаем разположението на мястото, а не да губим ценно време да се лутаме и да търсим залите със съкровищата. — Той се сопна на Конан: — Няма да разчитам само на твоите спомени за гробницата и на самоуверените ти хвалби, че ще разпечаташ царската врата. Трябва да влезем още веднъж, и то в самата гробница, и да я проучим така, че да можем да съставим умен план. — Той пресуши чашата си и я тупна на масата. — Тази нощ е подходяща.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РАДОСТТА ОТМИНАВА

— Проклети да са тия безкрайни коридори! Защо е трябвало да копаят толкова много? — оплака се тихо Конан, въпреки че в правата отсечка, по която вървяха, не се виждаха работници. Бяха се разбрали с Отсгар да се преструват на неми, за да не ги заподозрат, че са чужденци или натрапници.

— Някои от тези коридори са част от ритуалната украса, през други влиза хладен въздух, за да ускори мумифицирането — прошепна Отсгар. Той вървеше в средата на групата, хванал задните дръжки на обкован сандък, а Конан вървеше отпред. И двамата носеха гъсти восъчни перуки, за да не се вижда правата им коса. Ханджията пожертва русите си мустаци и космите по гърдите си и почерни луничавата си кожа. Носеха само туники и сандали за роби. Сандъкът представляваше изящно ковчеже от склада на Отсгар. Вътре, скрити под фина коприна, имаше саби, брадви и клинове. Разбойниците решиха, че е по-добре да скрият оръжията и инструментите си, докато са в гробницата.

— Млъкнете, вие двамата! Има друг завой! — Исайаб, вдигнал високо факла, водеше групата в тържествена индианска нишка, следван от Зафрити и едно от новите момчета. Азрафел и друг мъж с факла вървяха отзад. Всички в групата бяха преоблечени и представляваха монахиня с приближените си. За да се дегизират, бяха използвали диадеми и дрехи от гардероба на танцьорката. Сигурно изглеждаха убедително, защото неколцината стражи и работници, които срещнаха по пътя, не ги спряха.

— Ерлик да ме убие, вече знам къде сме — измърмори Конан, щом свиха зад ъгъла. — Излезли сме много нагоре, напред е централната галерия. Вижте сами.

И наистина скоро напуснаха тесния проход на една тераса без парапет, която обикаляше стената на голяма подземна зала. От отвора на голям тунел в средата на галерията към пода се спускаше стръмен

каменен насип, а отдолу започваха други тунели. В една голяма месингова урна в залата тлееше огън и се вдигаше пушек, който хвърляше зловещо мъждива светлина.

Когато стъпиха върху терасата, Конан погледна нагоре към това, което преди няколко дни беше къс звездно небе. Сега там имаше просторен каменен таван, здраво иззидан над почти завършената гробница. Всичко бе добре замислено, за да създава впечатление за внушително пространство. Добър бегач би се задъхал, докато прекоси пода. По време на довършителната работа мястото служеше като работилница, запълнено с маси и купчини строителни материали. Дори в този късен час стотици работници сновяха долу със специални задачи от висшите духовници на Елаел.

Конан видя, че наблизо няма хора, и си позволи да заговори.

— Тази галерия е в самото сърце на гробницата. Средният тунел води към царската зала, онзи на върха на насипа продължава към централния вход.

— Вижте! Позлатени ковчези! — Зафрити се приближи към ръба на терасата, заинтригувана от лъскавите саркофази, поставени върху подпори точно под тях.

— Да — каза Исайаб. — Но са прекалено големи, за да ги изнесем. Златото трябва да се откърти и да се претопи. — Той посочи към няколко работници, наведени над каменни плочи, върху които имаше нещо завито. — Това там са маси за балсамиране, на които се вадят вътрешностите на починалия и после се слагат в обковани със скъпоценности ковчезета. В утробата на мумията се изсипват пясък и билки — според последните указания на Хорасп. — Шемитът закрочи по терасата, като имитираше походката на свещеника. — После върху онези маси многократно лакират тялото и го завиват в няколко пласта плат, между които слагат скъпоценни камъни и скарабеи... Всъщност къде отиваме?

Отсгар изсумтя отзад.

— Насипът ми се струва най-краткият път надолу.

При думите му Исайаб млъкна и неохотно тръгна.

— Най-послед едно сериозно изпитание за маскировката ни — нервно изкоментира Азрафел.

Младежът беше прав, защото по наклона непрекъснато се движеха хора. Всички в групата се подредиха в квадрат и закрочиха с

повече достойнство и устременост, така че никой да не посмее да ги спре. Бързо, с очи вперени напред, те минаха между двете светещи урни и тръгнаха по наклона.

— Назад! — спряха ги неочаквано груби гласове от тунела. — Освободете пътя! Никой да не застава на пътя!

Конан стреснато се огледа и видя строгите лица и шлемовете на шестима дворцови стражи. Зад тях се виждаше да слиза още по-голяма група.

Той се отдръпна послушно и изтика обратно сандъка с оръжията. Зафрити и другите от групата бързаха до него. След миг се скупчиха на терасата, встрани от наклона, а пред тях застанаха двама стражи. Заговорниците надзъртаха над доспехите на стражите, за да видят останалата част от процесията.

След войниците вървяха носачи, които крепяха върху раменете си дългите пръти на тежък стол-носилка. Бяха боси, за да ходят по-гладко, и неудобно приведени, за да не ударят главата на господаря си в тавана на тунела. Скоро се появи и той, отпуснат тежко върху облегалката на откритата носилка. Всички зяпнаха при появата му. Защото това бе не друг, а Негово Царско Величество Ебнезъб, дар на Абдарах.

Монархът изглеждаше още по-зле от последния път, когато Конан го бе видял. Разголеното му тяло висеше още по-отпуснато и подпухнало, кожата му бе придобила оттенъка на болен от жълтеница. Лицето му бе озарено от трескаво вълнение, малките му лъскави очи попиваха чудесата, които виждаше, подпрян на меката носилка. Щом царят излезе от тунела, носачите спряха по рязка команда. Робите, видимо уморени от стръмния наклон, използваша паузата да изправят превитите си тела и да наместят неудобната тежест на стола върху раменете си.

Конан, скрит между другарите си, чу Азрафел да мърмори до него:

— Това е самият тиранин. Алчният, кръвожаден звяр! — Издайническото мърморене на младежа бе прекалено високо. Конан, затруднен от тежестта на сандъка, само го сръчка силно и предупредително се намръщи.

Началникът на охраната се обърна от върха на наклона и притеснено заговори на Ебнезъб. Явно го тревожеше стръмният насип.

— Продължавайте! — Изграчи царят в отговор, дори вдигна дебелината си ръка и махна напред. — Искам, докато съм жив, веднъж да видя гробницата си.

Войникът послушно се обърна и извика на последните хора по насипа да отстъпят. После изляя някаква заповед и пое надолу. Носачите заситниха след него по наклона, който, макар и ограден от парапет, висок до глезените, имаше улеи за влачене и беше достатъчно широк. Най-задните се приведоха, за да компенсират стръмнината, а предните вдигнаха прътовете високо над главата си. Така носилката само леко се наклони напред.

Когато царят отмина безпрепятствено, стражите изоставиха терасата и тръгнаха след него. Конан с облекчение гледаше отминаващата носилка.

Изведнъж до него се чу силно издрънчаване и капки вряла течност опариха босите му крака. Една от големите месингови лампи се беше преобърнала и се търкаляше с трополене по камъните, а от нея се лееше димящо вряло масло. За щастие струята не беше достатъчно силна, за да изгори краката на Конан. Врящата течност се устреми надолу по наклона, по който слизаше царската свита. Камъните бързо потъмняха и по повърхността им заиграха сини призрачни пламъчета.

Конан пусна тежкия сандък и разбута останалите, които, пицейки, се разбягаха с обгорени крака и го изтласкаха към ръба на терасата. Той погледна назад тъкмо навреме и видя как Азрафел се втурна и повали с обувия си в сандал крак и другата издута урна. С див крясък той я засили след първата.

— Това е за теб, убицецо на баща ми! — изкрещя той. — Смърт на тирана! Нека се давиш и гориш едновременно!

Нова струя масло се вля в първата и се превърна в поток, чиито рекички стигнаха до последните стражи. Те бяха изминали повече от половината път по наклона, който все още бе прекалено висок, за да скочат от него. Всички се развикаха и заподскачаха, за да избягнат врящото масло, но неизбежно губеха равновесие и падаха с викове в огнения поток.

Когато изгарящият порой стигна до босите носачи, някои от тях направиха геройски усилия да задържат носилката, но никое човешко същество не може дълго да изтърпи такава болка. Последният удар върху издръжливостта им бе видът на втората, все още горяща лампа,

която се търкаляше към тях. С дружни крясъци носачите хукнаха, носилката се наклони на една страна, царското туловище полетя от насипа и падна върху купчина строителни плочи. Работниците наоколо отскочиха встрани. Няколко от носачите полетяха заедно с царя. Останалите се хвърлиха встрани, за да не попаднат под дрънчащата урна.

— Ура, ура за падането на великите! — извика предизвикателно Азрафел и радостно заподскача по ръба на терасата. — Големият злодей е мъртъв! Сега го пъхнете в ковчега му!

Исайаб, побеснял, хвана ръката му.

— Млъкни, глупако, ще ни издадеш!

Той погледна към разгневените лица на хората от тълпата, скупчена долу.

— Не че вече не са ни забелязали.

— Въръжете се и тръгвайте!

Конан отвори капака на сандъка и бързо започна да раздава саби. Зафрити посегна и взе една малка кама, с която можеше най-много да се самоубие.

Отсгар сграбчи Азрафел и го повлече по терасата.

— Тръгвай, ненормален фанатик! — изсъска ванирецьт. — Не искам да те хванат. Ще вървиш с мен, жив или умрял. Ако се противиш, ще те удуша още тук.

— Защо толкова се ядосваш? — настоя Азрафел. — Големият шут умря! Сега няма да чакаме дълго, за да оберем гробницата му.

— Ох, глупако, той щеше да умре до една седмица! Защо не го остави да пукне сам? — изрева Исайаб.

— Ако наистина е умрял. — Отсгар хвърли поглед към викащата тълпа, която бе закрила падналия Ебнезьб. — Ако е така и ако по чудо се измъкнем, без да ни разпознаят, аз не бих се върнал, за да го ограбя. Всичките ни планове пропаднаха!

Докато се разправяха, бързо се изтеглиха от терасата. Неколцината работници от другата страна на издатината, прогонени от горещото масло, стояха настрана, уплашени от суматохата. Така че наблизко нямаше преследвачи. В долната част на залата стражите с ядосани викове започнаха да се борят с хлъзгавите следи от лампата. От горните тунели се чуха уплашени гласове. Това още повече ускори крачката на бегълците.

Пред тях изникна нова неприятност. Няколко свещеници и стражи хукнаха да ги пресрещнат по терасата. Конан хвърли восъчната перука и се втурна, за да бъде първи в битката.

Нападателите трябваше да атакуват по един или по двама заради тясната тераса, но нямаха почти никакъв шанс, защото Конан се нахвърли върху тях като вълк на стадо. Счупи сабята на първия и го намушка, втория наръга, без дори да отбие оръжието му. Третият, въоръжен свещеник, падна с прободен крак и се търкулна от терасата, като напразно се опита да се задържи за ръба, който бе хлъзгав от собствената му кръв.

Тези, които сами скочиха от терасата, имаха по-добра съдба от другите, които се изпречиха пред свистящата сабя на Конан. Когато той се добра до входа на тунела, след него лежах още два посечени окървавени трупа. Пред него нямаше никой и той се дръпна встрани, за да минат другите.

— Дотук се справяш добре — задъхано каза Отсгар, блъскайки Азрафел покрай кимериеца. — Това означава ли, че ще се пребориш и със задната стража?

— Да, но няма да се отделям от теб, за да не ме предадеш. Тръгвай бързо, иначе ще открият тайния път.

Останали без дъх от тичане, той и Исайаб затвориха капака и след като не видяха преследвачи, тихо изтъркаляха камъка отдолу. Без да изчакват, за да разберат дали ще открият изхода им, те се втурнаха в тъмнината на тунела. Бягството им беше рисковано, правеха го почти в полумрак, защото изпуснаха единия фенер. Конан изпита чувството, че нещо друго не е наред. Някаква неясна заплаха дебнеше невидима в ъглите. Във въздуха около тях витаеше нещо злокобно.

Докато следваше единствената трепереща някъде напред светлина на фенера, Конан за първи път тази вечер почувства страх. Той чу топуркане и драскане, които се приближаваха по тъмните тунели зад него, а когато спираше, чувстваше зад себе си напрегнатата застиналост на леопард, който се готви за скок. Той побутваше и шепнеше на другите да побързат, без да обяснява защо, докато без видима причина всички се запрепъваха, задъхани от тичане през неравния лабиринт.

Когато най-после изпълзяха под звездното небе, Конан здраво залости вратата на криптата. Имаше чувството, че се е спасил от

опасност, много по-голяма от меча на който и да е враг.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЯТ НА ТРЪБИТЕ

В дните след гибелта на царя градът бе обхванат от странно, тихо вълнение. Хората от простолюдието носеха траурни дрехи, късо подстригани коси, а лицата им бяха намазани със синя боя или бяха почернени с въглен според древните обичаи. Повечето от тях ходеха енергично, дори радостно, заети в подготовката на грандиозното погребение.

Над суматохата се извисяваха напевните гласове на свещениците и непрестанното свирене на медни рогове, които оплакваха загубата на абдарахци и празнуваха славното преселение на Негово Царско Височество във вечността. Висшето духовенство обяви всеобщи пости, макар че едва ли би могла да се намали повече и без това оскъдната храна на бедните селяни, прогонени от наводнението. Това по-скоро изостри апетита им при мисълта за пищните празненства, които следваха.

Царската гробница, която през последните месеци се бе издигнала още по-високо над градската стена, сега започна да се смалява, защото работниците разтуриха насипите и скелетата, за да остане само завършеният каменен зид. Постройката, която се появи пред очите на зяпачите, беше семпла: висок, почти квадратен свод със стръмни страни, заоблени ъгли и остър, като на пирамида, връх. Високите тесни двойни врати бяха направени от бронз — огромни челюсти, които тайнствено щяха да погълнат владетеля, напуснал този свят, и да го изпратят в другия. Те гледаха на изток, към града, и се виждаха от всички краища на западната стена. Жителите на Абдарах се успокояваха с мисълта, че в ясни дни масивната гробница ще стърчи застрашително, видима за стигийците оттатък реката, така както се извисяваха и техните гробници.

Дървените подпори бяха струпани на четири купчини до ъглите на сградата. По заповед на духовниците всяка вечер подпалваха новите отпадъци и високите им пламъци обагряха в червено потните гърбове

на хората, които денонощно работеха там. През дългите задушни дни пушекът се разстиляше над града като жълт саван.

През цялото време Конан се криеше в една тайна стая в странноприемницата на Отсгар и слушаше неспирното пищене на роговете. След като изчакаха един ден и никой не се появи, останалите от бандата се осмелиха да излязат навън, без да се боят. Зафрити дори продължи вечерните си представления. От всички тях единствено Конан бе официално обявен от духовенството за предател и враг и ако напуснеше своето укритие, имаше опасност да го разпознаят.

— Само да можем да се отървем от теб, кимериецо — каза му Отсгар. — Искам да кажа, да те изведем тихомълком от Абдарах — побърза да обясни той. — Тогавя няма да има връзка между моите хора и смъртта на царя. — Ханджията поклати глава със съжаление. — Не се бой. Ще ти осигурявам всичко необходимо, докато успеем да те измъкнем оттук.

Конан не отговори, защото разбираше притесненията на Отсгар. За да не бъде намушкан или отровен от покровителя си, варваринът почти не беше спал и ял, откакто излязоха от гробницата. Сега, отпаднал и угнетен, той се сви в плетения стол в дъното на тъмната си стая.

— Както знаеш, обвиняват теб за смъртта на Ебнезъб, а не Азрафел — продължи ванирецът и седна до почти недокоснатия поднос с храна, поставен върху ниска дървена масичка в средата на стаята.

— Някои от работниците са те разпознали като опасния стигийски шпионин, когото властите търсят.

Конан сви рамене и най-после намери сили да заговори:

— Какво значение има в края на краищата? По-добре да обвинят мен, отколкото буйния млад Азрафел, който просто отмъсти за смъртта на баща си.

— Варваринът се размърда неспокойно и столът проскърца. — Вече ми приписаха куп лъжливи обвинения. Могат да ме обесят както за убийството на един дебел отпуснат бивол, така и заради някаква измишльотина. — Конан замислено подпря скърцащия стол на кирпичената стена зад себе си. — Всъщност аз почти нямам какво да губя. Изкушавам се да продължа по плана. Какво ще кажеш?

Отсгар се засмя и невярващо поклати глава към силуета в ъгъла.

— Бога ми, кимериецо! Ти си полудял! Да се мотаем из гробниците след всичкия шум, който се вдигна... — Той замълча и сви рамене. — След няколко месеца, може би година, когато нещата позамрат...

— Кого заблуждаваш, Отсгар? — Очите на Конан блеснаха в сумрака. — И двамата знаем, че ще преровиш мястото веднага щом умра или избягам. Но тогава ще си изгубил най-голямото съкровище.

Той спря, защото откъм входа се чу сигналното почукване. Ханджията махна резето и през вратата, която представляваше част от изкусно украсена стена, влязоха Зафрити и Исайаб. Щом отново заключиха, танцьорката въодушевено забъбри:

— Новините са добри. Царските стражи нямат представа как сме избягали, нито къде да ни търсят. Разбира се, твърдят, че са по петите ни, но само, за да заблудят хората.

— Не бъди толкова сигурна — обади се Конан от мястото си в тъмното. — Не бих се изненадал, ако Хорасп ни проследи през тунелите и дори отвъд тях с магия.

— Дори и да може, не го показва — вметна Исайаб. — Кой знае, може би той не иска да ни хванат. Достатъчно е подлудил двора с твърденията си, че това е опасен стигийски заговор.

— Освен това хората са заети със завършването на строежа и утрешното погребение. — Зафрити грациозно седна на пода до Отсгар и сложи ръка на коляното му. — Около двореца има тълпа, която моли царицата да им позволи да изровят наскоро погребаните си роднини и да ги положат заедно с приближените на Ебнезъб. Повече от дузина млади войници са се удавили в езерото на храма, за да отидат в гроба с царя си и да му служат в Отвъдното. — Тръсна невярващо гарвановите си къдрици. — Дори в Стигия не са така заслепени.

— Спомена царицата — намеси се Конан. — Имаш предвид старата или новата царица?

— И старата, и новата — тя е една и съща! — Зафрити разпери ръце. — Приемствеността е доказана — по желание на самия цар, докато беше жив, и с одобрението на двора. Нитокар ще управлява Абдарах, след като минат погребението и коронацията. Моите съболезнования за тези, които смятаха Ебнезъб за неопитен владетел!

— А принцесата? — запита Конан от мястото си.

Зафрити тихо се изсмя.

— Боя се, че тя е другата жертва на дворцовите битки! Разбира се, тя можеше да се спаси, ако името ѝ не бе свързано с предателство.

— Предателство? Какво искаш да кажеш?

— Ами планът за саботаж, разкрит от Нефрен, включва капитан Арамас и теб, Конан, доколкото си спомням. Африт била замесена в него точно преди смъртта на Ебнезъб, и то заради едно парче зелен плат, намерено в гробницата. Не знаеше ли?

— Не, не бях чул — Конан мрачно се взря в нея.

— Царят я избавил от наказание заради голямата си бащинска любов. Но скандалът ѝ струваше подкрепата на двора. — Танцърката огледа групата със светнали очи, доволна от разказа си за нещастията в двореца. — Според тукашния закон царицата би трябвало да придружи Ебнезъб и да сподели царските удобства в рая. Но сега според царската воля тази привилегия се пада на Африт. А бедната Нитокар ще трябва да се задоволи с досадното тегло на властта.

— По дяволите, жено, говори по-ясно! — наведе се напред Конан. — Искаш да кажеш, че Африт ще бъде погребана с царя?

— Така е. По негово нареждане тя ще бъде затворена жива в гробницата. Ще я приковат със златни вериги към ковчега му.

Исайаб се присъедини:

— Да, царицата добре го е измислила. Сега короната ще наследи синът ѝ Еблис, който макар и невръстен, обещава да стане по-голям тиранин и от майка си!

— Няма значение. — Отсгар хвърли на пода обелка от плод и се оригна. — Мога да си върша работата независимо от владетеля. Важното е, че не ни разкриха. Поне досега. Трябва да се прикриваме още известно време...

— Крий се колкото си искаш — изръмжа Конан от тъмното. — И бъди проклет, ванирецо. — Стиснал ножницата си, той скочи на крака. — Но знайте, че утре ще бъда в гробницата, според плана! Африт спаси живота ми след съдбата, която ми отредихте, и аз няма да позволя да я погребат жива! — Той изгледа свирепо стреснатите лица на останалите. — Ще я спася или ще я убия сам, ако трябва!

— Пусни този сатър и сядай. — Реакцията на Отсгар бе изненадващо спокойна, без признаци на гняв. — Не ме е грижа за твоите любовници, Конан. Нито пък някой друг го е грижа. Разбери ме, не можем да те пуснем на такава налудничава мисия. Ще те хванат и

ще те измъчват, а ако избягаш, ще ги доведеш при нас. — Той поклати глава търпеливо, почти тъжно. — Не виждаш ли, че ще рискуваш живота на всички ни?

— Толкова добре ли преценяваш риска? — Конан измъкна сабята си от ножницата, която не бе пускал от два дни. — Ето ти риск! Ако искаш да ме спреш, направи го сега! — Той ги изгледа над острието, а в очите му блестеше желание за битка. — Или ме предай на стражата, ако си мислиш, че няма да им разкажа всичко за твоите престъпления! — Той се усмихна на тримата и сякаш беше на ръба на лудостта. — Или елате с мен и станете богати! Знаем пътя, всичко е готово. Какво избирате?

Отсгар бе сложил с ръка върху камата си и гледаше страшно Конан. Зафрити погледна господаря си с прикрито въодушевление на мургавото си лице. Исайаб неловко вдигна рамене, без да каже нещо.

— Във всеки случай аз отивам довечера, с или без вас — без да трепне, заяви Конан. — Спрете ме на свой риск.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВРАТИТЕ КЪМ ВЕЧНОСТТА

В деня на погребението и коронацията жителите на Абдарах се тълпяха по улицата, която водеше от палата към западната порта на града. Почти всеки поданик на царството беше там. Повечето от селяните носеха имуществото си в одърпани торбички, метнали риболовните си прътове на рамо. Като че ли по божия воля водите на Стикс бяха започнали да спадат в нощта, когато умря Ебнезъб, но наводнението още не бе отминало и селяните отложиха завръщането си у дома за след погребението. Към пладне тълпите бяха толкова големи, че препълниха дори специално разчистеното пространство пред голямата гробница и се разположиха по бреговете на околните канали. Хората бяха изпълнени със страхопочитание, защото знаеха, че са на погребението на човек, който им се струваше непонятен, далечен и прекрасен като самото слънце. А скоро щяха да видят и коронацията на друго подобно полубожество. Благородниците също в благоговейно очакване и с молитви се подреждаха за траурното шествие в двореца или чакаха до градската стена. Те знаеха, че преминаването на властта от ръцете на луд цар в ръцете на луда царица, подкрепяно от съветник-фанатик, дава възможност за натрупване на големи богатства или води до бърза разруха.

Когато най-после процесията излезе от двореца и тръгна по улицата, тълпата се отдръпна без непристоен шум и блъскане. Отпред в строй вървяха царските стражи под звуците на барабани от слонова кост. Тържествената решителност, изписана на лицата им, бе достатъчна, за да разчисти улицата без помощта на тояги и алебарди. Това бяха отбрани доброволци на път за гробницата, благословени специално от Хорасп. Те щяха да бъдат затворени вътре живи и да бъдат освободени от царя в Съдбовния ден, за да победят в битките в Отвъдния свят. Следваха ги още воители, благородници и пълководци, коне и коняри, трополящи колесници, натоварени с тленните останки на собствениците си, върволица от ковчезите на стрелци и пехотинци,

носени от по четирима роби. Върху всеки саркофаг бяха кръстосани оръжията на покойника. Всички грижливо запазени воители, починали през последните години, бяха тук, заедно с много нови попълнения. Гледката предизвика развълнуван шепот у тълпата.

После дойде ред на провизиите — мучащи стада от парфюмирани и украсени овце и коли, натоварени с вещи за лагеруване; слуги, носещи кошници с храна и съдове с напитки; роби, които влачеха ярко боядисаните ковчези на други роби. Шествието се нижеше, сбрало повече богатства, отколкото хората бяха виждали през целия си живот.

Но това бе само началото. Следваше личната собственост на царя. Златната колесница, отрупана със скъпоценни камъни, бе теглена от шест еднакви, окичени със сребро, коня. Умален модел на царския кораб, достатъчно голям, за да преплува Стикс, бе носен от четиридесет роби. На него се виждаха позлатени мебели, красиво полирани и инкрустирани. Следваха три блестящи ковчеза с любимите му наложници, носени от робини с прозрачни дрехи, които пееха погребални песни. И накрая — самият цар Ебнезъб. Новата му носилка бе над два пъти по-дълга от старата, с дебели прътове, които въпреки всичко се огъваха под огромната тежест на саркофага, така че носачите по средата бяха съвсем приведени. На всичко отгоре честта да отнесат владетеля до гроба се падаше по традиция на любимите му придворни. Тези знаменитости нямаха нито сили, нито желание за такава тежка задача и сега, облечени в скромните туники на носачи, изглеждаха съвсем неподходящи за целта. За щастие редиците им бяха подкрепени от яки роби, които поемаха по-голяма част от тежестта.

За техен късмет вниманието на тълпата бе привлечено от самия ковчег. Той бе наистина разкошен, приличаше на сияйна раковина от платина и злато. Беше забележителен както с украсата си, така и с размерите и пищността си. Повърхността му бе така фино полирана, че от силните лъчи на утринното слънце малцина успяваха да задържат погледа си върху него. Понесе се мъква, че някои ослепели завинаги. Тези, които само го зърваха, зяпваха от благоговение. Отразените лъчи проблясваха по тълпата и през нея премина развълнувана тръпка.

Поради зашеметяващия ефект от носилката почти никой не обърна внимание на босата девойка, която вървеше след нея, облечена в проста риза, дълга до коленете. От китките ѝ висяха тежки златни

вериги, които едновременно подхождаха и контрастираха на златната царска диадема на челото ѝ.

Тя крачеше решително, с леко наведена глава и поглед, извърнат от ослепително блестящата носилка на царя.

До девойката вървеше още по-окаяно създание, облечено с изцапана окъсана риза. Беше видно, че това е бил някога здрав млад мъж, сега съсипан от изтезания, който едва се движеше редом с другите и трябваше да бъде подкрепян от роби. От време на време младата жена се доближаваше до него и стискаше ръката му или докосваше отпуснатото му рамо, сякаш да го успокои. Но той не усещаше нищо.

Всеки от тълпата знаеше, че младата жена е Африт — царската дъщеря, и че тя е наказана заради предателския заговор с бившия капитан Арамас. Но в този вълшебен ден, съдбовен ден, тя изглеждаше прекалено малка и безсилна, за да ги интересува.

Вниманието бързо се насочи към царица Нитокар, която ги поздравяваше и хвърляше сребърни монети от носилката си. Царицата бе нагиздена така, че да се подчертаят най-добре природните ѝ красоти. Траурната ѝ дреха бе сведена до оскъдна черна туника, обшита с пайети; обичайният грим на очите ѝ бе подсилен от уважение към починалия. Тя не изглеждаше излишно покрусена и тъжна. Хвърляше монетите със замах, наведена над тълпата, посрещайки охотно хвалебствените викове на хората, които събираха даровете ѝ. Носилката ѝ бе ниска и лека, носена от шестима красиви, напети роби.

След царицата пристъпяха знатните благородници, които предвождаха своите дарове за гробницата на царя. Най-отзад вървяха още воини, но те изглеждаха по-безгрижни от първите, защото знаеха, че ще се върнат след церемонията.

Мнозина забелязаха отсъствието на съветника Хорасп и на слугата му Нефрен. Обяснението беше, че пророкът довършва на спокойствие важните заклинания, които ще пазят царските наследници.

Друг слух твърдеше, че той вече е заминал за по-богатия град държава на север, тъй като след приключването на строежа Абдарах вече не го интересувал.

Хората жадно следяха шествието и се трупаха след него покрай западната порта. Скоро процесията прекоси големия площад пред

гробницата. Притисната, тълпата се покатери по насипите, за да вижда по-добре. Оттам, както и от градската стена, шествието сякаш се губеше в сравнение с грамадата на гробницата. Почти отвесните стени се извисяваха сиви и заплашителни, прорязани единствено от правоъгълната врата отпред. Блестящият ковчег на Ебнезъб се носеше натам като сребърен кораб върху вълна от човешки тела.

Щом процесията наближи гробницата, край нея гръмнаха тръби. Отвътре се чу глухо дрънчене на метал и скърцане на крикове. Огромната бронзова врата, дебела колкото човешко тяло и украсена със скулптури и фрески от славното управление на Ебнезъб, започна да се отваря — за последен път на този свят.

Крилата се разтвориха широко точно когато първите войници от шествието стигнаха прага. Те влязоха в тъмната дупка под музиката на роговете. Тълпата избухна в крясъци на радост и тъга, които отекнаха между гробницата и града и които не стихнаха, докато царският саркофаг не стигна до входа и не бе погълнат от мрака.

Вътре в гробницата хората и припасите бяха разпределени по местата им. Трудностите с пренасянето на тежкия ковчег по наклонените тунели бяха предвидени. В гробницата чакаха нови роби, които освободиха изнемогващите благородници от теглото им. Дори и сега задачата бе трудна и задръсти движението по централния коридор. Често хората в задната част на шествието трябваше да спират.

Бе решено да не рискуват пак да се повтори фаталната случка на насипа.

Когато царският ковчег стигна до централната зала, привързаха го с въжета и бавно го спуснаха върху дървени дъски.

Появиха се проблеми в долния тунел, а още по-големи затруднения възникнаха, когато блестящият ковчег стигна до царската зала, чиито стени бяха отрупани догоре с богатства, а тъмносиният таван сияеше на светлината на лампите като вечерно звездно небе. Ковчегът трябваше да се постави в масивното каменно корито и да се покрие с каменната плоча. Най-после с цената на много осакатени роби задачата бе изпълнена и жестоката красота на саркофага бе погълната от студения камък.

Царица Нитокар беше побесняла.

— По-бързо нещастници! — нападна тя слугите с даровете. — Оставете бързо всичко и тръгвайте!

Тя закричи напред-назад по богато украсения под на Царската зала. Изглеждаше внушителна с черното си бюстие, с късата си пола с фестони и с високо завързаните си сандали. Държеше дълъг прав камшик, с който пришпорваше носачите си. Сега го размахваше наляво-надясно и сипеше удари върху бързащите роби така щедро, както допреди малко бе хвърляла монети.

— Не ми трябват тия вехтории. Нека да изгният заедно с този дебелак! — Тя ритна каменния ковчег и го удари с камшика. — До гуша ми дойде да се мотая из тия студени гробници. Тронът ме чака!

— Ваше Величество, мога ли да Ви предложа... въздържание в тези свети предели, на този свещен ден?

Единственият дворцов представител в залата беше един висш служител на Елаел, мъж с наметка, покрита с пайети, висок и с голям корем. Той колебливо докосна лакътя ѝ.

— Въздържание? Глупако, какво може да ограничи владетеля? — Нитокар се обърна и вдигна камшика — сякаш щеше да удари жреца по бузата. Когато той се дръпна, тя се засмя: — Аз съм господарката на въздържанието. Но ако нервността ми те безпокои, отивай си! Иди да прегледаш другите зали. Ще те повикам, когато тази е готова да се запечата.

— Ваше Величество, моето място е при вас и при царя.

— Тръгвай! — Тя направи крачка към него и той отстъпи. — И не оставяй свещениците си да се мотаят край вратата. Искам да остана насаме е почитаемата си дъщеря, за да ѝ кажа сбогом.

Тя наблюдаваше свещеника, докато той се отдалечаваше заднешком към изхода, кланяйки се. После се извърна към ковчега, където бе коленичила Африт, отчаяна и безмълвна. Кестенявите ѝ къдри се спускаха по окованите ѝ китки, които бяха вдигнати на височината на раменете от златни вериги, прокарани през отвор в каменната плоча. Лицето ѝ бе сухо и бледо и издаваше пълно примирение.

— И така, дете мое, скоро ще се отървеш от мен завинаги. Ще се отървеш и от грижите на този свят. Но няма да се отървеш от изкуфелия си баща. — Тя потупа издутия саркофаг. — Ас тази отрепка, помощникът ти в заговора срещу мен, можеш да си заговорничиш,

докато си жива. Ние двамата вече си поговорихме дълго и интригуващо. — Тя посочи с камшика си приведената, отпусната фигура на Арамас, седнал до близката стена, с глезени, приковани към позлатен каменен блок. Краката му бяха подгънати, по тялото му се виждаха синини и незараснали рани, които говореха за мъките, които бе изтърпял. — Не е лесно за едно младо момиче да заговорничи срещу родителите си — продължи Нитокар, без да обръща внимание на робите, които внасяха съкровищата. — Какво ти даде сила, дете мое? Ще ми се да имахме повече време, за да спечеля уважението ти, ако не обичта ти, с майчинска грижа и със строга дисциплина. Дисциплината прави чудеса, каквито направи с този млад мъж. Отначало беше намусен и необщителен, подтикнат от теб към предателство спрямо справедливите си господари, но после дори ме молеше да разкрие тайните си. Умоляваше, даже крещеше с всичка сила името ти! О, аз имам подход към младите мъже. И за теб можех да направя много, но баща ти не ми позволяваше. Не искаше да те нараня. Дори преди смъртта си ме помоли да не те наказвам. Но сега не може да направи нищо!

Нитокар се изсмя и замахна с камшика към ръката на девойката. Африт рязко си пое въздух и прикри с ръка парещата следа.

— Но, принцесо, какво е това? Махай дрехите! — С див скок Нитокар хвана края на ризата ѝ и го дръпна. Голяма част от тънката материя се съдра. Момичето пищеше и се извиваше, увиснала на веригите си. — Така! Сега се опитай да скриеш срама си! — Нитокар отново замахна с камшика и обсипа с удари голите крака и гърба на девойката. — Това заслужаваше още първия път, когато говореше на баща си против мен. И това... и това... и това!

Принцесата се мятеше наляво и надясно, но беше безпомощна пред съскането на камшика. Най-сетне ударите спряха и Африт се свлече, хлипайки, до ковчега.

— Какво зяпате? — нахвърли се Нитокар върху двойка роби, мъж и жена, които се забавиха, стреснати при вида от побоя на принцесата. Тя вдигна камшика към тях и закрещя: — Докато аз съм царица, ще се научите да бъдете и слепи, и неми!

Злобата на Нитокар не стихваше. Тя се обърна към съсипания Арамас, който за пръв път бе вдигнал очи.

— А ти? Готов ли си пак да ме умоляваш? Ето целувката ми!

Тя се наведе и го шибна с камшика през лицето. Той сведе поглед безмълвно, без дори да вдигне ръка, за да се предпази.

— Виждаш ли, дете мое? Това е вярност! — Нитокар злобно изгледа Африт. — Никоя хрътка не може да бъде по-добре обучена. Само ми дай време... Но кой е това? — Царицата се обърна към вратата, където бе застанал един от стражите. — Нямам нужда от охрана! Тук съм в безопасност!

— Така си мислиш, за мой късмет. — Натрапникът се обърна назад и кимна на някого отвън. После погледна царицата и измъкна сабята си със свистене. Беше едър мъж с големи мускули под сивата си наметка, но се движеше грациозно като рис.

— Конан! Наглият беглец! — Гласът на Нитокар стана писклив от страх и ярост. — Стражи! Стражи! Елате! Тук има заговор!

Конан само гръмко се изсмя, без да се опитва да ѝ затвори устата. Зад него в очертанятия на вратата изникнаха две глави с шлемове на дворцови стражи. Но вместо да се втурнат на помощ на царицата, те се приближиха към сандъците и масите до стената и започнаха да пъхат съкровищата в торби.

— Хайде, момчета — извика им Конан, — взимайте колкото можете. Трябва бързо да се махаме.

— Какво! Ти се осмеляваш да скверниш гробницата на царя! — Нитокар възмутено се изправи. — Ще отмъкнеш най-необходимото за величието на съпруга ми в другия свят? — Тя войнствено изгледа крадците. — Махайте се веднага и ви обещавам да изчакам малко, преди да съм повикала приближените си.

Конан пак се изсмя.

— Ако приближените ти знаят какво е най-добро за града им, ще те оставят тук. Не се съмнявам, че някои от тях вече мислят по какъв безшумен начин да се отърват от теб. — Той наблюдаваше как бандитите излизат с пълни чували и как други двама влизат с празни.

— Ти, долен мръсник! Ще те режат с нажежени ножове на градския площад за тези думи. — Царицата самодоволно разтърси украшенията си. — Аз имам подкрепата на най-видните си поданици заедно с националния герой Хорасп. — Тя кръстоса ръце така, че камшикът ѝ увисна от едната страна. — С негова помощ ще поведе Абдарах към по-голяма слава от всякога.

— Например на война със Стигия? — присви очи Конан. — Чудя се какви планове има този интригант за царуването ти. — Той погледна Исайаб и Азрафел, които излизаха с издути торби. — Но това вече няма значение. Ти слизаш от сцената. С малко повече късмет някой по-разумен ще носи короната.

Варваринът тръгна към нея.

— Конан, това е позор! — Нитокар отпусна ръце. — Бъди мой съюзник. Още първия път, когато те видях, разбрах, че не си обикновен човек. С мен ще изпиташ нови усещания. Не виждаш ли, че можеш да стигнеш по-далеч от другите, отвъд болката и екстаза! — Тя вдигна ръце и ги протегна подканващо към него. — Ще се научим заедно. — Очите ѝ напрегнато сезираха в лицето му, докато той се приближаваше. — Но не, виждам, че ти си решен на жестоката си постъпка. Сега сигурно искаш да ме заколиш, както направи с роба ми. — Тя чакаше с отворени влажни устни.

— Направи го, Конан, моля те! Не ѝ позволявай да те измами! — извика измъчено Африт, застанала точно зад царицата, и дръпна веригите си.

Конан вдигна сабята над главата си.

— Не! — изписка царицата.

Със свистене сабята му се стовари зад Нитокар и острието ѝ разсече златните вериги там, където те влизаха в каменния ковчег. Чу се глухо издрънчаване и оковите паднаха долу.

— Казах ти, Африт. Аз не съм убиец. По-добре се научи сама да си вършиш черната работа.

С див крясък освободената принцеса се хвърли върху мащехата си, заби в кожата ѝ острието си нокти и я заудря с тежките вериги. Царицата не използва камшика си, тя викаше и се бореше, безсилна срещу по-дребната девойка. В един момент кракът ѝ се изкълчи и тя падна на пода. Африт се възползва от предимството си, хвана я за косата и я повлече по пода с ритници.

— Колкото и да обичам женския бой, принцесо, нямаме време. По-добре свършвай бързо. Ти и капитанът ти можете да дойдете с мен. — Конан посегна към колана си, издърпа една права кама с месингова дръжка и я хвърли на Африт. Когато летеше във въздуха, камата някак странно проблесна.

Принцесата пусна черните кичури на Нитокар, за да хване оръжието с две ръце. Но нададе вик и го изпусна, гледайки дланите си, които бяха почервенели като от изгаряне. Ножът падна на пода и странно се измени. Конан видя изумен как той се стопи и се превърна в димяща локва с форма на кама.

— Моите извинения — разнесе се познат кънтящ глас зад гърба му, с лек акцент. — Не обичам да използвам стари магьоснически номера, но понякога вършат работа, дори и само за привличане на вниманието.

Конан проследи погледите на двете жени и замръзна. В стаята влезе Хорасп, облечен с бяла роба, следван от пазителя си Нефрен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА СЪЗДАНИЯТА НА МРАКА

Пророкът доволно се усмихна на Конан, а високият му придружител погледна злобно през рамото му. Хорасп изглеждаше победцеремонен и лукав от всякога, а Нефрен си беше същия — тъмното му лице бе вкаменено, в очите му се четеше някакъв странен страх или удивление.

Конан чакаше напрегнат, готов за бой, с извадена сабя. Зад него Африт и Нитокар спряха да се боричкат. За секунда лицата им измениха израженията си. Само съсипаният Арамас, свит в ъгъла си, не реагира видимо на промяната в съдбата си.

— Какво, северняко, защо си така унил? Да не би да се тревожиш за съдбата на алчните си приятелчета отвън? — Изражението на Хорасп бе толкова благо, че кръглото му розово лице почти сияеше. — Те не ни видяха, защото аз имам начин да мина незабелязан край най-бдителните стражи. И аз, на свой ред, не ги обезпокоих. Те ще разберат съдбата си скоро, когато се опитат да излязат от тези катакомби.

— Но, царице Нитокар, мила приятелко, излиза, че съм дошъл точно навреме, за да предотвратя поредната смяна на владетели. — Пророкът поклати глава с лек укор. — Както винаги, вие действате прекалено рисковано и необмислено.

Зачервената царица с грозно раздърпана коса се изправи.

— Това, което виждате, съветнико, е само вечното усилие на майката да укроти неблагоприятните си деца. Но с ваша помощ скоро ще приключи с това. — Тя посегна към китката на Африт и момичето се отдръпна, проклинайки я.

— Не, не, царице, оставете отмъщението! Аз ще се справя с проблема — противопостави ѝ се Хорасп. — Подкрепям управлението ви, защото сте ми необходима да движите делата на Абдарах, така както се разбрахме. Но очаквам от вас да запазите поне привидно царското си достойнство. — В любезния му глас се промъкна твърда нотка. — Вървете. Идете при робите и жреците си в централния

коридор, където съм им казал да чакат. Пътят е чист. И си оправете косата, ако обичате.

Пророкът се усмихна притворно. Нитокар тръгна с изненадващо покорство — подчинена на сила и жестокост, по-големи от нейната. Конан препречи пътя ѝ.

— Защо да я оставя да си тръгне? — попита той Хорасп. — Защо просто да не съсека и трима ви и да си отида?

Пророкът небрежно сви рамене.

— Явно искаш да видиш как действа малката ми магия. Нищо не можеш да направиш, когато съм срещу теб.

Конан замълча, защото не искаше да види как сабята му се превръща в димяща локва. Нитокар продължи и той повече не се опита да я задържи. Тя спря почитателно пред Хорасп.

— Да изпратя ли стражите обратно?

— Не — поклати глава пророкът. — Предпочитам да не разберат за това варварско нападение. Изведете останалите от гробницата и започнете церемонията по затварянето на вратата. След като се справя с този малък проблем — той махна към Конан и принцесата, — ще запечатам завинаги Царската зала и ще напусна гробницата с помощта на магията.

Лицето му изведнъж отново доби благ вид и Хорасп хвана ръката на царицата.

— Вървете, вашите поданици ви очакват. Те са неспокойни.

Нитокар кимна смирено и се наведе, за да целуне ръката на пророка. След като хвърли последен зъл поглед към Конан и Африт, тя мина между магьосника и пазача му и излезе от стаята.

Хорасп обърна лъчезарната си усмивка към останалите.

— Нитокар не е най-надеждният ми помощник. Но ако всичко е наред, градът няма да е за дълго в нейните неподходящи ръце.

Конан го гледаше враждебно.

— Ти сигурно имаш по-големи планове, магьоснико? — Единствената му цел бе да го забави, защото не беше готов да го нападне.

— Да, наистина имам най-смелите планове. Защо, когато човек има амбиции, трябва да ограничава властта си?

Принцесата се бе промъкнала зад Конан, за да прикрие голотата си от злорадите погледи на пророка и придружителя му. Кимериецът

откопча наметката си и ѝ я подаде.

— Винаги трябва да се спазват някакви граници — каза той на Хорасп. — Това би трябвало да го знае всеки истински пророк.

Съветникът им се усмихна още по-мило и ги награди с погледа на гладна котка, зърнала гнездо с гугутки.

— Виждам единствено славната си победа, за която вие двамата можете само да ми помогнете. Затова ви и примамих тук.

Той закрачи в стаята съзаклятнически, без да обръща внимание на богатствата.

— В края на краищата, северняко, как иначе щях да оставя теб и твоите крадци на свобода! А и нямаше по-сигурна примамка за теб от царското съкровище и от една страдаща принцеса.

Нефрен препречваше входа с високата си слаба фигура.

— Днешното време ни предоставя големи възможности, стига човек да е достатъчно предприемчив, за да ги открие и използва. — Хорасп говореше бързо и приятелски. — Тази част на света — плодородната долина на Стикс, е изключително богата. Особено в Абдарах има големи гробници. Ти разбра това и се опита да се възползваш, като ограбиш тези гробници. Това ти прави чест, Конан от Кимерия. — Хорасп кимна подигравателно. — Но с твоето примитивно мислене ти пренебрегна истинската възможност. В древна страна като Стигия, откъдето идвам, мъртвите са много повече от живите. — Той ги погледна сериозно и замислено. — Същото се отнася и за Абдарах, и за други места, където са навлезли стигийските вярвания. За повече от местата това няма значение, разбира се, защото мъртвите са изчезнали. Плътта им е нахранила чакалите, костите им са разпръснати от четирите вятъра. Но в южните земи, както знаеш, се съхраняват грижливо с всички богатства за бъдещата слава на расата. — Хорасп се усмихна добронамерено. — Наистина е невероятно как се запазват мъртвите в този горещ, сух климат. Виждал съм изровени мумии на стотици години с все още заоблени лица, непокътната плът и свежа кожа. Такива древни реликви могат да бъдат почти напълно съживени, ако се мажат с подходящи масла и балсами. Най-големият им враг е слънцето, което ги изсушава и разваля. Слънцето е източникът на всяка разруха. Сигурно си забелязал, че ненавиждам лъчите му и избягвам да излизам през деня. Затова и кожата ми е така бледа. — Хорасп протегна розовите си ръце. — Но, разбира се, денят е

нещо временно, не така трайно като нощта. Защото нощта е съществувала още преди да има ден! — Той поклати озадачено глава. — Винаги съм се чудил защо хората предпочитат деня. Няма причина обичайните им занимания да не се вършат и през нощта. В такъв случай денят просто става излишен. Вече знаеш същността на плана ми — да възкресе нощта и да възстановя превъзходството ѝ над деня. Но сигурно не разбираш как... — Хорасп се приближи към стената и я удари три пъти с ръка. — Денят представлява живота, нали така? А нощта е смъртта. — Той отстъпи от изписаната стена към ъгъла на стаята, за да виждат слушателите му по-добре. — Затова и Империята на Нощта няма да принадлежи на живите!

Конан го гледаше с неразбиращ ужас. Не знаеше какво точно означават брътвежите на Хорасп, но всичко това го плашеше. Африт, трепереца въпреки наметката, се притисна към рамото му, сякаш за да почерпи сили от него.

Кимериецът се вгледа в стената, където Хорасп бе почукал с юмрук. Там нещо мърдаше. Отначало помисли, че пророкът е нарисувал отново някоя руна, която да се превърне във вълшебна картина. В средата на стенописите се появи малко тъмно петно, което се уголемяваше и се гърчеше. Посипаха се парчета мазилка и от черния отвор плъзнаха пукнатини по стената, които бързо се разширяваха. Накрая средната част на стената се срина с трясък и в дъното на стаята зейна черна дупка. Това не беше зрителна измама, като картините в двореца на Ебнезъб. Там, в тъмнината, зад праха от мазилката се движеха зловещи призрачни сенки.

Пръстите на Африт се впиха в ръката на Конан. Двата се опитаха да видят какво има зад купчината камъни. Стомахът на Конан се сви от неопикуем ужас, когато различи очертанията на силуетите. Те бяха чудовищни и десетки от тях се тълпяха зад грубия праг, втречени в него. Конан срещна лъскавите очи на една огромна хиена, чиято полуизгнила глава нелепо бе поставена върху квадратните рамене на мъж. Зад нея горяха два ярки въглена, разположени дълбоко в очните ябълки на почти оголен човешки череп с диадема. От прашните гънки на жреческа туника стърчеше проскубаната глава на свещената птица ибис, която се наведе настрани, за да погледне Конан първо с едното си око и после с другото. Някои от създанията се навеждаха, други стъпваха върху купчини камъни, за да виждат по-добре, някои носеха

златни доспехи, други бяха увити в провиснали дрипи и бинтове. Всички те напомняха с нещо на истински хора, но бяха прекалено страшни. Това бяха обитателите на разровените гробници — абдарахските мъртъвци от векове насам, които се връщаха към живот, призовани от пророка си. Те бяха готови да се промъкнат в света на живите.

— Ето ги моите обитатели на мрака, жителите на бъдещето! — обяви тържествено Хорасп. Африт дишаше тежко, скрила лице зад гърба на Конан. — Не се плашете от получовешкия вид на някои от тези нещастни създания. Все още в тях личи стилът на миналите векове в долината на Стикс, когато балсаматорите обичали да съединяват човешки и животински части, имитирайки боговете си. Принцесо, моля ви да бъдете благосклонна към тях, защото и те са ваши поданици! Никой не е по-изпълнителен и по-послушен от тях. Но ви предупреждавам, че те винаги ще ми бъдат благодарни, задето запалих искрата на живот в прогнилите им гърди!

Докато пророкът се радваше, Конан се насили да разгледа по-добре създанията. Някои от тях изглеждаха забележително здрави, сухата им кожа лъщеше, а това несъмнено се дължеше на поддържащите масла, за които спомена Хорасп. Благодарение на балсамите кожата им бяха надживели окъсаните дрехи, които висяха по тях. Други бяха само кожа и кости, прегърбени и изкривени от лошото мумифициране. На трети липсваше крак или някоя друга част от тялото.

Отвратителната гледка доказваше, че съществата не бездействат. Повечето носеха мотики, длета и други инструменти, за да копаят в скалата на гробището. Това обясняваше подрънкваното, което възвестяваше пристигането на невидимите работници.

Инструментите бяха вдлъбнати и изтъпени от дълга употреба, самите им притежатели също не се бяха отървали без поражения. Много от пръстите, които стискаха спокойно стоманените дръжки, бяха буквално изтъркани до кокал.

— Както виждаш, северняко, при всичките ти кражби и заговори ти пренебрегна истинското съкровище в тези гробници — самите мъртви! — Хорасп говореше с характерния си ентузиазъм. — С помощта на неколкостотинте мъртви души, които доведох с мен от Стигия, аз успях да прокапая цялото гробище на Абдарах. Така се

сдобих не само с богатството и оръжията, заровени тук, но и с обитателите му — богати и бедни, мъже, жени и деца! Нито една гробница не е недостъпна за неуморните им кирки, нито дори тази зала, която ще бъде запечатана така здраво за Вечността! Сега поданиците ми се трудят, за да освободят и последните си братя, затворени в най-отдалечените нови гробници. Самите покойници също чакат неспокойни поради заклинанията, с които съм ги омагьосал. Вече имам числено превъзходство над живите. Бих могъл да напада веднага и да превзема този жалък град. Но преди това искам да разпространя учението си и тайните си подземни проходи във всички градове на Шем. Ще разполагам с империя, достатъчно голяма, за да заплаши Стигия и да разтрепери от страх дебелите ѝ надуте жреци.

Защо да бързам, когато всяка нова гробница ме прави по-богат и ме води към пълна и сигурна победа? Тази, например, ще ме снабди с чудесни воини и оръжие, а храната и живите затворници ще нахранят гладната ми войска. Защото и мъртвите огладняват, макар по-бавно от живите.

Хорасп прекъсна тирадата си и погледна принцесата, която отдавна беше запушила ушите си и бе заровила лице в рамото на Конан.

— Бедна Африт, виждам, че думите ми са те разстроили! Но ти не си ме разбрала. Дори и за миг не си мисли, че ще позволя на поданиците си да те изядат! Една принцеса, независимо колко е своенравна и упорита, е прекадено ценна. Аз ти предлагам да поемеш трона на Абдарах, когато на хората им дойде до гуша от Нитокар. Тогава ще мога да завладя града като освободител, а не като разрушител. Не се бой. Когато се направи добре, мумификацията е бърза и безболезнена, а удушаването няма да развали тялото ти. Ще изглеждаш почти същата, както сега, дори доста по-добре. Ще трябва да излекувам много от детските ти предразсъдъци и да ти помогна да приемеш живота с цялата му грубост. Питай Нефрен, който засега е най-добрият ми екземпляр. Очаквам Конан също да ми бъде много полезен като охрана след преобращението си.

В този момент гласът на Хорасп секна и пророкът залитна. Докато описваше съдбата на принцесата, той се бе приближил до Арамас и превитият, окован пленник го бе сграбчил здраво.

Лицето на пророка се изкриви от гняв и той стисна с две ръце врата на Арамас. Така за миг вниманието му бе отклонено. Тълпата мъртъвци зад него, макар и обезпокоена от внезапното раздвижване, не нахлу в стаята. Конан се възползва от отдавна чаканата възможност и хукна. Повлече принцесата след себе си и се втурна към Нефрен. Пазачът все още бе препречил вратата с вдигнат меч и наблюдаваше борбата на господаря си. Мечът на Конан срещна твърдия отпор на хилавото му тяло. Усети скърцането на пясък по стоманата. Ритникът му запрати стигиеца към остатъка от разрушената стена.

Кимериецът излезе в късото преддверие, влачейки Африт. Принцесата спря и задържа спасителя си.

— Конан, какво ще стане с Арамас? Той ми беше предан!

Варваринът се обърна вбесен.

— Как да се боря с Хорасп и с всичките тези зомбита? Я виж!

Двамата погледнаха назад и видяха Хорасп да се изправя над неподвижното тяло на Арамас. Там, където ръцете на пророка бяха стискали гърдите му, имаше две черни димящи дупки.

Хорасп ги изгледа демонично. От погледите им го скри високото тяло на Нефрен, който излезе в преддверието с вдигнат меч, а от прореза под туниката му течеше пясък. Конан блъсна Африт зад себе си и бавно отстъпи. После с бърз скок встрани замахна с меча си към стената и удари глинения съд, вграден в нея.

По пода се разлетяха пясък и счупени парчета. Нефрен спря и погледна нагоре, откъдето се чуваше стържене и трополене. Изведнъж два тежки трапецовидни камъка се стовариха от тавана. После още два, после други четири, които съвсем запушиха коридора. Стигиецът подскочи напред, но го посрещна мечът на Конан, който изхрущя в рамото му и го запрати настрана. Останалите камъни с грохот се затъркаляха надолу. Лавината посипа отскочилият Конан с пясък и затрупа Нефрен под непроходима стена от камъни.

Африт бе паднала на колене от труса.

— Печатът на гробницата? — пое си дъх тя.

— Да — отвърна Конан, настигайки я. — Измислен от един умен човек на име Мардак, когото вече го няма. Но това няма да ни избави за дълго от Хорасп. Ставай, момиче, да бягаме!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ДЕНЯТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Конан и Африт хукнаха по наклонения централен коридор на гробницата. Принцесата, която стъпваше леко с босите си крака, се оказа добър бегач. Само веднъж Конан спря, за да освободи китките ѝ от оковите, след което тя побягна още по-бързо напред. Трепкащото наметало откриваше бързите ѝ крака. По едно време Африт се обърна и го попита задъхано:

— А ако голямата врата е затворена? Има ли друг изход?

— Никой изход не е безопасен с всички тия възкръснали мъртъвци — отговори варваринът, дишайки тежко. — Колко трае ритуалът на затварянето?

— Не знам. — Тя се изравни с него, задъхана от умора. — Толкова е трудно да се прецени времето в тези тунели!

— Трябва да спрем на този кръстопът. Чакай тук и викай, ако видиш или чуеш преследвачи.

Африт спря и се облегна на стената, а Конан изтича до страничния коридор.

— Отсгар! Исайаб! Тук ли сте още? — Виковете му отекнаха глухо във високия тесен проход. — Пазете се от гробниците. Те са омагьосани.

— Конан, къде се мотаеш? — Исайаб се появи иззад ъгъла ухилен, с издут чувал на рамо. — Плячката тук е страхотна. Ще трябва да дойдем още няколко пъти. — Усмивката му леко помръкна при вида на Конан. — Какво, нищо ли не си взел? Намери ли принцесата си?

— Забрави за плячката. — Конан се втурна покрай него и зави зад ъгъла, където останалите петима бандити усърдно прибираха лъскави предмети в сандъци и торби.

— Оставете тия боклуци и тръгвайте с мен. Трябва да излезем от главната врата, и то по-бързо! — заповяда им варваринът.

Отсгар го изгледа скептично.

— Какво, приятелю, пак ли полудя? Нали тълпата ще ни разкъса, ако го направим. — Той се върна към заниманието си и се наведе над два мръсни чувала, от които проблясваха скъпоценни камъни.

— Говоря сериозно, ванирецо. — Конан извади меча си и удари с него по стената. Звукът накара шестимата да вдигнат глави. — Това е единственият ви шанс да излезете живи от този капан! Забравете за съкровището и елате с мен!

Отсгар скочи на крака и също извади меча си.

— Проклет да си, кимериецо! Какви са тези номера? Какъв капан? Никой освен царицата не ни видя, която щеше да убиеш! А сега ни казваш да зарежем всичко...

Думите му бяха прекъснати от някакъв шум по коридора. Звук от дрънкане на инструменти, грохот от падаща мазилка и трополене на много крака по камъните.

— Какво е това, да му се не види...?

Отсгар сграбчи една лампа и я вдигна високо. Тя освети далечни, неясни силуети, които се движеха в далечината.

— Идват!... Съживените трупове на Хорасп! — Конан бутна Исаяб напред. — Пазете се от тях и ме следвайте!

Той тръгна и чу как останалите захвърлиха заграбеното и поеха след него. Варваринът излезе от тесния коридор и зави по централния тунел. Пътюм хвана Африт за ръката и помъкна момичето след себе си.

— Мумиите разбиха страничния тунел. Боя се, че няма да можем да отворим вратата, ако вече са я затворили!

Минаха покрай стаи със съкровища, запечатани само с восък и с магическите възета на жреците, и скоро влязоха в централната галерия. Подът беше покрит със съдове, денкове, навити палатки, колесници и коневръзи с цвилещи животни.

— Жалко за хубавото място — каза Конан на принцесата, щом поеха по насипа. — Ако не бяха мъртъвците, можехме да живеем тук години наред!

Когато приближаваха края на наклона, се появиха първите преследвачи — мършави войнствени мумии, въоръжени със саби, брадви и мотики. Макар нахлуването им да бе предизвестено от уплашеното цвилене на конете, съществата тичаха в зловеща тишина, без да издават никакъв звук.

Застанал на върха, Конан се зачуди как да им препречи пътя. Горящите урни ги нямаше, тунелът и насипът бяха прекалено широки. Той се втурна в тунела, дърпайки изтощената принцеса.

След миг отзад се чуха ужасени викове. Един от новите помощници на Отсгар, който се бе опитал да избяга с полупълен чувал, бе настигнат и повален от мумиите. Те се скупчиха около него на върха на насипа и го скриха под ударите си. Смъртта на мъжа не спечели на бегълците много време, защото други бързоходни мумии пристигнаха, за да се включат в преследването.

— Молете се портата да е още отворена! — извика Конан към Отсгар, който тичаше до Зафрити. — Ако не, ще трябва да ги задържим в началото на този коридор.

Варваринът стигна до една странична врата, която изглеждала по-здрава от другите — бе направена от камък и залостена с дебело метално резе. Конан можеше да се закълне, че дочува приглушени викове. Той спря, за да свали въжетата, които висяха от ключалката. Докато останалите от бандата дотичат, той вдигна резето и отвори широко вратата.

Вътре бяха скупчени видните стражи на Ебнезъб, оръжията им бяха струпани на една страна. Всички бяха омаяни от някакви треви, дадени им от жреците. Те убиваха последните си часове в кавги и игра на зарове.

— Ако трябва да се биете — изрева Конан пред стъписаните стражи, — тогава надвийте тези демони от ада, които са завладели гробницата ви!

Докато разберат какво става, той хукна нататък. Мумиите го следваха по петите. След миг зад него отекнаха викове и звънтене на оръжие.

Кимериецът тичаше отчаяно. Искаше да стигне първи до опасността, която сигурно ги очакваше на изхода. Отсгар и Азрафел се опитваха да помогнат на Зафрити, която едва креташе. Принцесата тичаше сама, почти на края на силите си. Към края на тунела Конан настигна Исайаб и един от новите хора на Отсгар. Изведнъж видя тичащите силуети на крадците, очертани на фона на силна дневна светлина.

Но ивицата светлина бе много тънка и дори се стесняваше все повече. Конан стигна до края на тунела и се втурна в празното фоайе.

Голямата бронзова врата беше полузатворена, във високата зала отекваше тракането на механизма, който щеше да затръшне двете крила след миг. През пролуката заслепените му очи различаха част от занемяла тълпа, пред която бяха коленичили жреците на Елаел и чакаха края на церемонията. Дори и да бяха видели бандитите, които тичаха към тях в тъмнината, те не го показаха.

Конан не познаваше механизма на вратата, а и нямаше време да го разучи, следван по петите от създанията на мрака. Исайаб и другият мъж се хвърлиха задъхани към едно от металните крила. Полуосветени от дневната светлина, те заблъскаха с всички сили по вратата. Но сандалите им напразно риеха в земята. Безжалостното затваряне на бронзовата врата дори не се забави.

Конан се огледа наоколо, но наблизо нямаше нищо, с което да заклеши вратата. Нямаше и как да се подпре лост на гладкия каменен под. Все още имаше място да мине един човек и Исайаб очевидно обмисляше този ход. Силуетът на слабичкия крадец се поколеба между заплахата от приближаващите същества и тълпата отвън. Следващият чакаше зад него.

И двамата бяха грубо избутани настрана от Конан, който се вмъкна в стесняващата се пролука. Той не мина, а спря между двете крила. Раменете му запълниха процепа, мускулите му се издуха и той хвана ръбовете на вратата, за да ѝ попречи да се затвори.

Веднага разбра, че само мускулите на раменете му не са достатъчни. Той бързо се извърна настрани, опря гърба си о едната страна на вратата и натисна с краката си другата.

Появата на Конан предизвика изненадани възклицания сред публиката. Тълпата бе толкова многобройна, че шепотът ѝ прокълтя в гробницата. Но никой не помръдна — очевидно бе, че със затварянето си вратата щеше да размаже натрапника като насекомо.

Всички гледаха и чакаха. Тялото на Конан почервеня от усилие, мускулите на бедрата и раменете му се издуха като преплетени въжета. Сухожилията му се опънаха и изпрацяха, крайниците му се огънаха. Вече не можеше и да се измъкне от пролуката. Въпреки всичко Конан се опитваше да надвие механизма със силата на дивашката си воля.

Промяната усетиха първи бегълците в гробницата. Те чуха как скърцането на скрипците се забави и зъбците на колелата затракаха все по-рядко и по-рядко. Изведнъж, като по чудо, галерията притихна.

Прашният лъч светлина струеше по средата, без да се изменя. Огромната врата бе спряла да се движи.

Отвън се разнесе смаян шепот. И последните бегълци успяха да се доберат до изхода. Суматохата откъм тунела показваше, че преследването им продължава. Съпротивата на стражите затихваше. Задъханите бегълци спряха колебливо пред вратата.

— Минавайте бързо, проклети да сте! — изсъска Конан през зъби.

При думите му Исайаб тръгна пръв. Той се промуши под мускулестия свод на Конановите крака, после задъханият Отсгар протегна здравата си ръка към Зафрити. Танцърката спря, за да пооправи косата и дрехите си и да потули зле прикритите крадени накити по себе си, и с грациозно навеждане последва господаря си. Азрафел се промуши веднага след нея.

Последна беше принцеса Африт. Тя махна остатъците от дрехата, която Нитокар беше разкъсала, и се опита да прикрие женските си прелести с късото наметало. После приглади косата си и намести царската диадема.

— За бога, момиче, побързай! — Пот изби по лицето на Конан, очите му зърнаха неясни сенки, които се появиха от тунела. — Ако не ни смачка вратата, ще ни убият проклетите мумии!

— Търпение, Конан — каза принцесата, минавайки под него. — Как ще изглеждам, когато изляза оттук, може да е също толкова важно, колкото и големите ти мускули.

Тя излезе, изправи се пред поданиците си и тръгна с бавна походка. Тълпата сякаш я разпозна и приказките стихнаха при появата ѝ.

Конан събра сили, после се изви и отскочи, падайки болезнено на крака. Той тръгна след Африт, като се стараеше да не зачита. Щом звуците на действащия механизъм се подновиха, варваринът се обърна предпазливо.

В процепа нещо се раздвижи — появи се човешка ръка, хванала счупен меч. Последваха я глава и тяло в сива туника. Беше един от избраните стражи, който бягаше от създанията на мрака. Той залитна, заслепен от светлината. Зад него през съвсем тесния процеп се промъкна друг страж. Той стоеше задъхан и опръскан с кръв, стиснал

раненото си рамо. В последния момент Конан зърна още някакво движение в гробницата.

И тогава двете половини на вратата се срещнаха. Те издадоха гръмовен оглушителен звук, който разтърси камъните под краката на тълпата и се понесе над нея.

Силният грохот сякаш отърси наблюдаващите от омагьосаното им мълчание. Те не се втурнаха напред, защото само първите виждаха какво става, а жреците и господарите им не преследваха бегълците. Щом затихна ехото, множество гласове се извисиха в традиционния шемитски погребален химн. Мощният хор набираше сили и гласовете се понесоха над площада.

Най-видните жреци и стражите им надутото тръгнаха към принцесата и другите бегълци.

Конан най-после се бе съвзел след мрака в гробницата и след неимоверните физически усилия и едва сега картината се избистри пред очите му. Величествената фасада на сградата и огромната тълпа го възхитиха, макар и да съзнаваше, че скоро ще трябва да се бори за живота си сред непробиваемата маса от хора.

Но това, което допринасяше най-силно за величествената гледка, бе природната картина. Небето, което изглеждаше ослепително ярко от вътрешността на гробницата, всъщност бе мрачно. То бе забулено с воал от преливащи се облаци, които засенчваха слънцето и придаваха на небето зловещо тъжен вид. Следобедът бе най-мрачният, който Конан беше виждал, откакто бе в Шем. И все пак всичко му изглеждаше странно познато.

Варваринът разкърши сковано рамене, за да се отърси от видяното, и застана плътно зад принцесата и останалите. Опита се да изглежда самоуверен и заплашителен. Сред засилващата се мелодия на абдарахския химн той чуваше гневните гласове на по-старшите жреци, които разпитваха принцесата. Тя стоеше пред тях сериозна и царствена.

— Защо престъпихте божествената воля на баща си? — настойчиво попита един плешив жрец с лукава физиономия. — Да напуснете гробницата на Негово Величество с помощта на тези... шутове е безобразно нарушаване на царския ви дълг.

— Кое ви накара да се откажете от отвъдния живот? — намеси се друг педантичен глас. Той принадлежеше на високия тумбест жрец,

който бе останал в гробницата с Африт и царицата. Той стоеше наблизко между двама стражи с официални позлатени алебарди. — Възниква въпросът дали след като веднъж сте била погребана и сте избягала от гробницата, можете отново да бъдете считана за богоподобна.

— Вече ви казах, господа, че обсъждането на тези въпроси означава да пренебрегнем оскверняването на гробницата на баща ми, което се извършва в момента — високомерно отвърна Африт. — Под самите ни крака вилнеят дяволски създания, призовани с магия, за да се подиграят с нашата божествена задача.

— Напразно си хабиш думите! — извиси се злобен женски глас зад жреците. Нитокар гневно крачеше пред носачите си. Тя бе напуснала портала на гробницата, за да застане сред любимите си придворни, начело на тълпата, но сега се върна заплашително сред чернокожите си придружители. — Бягството ти от свещената гробница доказва неверието ти и просташката ти привързаност към този свят! Най-подобаващото наказание за това е смърт.

— А чудовищата, които унищожават гробницата? — извика Конан. Той пристъпи напред, заобиколен от приятелите си. — Дойдохме, за да ви предупредим за опасността. Това е работа на стигийския магьосник Хорасп.

Царицата грубо се изсмя сред възмутените възкличания на жреците.

— Единствените осквернители, които виждам, сте вие! Наказанието ви ще последва съвсем скоро. — Тя посочи кордона от десетки стражи пред тълпата от придворни и простолудието. — Колкото до чудовищата...

— Те са там — обади се един глас зад Конан.

Крадците се обърнаха и видяха войника, който бе успял да се измъкне и сега подкрепяше ранения си другар. Той вдигна края на наметката си, откъдето нещо се полюшваше. Когато приближиха, стана ясно, че това е отрязана ръка. Сбръчкана, безкръвна, сива, тя завършваше с парче от костта на китката, прищипана от вратата на гробницата. Ръката още стискаше гънките на плата като с клещи. Офицерът разтърси дрехата и тя падна на земята, като за ужас на наблюдаващите пръстите продължиха да се гърчат и свиват като краката на гигантски бръмбар, паднал по гръб.

— Виждате ли! — възкликна Конан. — Мъртвите от векове насам са възкресени с магия. Но не като красиви божества, а като пълзящи чудовища! Те са проникнали в гробницата на Ебнезъб! — Другарите му кимнаха и мърмореха утвърдително, но внимаваха да не привличат вниманието върху себе си.

— Типичен случай на некромантия! — извика един от жреците. — Но тези натрапници обвиняват съветника Хорасп, без да са ни предложили ни едно доказателство.

— Тогава, питам ви, къде е вашият пророк? — свирепо ги нападна Конан. — Видях го долу преди по-малко от час да командва редиците на мъртъвците.

— Млъкни, предател! — изписка Нитокар, но не успя да привлече вниманието на жреците, които се бяха скупчили около гърчещата се ръка и обсъждаха проблема.

— Хорасп е спасителят на земите ни! — изкрещя тя. — Всеки, който смее да го клевети, ще плати скъпо за това!

— Няма значение — твърдо каза един от жреците. — Дори да има някакво демонско нашествие в гробницата, ние не можем да направим нищо. Смъртните не могат да влязат, гробницата е затворена завинаги.

Думите му бяха чути, защото той ги изрече в момент на затишие, а събеседникът му и останалите се обърнаха към високата врата. Спорът бе прекратен, а тълпата, която бе станала неспокойна, се укроти.

След миг звукът, който някои бяха чули, се повтори — далечно метално тракане. Той бе последван от стържене, като от някакъв ръждясал механизъм. Последва жаловитото скърцане на гигантските панти, които неохотно се завъртяха.

Тълпата уплашено се раздвижи под притъмнялото надвиснало небе. Конан осъзна, че гледката му напомня на последното пророческо видение — напрегнатата тишина, тъмното жълтеникаво небе, зловещото скърцане.

Смаяният народ на Абдарах стоеше вцепенен и гледаше как се отваря голямата врата. Изведнъж всички закрещяха ужасени и се заблъскаха в желанието си да избягат. Първите редици възкръснали мъртъвци прииждаха към тях страховито.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ИМПЕРИЯТА НА НОЩТА

Абдарахци полудяха от ужас при отварянето на вратата. За тях това означаваше края на света. Страшната дума „Йазарат!“ се понесе над тълпата. Зловещото небе и гробовете наоколо увеличиха страха им.

Те бяха набожни хора, добре запознати с дългата и богатата история на земята си. Сега страната им бе нападната и осквернена от чудовищата, които бълваше огромната врата. Видни личности от миналото на града, които хората бяха научени да обичат от разкази и скулптури, изведнъж се понесоха тромаво към тях в разложените образи на жестоки, възкресени нападатели. Царе и герои, дядовци и внуци крачеха в редиците на мъртвешката войска. Вместо да възвестяват величието на задгробния живот, почитаните предци безмилостно убиваха своите наследници с ръждясалите си оръжия. Нападателите изскачаха с ужасяваща бързина и уплашената тълпа пред тях безпомощно се заблъска.

Бандитите и принцеса Африт се измъкнаха от първата атака, защото докато вниманието на всички бе приковано във вратата на гробницата, Конан бързо издърпа другарите си встрани.

Бойни колесници затрополяха от зейналата порта, карани от мумии-воини, които пришпорваха разпенените, полудели от ужас коне с дълги камшици. Те прегазваха наред стражи и жреци, но подминаха бегълците.

Пехотинците, които ги следваха, бърдо завзеха по-голямата част от площадката и странно облечените им фигури обградиха царица Нитокар. После продължиха стремглаво напред. Терасата пред входа се опразни, а всички, които им се противопоставиха, паднаха посечени.

Когато полудялата тълпа побягна, пред Конан и останалите се откри път за отстъпление. Колесниците препускаха и посичаха човешките тела с лъскавите, въртящи се сърпове, забити в колелата им.

Всички до един бяха обладани от вледеняващ ужас. На изходите и по ъглите на площада, накъдето тълпата се оттичаше като морска пяна по скалист бряг, повечето хора загиваха най-вече задушени и прегазени в суматохата, отколкото от остриетата на враговете.

Дори дворцовата стража и въоръжените жреци бяха безпомощни. Конан, който реши, че тесният вход на гробницата е по-удобен за отбрана, отколкото площада, застана в края на терасата. Но само Исайаб, Азрафел и няколко оцелели стражи го подкрепиха, останалите предпочетоха да избягат.

Конан вдигна меча си и го изпробва върху щита на една тромава мумия с ризница и шлем, която крачеше в цяла редица от одърпани мумии. Позеленелият метал на стария щит се разцепи лесно, но ръката, която го държеше, не се отпусна. Вместо това тя ловко се изви, за да улови острието на Конан, и един кокалест юмрук, стиснал брадва, замахна изотзад към лицето му. Конан отскочи, за да избегне удара.

На свой ред варваринът нападна с бързина, породена от ярост и омраза, и прониза основата на шлема, откъдето започваше бронираното рамо. Шлемът излетя и падна в краката му, почти голият череп изтрака вътре. Но обезглавеното тяло на мумията продължаваше да се бие, сляпо се заблъска в другите воители и ги заудря с брадвата.

Един от жреците зад Конан бе пробол с меча си една дрипава съсухрена мумия на стигиец, но с безкръвния връх на меча, щръкнал между ключиците ѝ, тя продължаваше да върви напред, докато не заби камата си в гърлото на слисания жрец.

Конан, ругаейки, разцепи крехкия череп на мумията с един удар на меча си, а с още един строши крака ѝ. После хукна с оцелелите от малката група. Последното, което видя на тръгване, беше бялата фигура на Хорасп, която се движеше сред атакуващите мумии и ги насочваше.

— Кром да го убие! — Конан се присъедини към групата, която се бе скупчила сред полудялата, блъскаща се тълпа, извън обсега на колесниците. — Били ли сте се някога с такива врагове?

— Защо да се бием с тях? — учудено го изгледа Отсгар, който прикриваше Зафрити с яката си ръка. — Макар и да загубихме богатството, още не сме изгубили кожата си. Можем да избягаме.

Конан го изгледа презрително.

— И да оставим тия надути трупове да избият всички живи хора наоколо? Какво ще направиш, на север ли ще побегнеш?

— Най-добре ти, Конан, да тръгнеш натам. Колкото до мен — Абдарах и друг път е сменял господарите си, а аз и странноприемницата ми сме свикнали с това. Това е държавен въпрос и един хитър търговец не се забърква в тези неща.

Конан го зяпна недоверчиво.

— Ти смяташ да останеш и да си вършиш работата, ако Хорасп надделее?

Отсгар махна с ръка.

— Както и да управлява пророкът, бъди сигурен, че в царството му ще има търговия, данъци, пратеници и тем подобни. Ще се намери място и за мен. За разлика от теб, кимериецо, аз живея по-добре по време на мир.

Конан се приближи към ханджията и изсъска в ухото му:

— Глупак! Магьосникът ще убие всяко живо същество! Той иска да забрани дневната светлина и да основе Империя на Нощта!

Отсгар се намръщи, но не му се искаше да попадне в лапите на Конан.

— Част от най-доходната ми работа се върши нощем. А твоят план почти ме разори! Тръгвай, докато не е станало късно, и ни остави да живеем както можем.

— ЖИТЕЛИ НА АБДАРАХ!

Като по чудо, сякаш в отговор на спора на двамата, зад Конан се чу глас, достатъчно силен, за да заглуши всеки друг звук на площада. Всички погледи се обърнаха уплашено към входа на гробницата и видяха облечения в бяло Хорасп, изправен над главите на тълпата от мумии.

— ПОДАНИЦИ, ЧУЙТЕ МЕ!

Пророкът се обърна към разпръскващите се хора и гласът му отекна над площада. Но Конан знаеше, че дробовете на обикновен човек не могат да постигнат такава сила на гласа. Вълшебникът използваше някаква дяволска магия, за да усили звученето на думите си. Беше свил длани на устните си и това придаваше на речта му нечовешка грубост, сякаш някакъв огромен звяр говореше с човешки думи.

— **НЯМА ОТ КАКВО ДА СЕ БОИТЕ** — прогърмя гласът. — **ЗАПОВЯДВАМ ВИ ОТ ИМЕТО НА ВАШАТА ЦАРИЦА!** — Той посочи към Нитокар, която махна на поданиците си. — **ВСИЧКО ЩЕ БЪДЕ НАРЕД, АКО МИ СЕ ПОДЧИНИТЕ. ТЕЗИ, КОИТО СЕ СЪПРОТИВЛЯВАТ, ЩЕ БЪДАТ УБИТИ.** — Хорасп отпусна ръце, за да попита тихо нещо Нейно Царско Величество. После отново вдигна длани към устните си и гласът му отекна оглушително: — **ЦАРИЦА НИТОКАР ЩЕ ТРЪГНЕ КЪМ ДВОРЕЦА, ЗА ДА ПОЕМЕ ТРОНА СИ. ОСТАВЕТЕ ВРАТИТЕ ОТВОРЕНИ ЗА НЕЙНО УЛЕСНЕНИЕ.**

Гръмовният глас замлъкна, Хорасп се смъкна долу и изчезна. Думите му само увеличиха паниката. Тълпата се люшна безпомощна. Мнозина не можеха да напуснат площада. Дори тези, които се бяха съвзели след първоначалния страх, бяха повлечени от обезумелите човешки потоци. Конан се озова сам сред море от крещящи, бутаци се мургави тела.

За щастие ръстът и силата му позволиха да устои на блъскането. Той си проправи път към група дворцови стражи, които се бяха събрали върху едно възвишение близо до градската порта. В средата принцеса Африт неспокойно се съвещаваше с оцелелите жреци и военачалници. Там беше и синът на Нитокар, Еблис. Скрит от възрастните, той стоеше намусен отстриани. Когато наближи, Конан видя как всеки от воините се поклони почтително на принцесата, преди да се обърне и да даде заповедите си.

Когато варваринът най-послед се добра до редицата от насочени пики, високата му фигура лесно привлече вниманието на принцеса Африт. Тя плесна с ръце и заповяда на стражите да го пуснат. Девойката стоеше между двама воители с доспехи. Конан установи, че бе запазила достойнството си пред лицето на новата заплаха. Африт го посрещна сърдечно, протегнала двете си ръце към него.

— О, Конан, Хорасп вече си позволи прекалено много! Жреците и главнокомандуващите се заклеха да се преборят с него и Нитокар. Те ме подкрепят като законна наследничка на трона!

— Това е чудесно! — Конан посегна да я прегърне през раменете, но се отдръпна, когато видя неодобрителните физиономии на новоназначената ѝ охрана. — Във всеки случай, внимавай! Верността на придворните много пъти се е променяла. — С ъгъла на

окоото си улови бледото лице на младия Еблис, който ги гледаше враждебно. — Какво прави той тук? Това е хлапето на Нитокар, нали?

— Да, доведеният ми брат. Той бе отделен от царицата, докато тълпата бягаше. Благородниците смятат да го използват като заложник.

Конан й отговори тихо:

— Пази се от него, независимо дали е заложник, беглец или шпионин. Макар и малък, сигурно е научил някои гадни номера от майка си. Не бъди прекалено доверчива. Мумиите ще бъдат победени много трудно с бой, особено щом са защитени от магиите на Хорасп.

Африт кимна разтревожено.

— Най-голямата ни надежда е в градската стена. Царските воители са изпратени да я отбраняват. Но ни трябва и помощта на хората. — Принцесата отново хвана ръката на Конан. — Ако успееш да убедиш приятелите си да ни подкрепят или да обединиш хора от простолудието, много ще ни помогнеш. Ти вече веднъж спаси живота ми. Не знам как да ти се отплатя. — Тя се изчерви и сведе поглед, ръката й леко потрепна в дланта на Конан.

— Ще направя каквото мога. — Варваринът стисна ръката й и я пусна. — Аз съм на твоя страна, а и Хорасп е прекалено опасен, за да бягам от него. Но не мога да обещавам, че някой от така наречените ми приятели ще се присъедини.

Те се сбогуваха и след малко Африт се отправи, за да говори на поданиците си от градската стена. Тя вървеше гордо сред новите си съюзници, обградена от стражи. Веднага след тръгването им, мумиите на Хорасп се прегрупираха и последва нова серия от атаки.

На площада цареше хаос. Тълпата наброяваше десетки хиляди, а изходите бяха само няколко. Поддръжниците на Африт затваряха задръстената западна порта на града, противно на заповедта на Хорасп. Дървените мостчета над все още препълнените канали бързо се бяха срутили под тежестта на бягащите хора, а широкият път извън града бе превзет от мумиите.

Въпреки обещанието на Хорасп още по-голяма част от площада бе жестоко разчистена от бойните колесници и пехотата. Жертвите, доколкото се виждаше, бяха отнасяни или завличани в гробницата, за да ги мумифицират и както твърдеше мълвата, да ги съживят и изпратят в битката на страната на пророка.

Повечето уплашени мъже, жени и деца можеха единствено да се покатерят по бреговете на каналите, да се притиснат към стената или да се опитат да се изкачат по високата каменна преграда на гробището. Останалите, които не успяваха да се доберат дори до подобен незначителен подслон, тичаха напред-назад по площада и падаха окървавени под копитата и мечовете на нападателите. Мнозина полудяха или изпаднаха в безчувствен унес, убедени, че е настъпил денят на Страшния съд. Всички бяха гладни, защото колите с лакомства, предназначени за погребението, бяха преобърнати, а храната — стъпкана при паническото бягство. Под облачното небе, което с превалянето на деня още повече потъмня, картината ужасяващо напомняше на мрачното пророчество на Хорасп.

Докато обикаляше наоколо, Конан попадна на няколко от шемитите, с които бе работил на строежа. Те тичаха, без да се отделят един от друг, в група обезумели от ярост и отчаяние. Подтикнати от кимериеца, те се снабдиха с оръжие, като нападнаха една кола с боеприпаси. Тогава той ги поведе срещу една от вражеските колесници.

Тя беше нова и здрава, но четирите породисти коня бяха полуживи от умора и от устата им капеше пяна. Когато колесницата мина покрай групата на Конан, те пъхнаха лост в едното ѝ колело и я спряха. После се метнаха отгоре и повалиха кочияша стигиец и пътника му — мумия с кучешка глава, като ги насякоха на парчета с лопати и брадви, за радост на тълпата по брега на канала.

Когато насреща им препусна ескадрон от мумии, Конан заповяда на хората си да не отстъпват. Но от гробницата бяха изпъзтели най-страшните от мумиите — стари, грохнали, зле запазени и разкапващи се, чудовищно закърпени с парчета от животни. Кимериецът усети как тръпка премина през спътниците му, когато фалангата се отправи към тях. Като връх на ужаса им се чу викът на един от другарите му, който в една от мумиите разпозна мъртвия си по-малък брат. Шемитът избяга, крещейки несвързано. Останалите стояха обезсърчени и двама от тях попаднаха под ноктите на враговете. Конан им нареди да отстъпят. За щастие, по-старите мумии не бяха така бързи както живите хора и бегълците успяха да се съберат в другия край на площада.

Въпреки поражението атаката на шемитите даде пример на всички събрани край градската стена. Тези, които бяха чули пламенните думи на принцеса Африт от портата, нетърпеливо предадоха съобщението за отпор срещу армията на пророка. Имаше и такива, които обявиха вечната си вярност към царица Нитокар, но и двете групи искаха да попречат на целите на Хорасп.

Следващата цел на пророка очевидно беше западната порта. Скоро мумиите, тръгнаха натам в плътна редица, която раздели площада на две. Конан не забравяше за магьосническата сила на противника. Знаеше, че мумиите ще имат предимство през нощта. Той остави шемитите да продължат битката под ръководството на група военачалници. Докато се опитваше да разбере плана на чудовищата за нападение, той попадна на Отсгар, Исайаб и Зафрити.

Мръсни и уморени, те не бяха успели да се измъкнат от площада, както и много други. Исайаб беше готов да се присъедини към Конан, дори непокорният Отсгар не бе така надменен както преди.

— Значи ти смяташ, че властта на Хорасп означава смърт за града? — замислено попита той, гледайки как пълчищата на мъртвите напредват сред пищящата тълпа.

Конан мрачно кимна.

— След като умрелите поданици му служат чудесно, защо да се мъчи с живи роби?

Зафрити се притисна към Отсгар, вперила безумен поглед в зловещите маневри пред тях.

— Това е ужасно! Напомня ми за родната ми Стигия, само че тук е по-лошо, много по-лошо!

— Да, така е — кимна на свой ред Отсгар. — Господството на Хорасп може би все пак ще се отрази зле на работата ми.

Конан нетърпеливо го погледна.

— Тогава помогнете ми да го надвием! Принцесата ни обеща подкрепата си. Това е шансът ти да спечелиш благоволението на новата господарка!

— Наистина. Може би е време да сменя позицията си.

Конан се ухили доволно и посегна, зад Зафрити, за да потупа Отсгар по рамото.

— Добре тогава! Ами Азрафел? Убит ли е?

— Не — поклати глава Зафрити. — Обзеха го бойните страсти преди малко. Дрънкаше за някакъв безумен план — как да победим армията на Хорасп.

— Това момче е луда глава! Щях да го мисля за мухльо, ако не бях видял как се справи с цар Ебнезъб! — Конан решително се огледа. — Но само разпаленост сега не е достатъчна.

Докато гледаха непоклатимите вражески редици пред вратата, едно шемитско момче задъхано пристигна при Конан.

— Чичо Езра ти праща вест. Самият Хорасп идва насам. Той се движи пеша сред мумиите.

Конан кимна замислено.

— Ще трябва да използва магията си отблизо, за да отвори вратата. Мислех, че ще изчака нощта, когато бойците му ще са по-силни. Но така е по-добре! — Той се обърна към Отсгар и Исайаб. — Мога да изпратя неколкостотин побеснели шемити откъм фланговете, но ни трябва силен авангард, за да си проправим път. Искам вие двамата да сте с мен.

Отсгар се поколеба, после срещна погледа на Конан.

— Ще тръгна с теб, така трябва. Митра знае, че двамата с теб сме добра двойка срещу всеки охранен магьосник. Но искам Исайаб да остане при Зафрити и да я пази. Кой знае какво ще става нощес, щом адът е излязъл на земята.

Конан погледна Исайаб и танцьорката, които не се възпротивиха, и стисна ръката на Отсгар.

— Тогава, ние двамата. Смърт на Хорасп! И вечна смърт за тези, които му служат!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ДА ЖИВЕЕ МЪРТВИЯТ ЦАР!

Щом се разнесе вестта за предстоящата битка, десетки от най-буйните шемити се събраха край вратата на града. Сред тях вървеше Конан и определяше водачите, уточняваше сигнала за нападение и правеше всичко възможно, за да запълни пропуските във военното обучение на всеки боец само с по един свиреп поглед. Но знаеше, че това е несигурен начин и затова се надяваше най-вече на подкрепата на боговете.

Отсгар също ръководеше войската. Когато ги виждаха сред тях, отчаяните мъже и жени вдигаха високо мечове и приспособени оръжия и смело се усмихваха.

Групата на неприятеля, в която вървеше Хорасп, се приближаваше и Конан скоро заповяда на всички да мълчат. От мястото си в средата на тълпата той се покатери върху една прекатурена каруца, за да огледа наоколо.

Вражеският кордон се проточваше на стотина стъпки от гробницата до стената и от двете му страни имаше широко пространство, което живите не смееха да престъпят. В средата сред тежковъоръжени мумии, вървеше бялата фигура на Хорасп. Царица Нитокар не се виждаше. Някой каза на Конан, че тя е останала да командва пред гробницата, която се извисяваше все по-тъмна на фона на мрачното небе.

Върху градската стена насреща пламнаха фенери. Защитниците се построиха по бойниците, скупчени най-гъсто около затворената и залостена врата. Конан различи върха на кулата, откъдето наблюдаваха Африт и останалите високопоставени лица. Ниско под тях постовете на мумиите стояха прекалено близо до портата в обсега на мечовете. Веднъж изпитали неприятното усещане да умреш, те явно се бояха от остриетата на смъртните.

Положението разтревожи Конан. Ако Хорасп се доближеше до вратата, несъмнено щеше да успее да я отвори с някоя магия: Ако това

станеше, щеше да последва ново поражение и пълното превземане на града. Само бърза, неочаквана атака можеше да предотврати това.

Междувременно, без възможност за бягство, тълпата се притискаше в границите на бойното поле. Плач и викове се чуваха от всички страни. Конан зърна някакво раздвижване край каналите — редици от работници, чиито движещи се силуети се очертаваха на фона на облаците в червено облаци на запад, изместваха оцелелите и се катереха по брега, помъкнали някакви инструменти или оръжия. Може би искаха да прехвърлят въжета през опасната вода или да направят импровизирана лодка.

Но намеренията им сега не интересуваха Конан. Групата на Хорасп почти се бе изравнила с него и той се приготви да даде сигнал за нападение. Лицата на шемитите, намръщени и гневни, го следяха очаквателно. Те влагаха цялата си надежда в този опит. Отсгар се огледа колебливо, но бе притиснат прекалено здраво между бунтовниците, за да може да отстъпи. Конан сложи ръка върху ножницата си. Изведнъж групата мумии спря малко преди мястото, което Конан бе набелязал за атака. Крайните пазачи се отдръпнаха, за да остане повече място. Средните хванаха краищата на един голям равен щит и бялата фигура на Хорасп стъпи отгоре. Обшитата му със злато тога се увиваше около глезените му. Носачите го вдигнаха на височината на раменете си и Хорасп се извиси над тълпата. Той се поклонил леко към градската порта и сви длани край устните си. Отново разтърсващият глас прогърмя, този път толкова близо, че чак зъбите на Конан затракаха.

— ХОРА НА АБДАРАХ! ВАШЕТО ОСВОБОЖДЕНИЕ Е БЛИЗО!

Съобщението, което разтърсе земята, бе посрещнато с рев и викове от стоящите наблизо и със стреснато мълчание откъм стената. Хората около Конан бяха напрегнати и тихи, очите им гледаха ту стигийския пророк, ту кимерийския воин сред оглушителния рев на гласа.

— ШЕМИТИ, НИКОГА НЕ СЕ СЪМНЯВАЙТЕ В ЗАКРИЛАТА НА ЕЛАЕЛ! НАСТЪПИ ВЕЛИК ДЕН! ВРЪЩАМ ВИ ТОВА, КОЕТО ВИ ДОВЕДЕ ТУК И КОЕТО ОБИЧАТЕ ПОВЕЧЕ ОТ ВСИЧКО ДРУГО.

Хорасп тържествено посочи към гробницата, после отново вдигна ръце към устните си, за да протръби следващите думи:

— АБДАРАХЦИ, ВРЪЩАМ ВИ ВАШИЯ ЦАР!

Щом отекнаха и последните срички, пророкът махна повторно към гробницата. Конан проследи жеста и видя някакво оживление пред нея. И наистина там се оформи нова група войници, сред която имаше носилка. Върху нея лежеше някакво туловище и апатично помръдваше. Въпреки сумрака нямаше съмнение какво е това.

— ПОДАНИЦИ, НЕГОВО ЦАРСКО ВЕЛИЧЕСТВО ЕБНЕЗЪБ СЕ ВРЪЩА! ОТВОРЕТЕ ГРАДСКАТА ВРАТА И ГО ПОЗДРАВЕТЕ!

Реакцията на тълпата бе бурна, но противоречива. От върха на стената се чува удивени възгласи. Някои стражи се втурнаха да изпълнят заповедта, но други им се противопоставиха.

Вълна от объркване заля тълпата, обзета от ужас и надежда.

Гласът на пророка отекна отново:

— БЛАГОРОДНИЦИ, НЕКА ИЗБРАНИ ОТ ВАС ПОЧЕТАТ ЦАРЯ! ИЗПРАТЕТЕ ДЕЦАТА МУ ДА ГО ПОСРЕЩНАТ!

Конан потрепери — пророкът искаше заложници, включително и Африт. Не знаеше как ще реагират шемитите на посланията на Хорасп и на възкресението на царя им, но знаеше, че не може да чака повече. Извади меча си и го вдигна високо.

— Напред, в името на Шем! Смърт на магьосника!

Викът му прозвуча смешно слаб след гласа на пророка, но след миг той бе подет от двайсетина гърла. Тези, които отдавна чакаха сигнал, отхвърлиха съмненията си и се впуснаха в действие. Прекосиха празното пространство и се нахвърлиха с рев върху мумиите.

Битката беше жестока, защото чудовищата не знаеха отстъпление. Те посичаха и намушкваха, без да им хрумне да се оттеглят. Настъпващи в редица, мумиите бяха нападнати от тълпа шемити, които ги пробождаха и удряха с каквото намереха и ги събаряха с ритници. Някои от мумиите бяха вдигнати и разкъсани от десетки жадни за мъст ръце. Хората изливаха яростта и отвращението си върху студената, суха мумифицирана плът.

Но това бяха само първите защитници на Хорасп. Зад тях бе втората редица мумии, по-добре въоръжени и скупчени около самия пророк. Повечето от тях бяха починали пълководци и благородници от

близкото славно минало на града. Облечени със скъпи церемониални ризници от здрав метал, с които бяха погребани, те се различаваха от живите само по сбръчканите си бледи лица и ярката боя за балсамиране. Повечето безупречни млади воители бяха напуснали живота съвсем скоро. Между тях бяха и някои от стражите, убити същия ден в гробницата и набързо балсамирани. Те се включиха в битката в плътна редица, размахваха мечове към смъртните с поразяваща точност и спираха стремителното нападение.

Конан и Отсгар се хвърлиха срещу тях със смазваща сила. Първи опита късмета си един як благородник с проскубана брада и с лице, бледо като корем на акула. Отсгар разцепи украсения му с рубини шлем и безкръвния череп под него. Мечът на Конан отметна препаската на инкрустираната му сабя и промуши собственика ѝ по средата. Ударът сигурно бе засегнал гръбнака на боеца, защото, когато Конан издърпа меча си, мумията се наведе странно назад. От разкъсания ѝ корем бликна сух пясък и уродливото тяло се сгърчи под краката на събратята си.

Следващият, който излезе насреща им, беше спретнат младолик капитан от гробищната стража. Красивото му лице се грозеше само от увисналата отворена уста, подпухнала като на удавник. Най-вероятно той бе един от тези, които се бяха самоубили, нетърпеливи да придружат царя в Отвъдното. Създанието вдигна закривената си сабя, вече опръскана с човешка кръв, и замахна към Отсгар. Оръжията на двамата северняци го отблъснаха едновременно и острието се счупи на две. Останалите удари отсякоха ръцете, които се мъчеха да ги ударят с дръжката. С изцъклени очи създанието се обърна и се отдалечи, поклащайки се, а отворотелната му уста крещеше беззвучно.

— ПОДАНИЦИ, ВАШИЯТ ЦАР ИДВА! — Хорасп стоеше на подиума, без да обръща внимание на суматохата в краката си. — БЪРЗО ОТВОРЕТЕ ВРАТАТА И СЕ ПРИГОТВЕТЕ!

Конан не вярваше, че благородниците ще отворят вратата. Трябваше да се действа бързо. Той разцепи на две една стара мумия-жрец, която държеше в ръка брадва, а Отсгар се пребори с един едър гробищен страж.

Двамата северняци пробиха обръча и се озоваха сред мумиите. Известно време раздаваха свирепи удари наляво и надясно и посипаха

балсамираните в гръб. Варваринът погледна надолу и с изненада установи, че е затънал до глезените във вода.

Тя заливаше всичко наоколо, пенестите й вълни отнасяха с лекота телата и останките от мумиите. Радостни викове се понесоха сред бойните крясъци.

— Отворили са дигите! Великата Стикс идва да ни спаси!

Прозрял какво става, Конан се осмели да погледне през рамо към брега на канала. Големи тълпи се трудеха упорито на фона на гаснещото алено слънце. Мяркаха се копия, трескаво се размахваха лопати. Въпреки разстоянието и шума от битката се чуваха слаби, развълнувани викове.

Смел план! Конан съжали, че не се беше сетил сам, макар че така можеха да се издавят всички. Водата неприятно се покачваше над глезените му и той зашляпа към Отсгар, който тъкмо отсичаше разпадащата се ръка на една повалена мумия.

— Селяните отварят каналите — пошепна той в ухото на ваниреца. — Реката ще наводни района и ще отнесе останалите мумии!

— Това беше налудничавата идея на Азрафел! — Отсгар изненадано се огледа. — Сигурно е намерил други глупаци да му помагат!

Конан се усмихна. Можеше да се досети — Азрафел беше селско дете, а баща му бе удавен от хората на Ебнезъб. Но сега предстояха поспешни неща.

— Сега стигаме до Хорасп — тихо каза на Отсгар. — Пази се от него!

Пред тях сред скупчените бойци, които едва се виждаха в здрача, единствената истинска пречка беше последният обръч от мумии, застанали плътно около Хорасп. Всеки от тези отбрани стражи носеше пищни дрехи и корона. Това бяха древните царе на Абдарах, белите им коси и нокти бяха пораснали и мръсни от вековния престой в гробниците. Двама от тях държаха Хорасп на височината на кръста си върху щита, а останалите замахваха мечовете си към обезумелите шемити и минаваха покрай тях.

Самият пророк най-после схвана опасността от нападението на тълпата и от прииждащите води. Той излая някаква заповед на някакъв груб език на мумиите около него и неспокойно погледна тълпата.

Съдейки по суматохата в битката, на помощ идваше ново подкрепление мумии, съпровождано носилката на умрелия Ебнезъб.

Моментът бе дошъл. С див рев кимериецът се нахвърли върху един от пазачите-мумии на Хорасп. Мечът му иззвънтя, когато посрещна сабята на мъртвия цар. Конан ритна силно мумията в гърдите. Ударът опръска противника му с кална вода, която вече стигаше до коленете. Конан не разбра дали е счупил стария му хилав врат, защото царят залитна назад, а рошавата му глава леко се килна. Това даде време на Конан да отреже стисналата брадва ръка на един още по-стар цар-мумия, който го нападаше отстрани. После се обърна, за да разпори корема на първия, преди огромната му сабя отново да е замахнала, и го ритна настрани. Тялото безпомощно се плъосна във водата.

Отсгар се биеше с охраната от другата страна на Хорасп, като поваляше мумиите в калния водовъртеж със свирепи удари, което още повече ядоса пророка. Гневните викове на Хорасп към воините му изведнъж секнаха. Дрънченето на тежки вериги беше знак, че вратата на Абдах се отваря.

Широката тежка врата бе почти вдигната и през нея се изниза процесия от въоръжени стражи и придворни с горящи факли. В средата Конан зърна къдрите на принцеса Африт, изпратена да посрещне баща си.

Значи победата на Хорасп беше почти пълна. Глупаците от двореца се бояха от чудовищата по-малко, отколкото от гнева на мъртвия си цар. Дори наводнението не ги спря, защото градът и стената се намираха нависоко и водата още не беше стигнала дотам.

При вида на армията на пророка, която приближаваше шумно от едната страна, и на града, който посрещаше собствената си гибел, ярост изпълни сърцето на Конан. Вместо да се отчае, той се превърна в истински ураган. Със страшен удар посече краката на царя-пазач. Мумията се стовари върху един от събратята си, който държеше щита, и той на свой ред се подхлъзна във водата. Носилката се наклони и проклинацията Хорасп трябваше да скочи в надигащата се вода, точно между двамата си противници.

Това беше отдавна чаканият шанс за Конан. Той пренебрегна всички други опасности около себе си и приготви меча си за нов удар.

В същия миг Отсгар вдигна оръжието си високо, за да разцепи главата на пророка.

Реакцията на стигиеца беше бърза и изненадваща. Когато остриетата изсвистяха към него, голите му ръце се стрелнаха, за да ги хванат във въздуха. Това изненада нападателите и спря ударите им по средата.

Щом ръката на Хорасп докосна меча, Конан усети, че дръжката се нагорещява и че през метала потича тайнствена изпепеляваща енергия, която с всяка секунда ставаше все по-силна. Стоманеното острие се бе нажежило до червено. Застинал за миг, Конан гледаше сиянието. Ръката му пареше от болка, ноздрите му се изпълниха с миризмата на изгоряла кожа. По-скоро дивашкият инат, отколкото болката го накара да се наведе и да натопи меча в разпенената вода. Тя стигаше почти до кръста му и изгорената му ръка бързо потъна в хладните води, които понамалиха болката.

В това време Отсгар не издържа на горещината и пусна сабята си. Същото стори и Хорасп. Оръжието потъна във водата между тях и над нея се вдигна гъст облак пара, който почти изцяло скри ваниреца. В средата на издигащата се пара ръката на Хорасп се проверя с бързо грубо движение, което не предвещаваше нищо добро за противника му.

Това подтикна Конан към действие. Притъпените му от яростта сетива направиха болката в ръката му поносима. Вниманието на магьосника беше отвлечено, въпреки че ръката му здраво стискаше меча на кимериеца. Хванал силно дръжката с обгорените си пръсти, Конан я изви под водата и с всичката сила на болката и отчаянието си натисна острието напред и нагоре. Усети го да се изплъзва от разхлабената за миг хватка на пророка и секунда по-късно нажеженото острие прогори със съскане мократа дреха на Хорасп и се заби в корема му. Нагорещеният до червено меч потъна в отпуснатата плът на магьосника като в студено масло. Върхът на меча се показва към гърба на пророка, прогорил мократа му роба, и засия като главня в здрача.

Конан бързо пусна меча, за да избегне сгърчената ръка на пророка, която посегна към китката му.

Хорасп се наведе към него с изцъклени очи. Устата му се изкриви в агония и между оголените му зъби излезе малко кръгче пара. Мечът, забит в тялото му, засия още по-силно. Дундестата свободна ръка на магьосника го хвана и цялото му тяло се сгърчи от болка, но не като на

смъртно ранен човек, а като къс месо, цвърчащ на шиш. След едно последно изхъркване пророкът падна по гръб във водата.

Конан гледаше как опърленото тяло на магьосника се носи по течението. От него се издигаше облак пара. После внимателно заобиколи гнусния труп, за да стигне до Отсгар. Измъкна неподвижното тяло на другаря си от горещата вода.

Приятелят му беше мъртъв. В средата на гърдите му зееше прогорена дупка, до болка позната на варварина, който бе видял края на капитан Арамас. Конан пусна безжизненото тяло обратно във водата и погледна към стърчащата ръка на мъртвия пророк, която стискаше една овъглена буца — сърцето на ваниреца.

Конан потрепери и най-после се осмели да докосне топлата варена плът на магьосника. С изненада видя, че ръцете му почти не бяха обгорени. Внимателно освободи почернялото сърце от закривените пръсти на Хорасп и го пусна във водата близо до този, на когото принадлежеше.

Оцелелите хора се тълпяха в плитчините край градската стена. Няколко мумии все още безцелно се лутаха из площада, потънали до кръста във вода, без да могат да си проправят път. Конан видя как някои от тях безпомощно пляскаха, повлечени от вълните. Нямаше и следа от възкресения цар и царицата му, както и от колесниците, каруците и останалата част от армията на мъртъвците. Повърхността на водата между Конан и огромната гробница беше осветена от множество факли.

Конан се взря в набраздения, осеян с трупове стигийски поток и изведнъж откри нещо много интересно — мръсотията, телата и безбройните останки, които плуваха по водата, се движеха накуп. Всички те се носеха към грамадата на Ебнезъб и се вливаха в зейналите ѝ врати. Шумът от спускането им в подземния свят отекваше над площада като грохота на водопад, който пропада в дълбока пещера. Каква ирония! Всички, които бяха загинали този ден, и онези, които никога не трябваше да възкръсват, бяха погребани заедно в гробницата от неуморната силна ръка на Майка Стикс.

Конан чу дрънчене на стомана. Върху височината, пред отворената градска порта бяха останали доста мумии без предводител, които нападаха делегацията от града. В плитчините се тълпяха

оцелелите от наводнението и се промъкваха към града. Положението беше опасно за Африт, притисната в средата.

Без оръжие, ту с плуване, ту с ходене Конан тръгна към вратата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА ДА ЖИВЕЕ ЦАРИЦАТА!

Утрото завари града объркан и неспокоен. Жителите му бяха измъчени от апокалиптичния сблъсък. Както по време на война, широките улици и тесните алеи бяха пълни с бездомни селяни, които лежаха върху твърдите неудобни камъни и дремеха или унило обикаляха да търсят храна и подслон. Кепенците на някои от къщите и магазините бяха плътно затворени, а къщите, чиито собственици ги нямаше или бяха убити, зееха разбити от тълпата. Шемитите от града бяха нащрек. Винаги, когато се сменяше владетелят в града, царяха смут и несигурност.

Зората докосна първо високите бойници, където постове се чудеха на кой началник да рапортуват тази сутрин. Ноцта им бе неспокойна и изтощителна, но въпреки това те се полюбуваха на огромното езеро, гладко като огледало, което се простираше от тяхното укрепление до основата на Ебнезъбовата гробница.

По някое време, на разсъмване, грохотът на водата, която се стичаше в гърлото на гробницата, секна и бистрите води се разпростряха надалеч. Слънцето започна да огрява градските улици. Хората се събудиха от неспокойния си сън и засноваха из улиците, като рано или късно стигаха до пазарния площад. Там си разказваха за погребението и за битката, и за всички чудеса и страхотии от предишния ден. Онези, които бяха стояли близо до голямата гробница на смрачаване, описваха как пороят бе прехвърлил ниския праг и бе помел обезумялата царица Нитокар и нейните стражи и слуги. После как, понесен върху широката си носилка, цар Ебнезъб също бил погълнат от лакомото гърло на гробницата. Никой не смееше да каже дали това бе за добро, или за зло, но историята бе повтаряна хиляди пъти през този ден с тайна радост.

На една уличка, близо до главната улица, имаше магазин за платове, който беше разбит през бурната нощ. Щом се развидели, резето на вратата в задната част на опустошената къща щракна и тя се

отвори. От сумрачната стая в празния магазин предпазливо надникна едно едро синеоко лице. Вратата се отвори широко и се появиха голите гърди на мускулест чернокос северняк, който се наведе, за да мине под свода ѝ. След него излезе стройна девойка, също тъмнокоса. Скъпоценните камъни по диадемата ѝ проблясваха на процеждащата се светлина. Девойката бе увила около раменете си парче бледосин плат вместо рокля, а под оскъдното облекло личеше женственото ѝ тяло. Начинът, по който тя се притисна към ръката на северняка, говореше красноречиво как са прекарали тази нощ.

— Конан, бих искала... наистина ми се иска да не се връщаме никога в двореца! Царуването е досадно нещо! През повечето време трябва да се занимавам само с данъци и закони, а придворните мислят само за собственото си добруване. — Тя прегърна кимериеца. — Предпочитам да остана тук с теб завинаги!

— И аз. — Кимериецът я хвана през кръста, привлече я към себе си, доближи лицето си до нейното и я целуна. После нежно я пусна. — Но сега е време да тръгваме. Бас държа, че управлението на града е достатъчно предизвикателство, за да задържи интереса ти. — Конан продължи да си проправя път към вратата сред съборените платове и рафтове.

— Наистина ли мислиш, че ще се справя? — запита тя и се притисна към него.

— Да. Премеждията през миналата нощ се случиха тъкмо навреме. Всичко работи в твоя полза. Продажните глупци те бяха изпратили на смърт. По-добре, че всичко се реши за една нощ. Сега ще се състезават да молят за благоволенieto ти. — Той замълча и я погледна. — Знаеш, че зложелатели винаги ще има. Аз се заклевам, че ще те пазя, докато се свържеш със съюзниците си. Останалото зависи от теб.

— А после — Африт потърка буза в огромното му рамо — за теб ще има място в двореца ми.

— Може би. — Конан погледна през разбитата врата и изведе принцесата на улицата. — Но първо трябва да те заведе здрава и читава при благородниците.

Докато вървяха по улицата, принцесата и нейните царски украшения предизвикваха възклицания и удивени погледи. Вместо опасенията на Конан, че ще ѝ сторят зло, хората се отдръпваха

почтително. Африт стана по-сдържана, крачеше спокойно до него и го държеше леко под ръка. Конан усещаше, че хората ги следват. Когато стигнаха до пазарния площад и погледна назад, с изненада видя, че тълпата от дружелюбно настроени поданици, които вървяха след тях, се проточваше, докъдето стигаше погледът му по криволичещата улица.

На площада настъпи още по-голяма суматоха и Конан се опита да преведе Африт бързо през тълпата. Чуха се радостни викове и той се огледа. Наобиколиха ги ликуващи хора. Към него се приближиха Исайаб и Азрафел.

— Здравейте, разбойници! Никога не съм имал по-голяма нужда от вас! — Той стисна ръцете на приятелите си и сърдечно ги потупа по рамото. После изведнъж стана сериозен. — Отсгар е...

— Знаем, Конан — кимна Исайаб. — Видях всичко и казах на Азрафел.

Младият шемит кимна.

— Жестока смърт. Но по-достойна от тази, която очаквах за такъв негодник като Отсгар.

— Така е. — Конан отново се усмихна. — Незаменимо бе твоето участие в битката, Азрафел! Градът трябва да ти е много признателен! — Обърна се към Исайаб. — А Зафрити?

— Тя е на сигурно място в странноприемницата. Ще се изкъпе и ще си почине. — Исайаб сви рамене. — Мисля, че ще се оправи, Конан.

— Добре. Но не ме наричай повече по име. — Конан подозрително огледа тълпата, която се събираше около тях. — Трябва ми помощта ви, за да придружа принцесата до двореца. Това може би ще е само началото на опасностите, които ни чакат отново. Съгласни ли сте?

Африт пристъпи напред и нетърпеливо каза:

— Всяка помощ, която ни окажете, ще бъде богато възнаградена.

Двамата разбойници се съгласиха и наперено се поклониха на принцесата. Те си проправиха път през площада. Пътят се поосвободи, щом излязоха на централната улица, обградена с дървета. Не след дълго пред тях изникна широкият портал на двореца. Въпреки ранния час там цареше оживление. Пред големите мраморни стъпала бяха спрели колесници. Множество войници стояха пред вратата —

дворцови, гробищни стражи и въоръжени жреци. Купчините изгорели факли говореха, че са стояли на пост цяла нощ.

Четиримата излязоха от тълпата в подножието на стълбите и се заизкачваха към вратата. Щом наближиха, принцесата смело погледна стражите. Никой не я спря, нито я заговори. Но когато стигнаха до полуотворената врата, един жрец побърза да ги посрещне.

— Най-последно, принцесо! — Беше високият жрец с големия корем, на когото Конан нямаше доверие. — Не знаехме какво е станало с вас! Бояхме се... Но елате с мен, принцесо, за да се срещнете с висшите съветници! Виждам, че поданиците ви също са дошли да ви приветстват. — Той погледна към огромната тълпа навън. — Слава на Елаел, това е знаменателен ден за страната ни! Ескортът ви може да остане тук. — Мъжът угоднически протегна ръка към Африт, като същевременно показва съвсем ясно неодобрението си към придружителите ѝ.

— Ваша Светлост, тези хора ме пазиха досега и искам да останат с мен. — Тя стисна ръцете на жреца, деликатно се изплъзна от прегръдката му и го поведе навътре. В сумрака на двореца чакаха разпръснати още войници и гледаха недоверчиво. Принцесата не се спря, а продължи към другата отворена врата.

Когато минаха през нея, Конан видя, че се намират в същата зала, където за пръв път видя царското семейство и се пребори с Када Куфи. Тук, в издигнатия край на подобната на пещера зала, имаше не стражи, а придворни и жреци, повечето от тях уморени и раздърпани, все още облечени в изцапаните официални дрехи от вчерашното погребение. Те стояха на групички около леглото с възглавнички, върху което лежеше дългнестият Еблис в поза, напомняща на царствения му баща.

Когато влезе заварената му сестра, младият принц я погледна с изненада и с очевидно раздражение. Реакцията на придворните беше по-радостна. Те станаха и тръгнаха към Африт, кланяха ѝ се сърдечно и я поздравяваха.

Неусетно се поде разговор за съдбата на царството. Конан разбра, че Африт е определена от жреците за регент. Това ѝ позволяваше бързо да овладее управлението на града и да избегне гражданската война, поне докато наследникът от мъжки пол станеше пълнолетен.

Конан забеляза, че Африт с лекота обсъжда важни държавни въпроси, естествеността ѝ бе очевидна. Лицето ѝ щастливо розовееше, както по-рано тази сутрин, когато беше с Конан. Придворните също я намериха за очарователна. Тези, които се опитаха да я подлъжат към прибързани обещания, се провалиха. Конан разбра, че сега способностите му на боец едва ли са необходими и се постара да изчезне в задните редици.

От всички присъстващи само Еблис стоеше изоставен и недоволен. Най-накрая той се дотътри до разговарящите благородници, скръстил ръце под безвкусно украсеното си наметало.

Азрафел, който също следеше дворцовите разговори, тихо заговори на Конан:

— Май с наша помощ принцесата ще бъде коронясана, преди да се издигне слънцето. Странно, никога не съм си представял, че ще бъда на почит в двореца.

— Да, Конан — радостно се включи Исайаб.

— Конан! — извиси развълнуван глас младият Еблис. — Значи това е чуждоземният шпионин, убиецът на баща ми! Как си посмял да дойдеш тук!

Всички погледи се обърнаха към Конан, който стоеше стреснат, без да може да отговори. За още по-голяма негова изненада момчето се спусна към него, извадило изпод наметката си дълга крива кама.

За Конан не беше трудно да се измъкне от стремителното нападение на момчето. Но Исайаб се оказа по-бавен и бе ранен в рамото, когато посегна към дръжката на меча си. Принцът се обърна към Конан и отново се нахвърли диво отгоре му.

Без да вади оръжието си, Конан сви юмрук и го удари по ръката, в която принцът държеше камата. Ударът му бе толкова бърз, че не можеше да се проследи с поглед. Ножът на принца изхвъркна, стрелна се покрай главата му и се плъзна по пода.

Еблис посегна към срязаното си ухо. Вдигнал окървавената си ръка пред лицето си, той нададе силни писъци. Придворните побързаха да го хванат и да го успокоят. Само Африт се осмели да се приближи до Конан и до двамата му другари. Тя стисна ръката му и бързо я пусна.

— Конан, чуй ме! Трябва да тръгваш!

Той кимна намръщено.

— Да, тръгвам си, поне засега. За щастие нищо страшно не се случи. Това хлапе плаче дори от едно малко порязване.

Принцесата поклати глава и пребледняла, заговори припряно:

— Не, Конан, ти не разбираш. Това острие беше отровно. Майка му нарочно му го беше дала. Почти сигурно е, че Еблис ще умре. Боя се, че същата участ ще постигне и твоят приятел! — Уплашеният ѝ поглед се стрелна към Исайаб, който стоеше бледен и притискаше с длан раната си. — А благородниците сигурно ще отнемат живота ти заради убийството на момчето!

Мисълта на Конан заработи. Навън вече се чуваха стъпките на войниците, които се събираха пред вратата.

— А ти, Африт?

— Ще се справя. Не се бой, аз съм последната наследничка на престола, която им остава. — Тя го хвана за рамото с крехките си ръце и го обърна към вратата. — Бягай, докато можеш! — Африт погледна тревожно през рамо и прошепна: — Щом поема властта, ще се погрижи за приятелите ти. Но за теб, Конан, Абдарах е опасно място. Тръгвай, любов моя!

Конан видя сълзите ѝ и я погледна за последен път. После се обърна към вратата и помъкна със себе си Исайаб и Азрафел. Стражите се бяха скупчили край изхода, но се отдръпнаха смутени. По-бавните бяха изблъскани от пътя на тримата, които се впуснаха в преддверието, вадейки мечовете си със свистене. Войниците все още нямаха единно командване и това ги обърка. Конан размаха високо меч си, но само за да отблъсне нападателите си. След няколко бързи, звънтящи спречквания тримата мъже излязоха на стъпалата пред погледите на тълпата. Един силен ритник на Конан запрати последните двама въоръжени жреци надолу по стълбите. Конан повлече отмалелия Исайаб по стъпалата, а Азрафел ги прикриваше.

Варваринът се отправи към празните колесници в основата на стълбите. Стигна до най-близката, скочи вътре, сграбчи кочияша за яката и го изхвърли. Докато приятелите му се качваха, той хвана камшика и поводите и подкара четирите черни коня. Сред порой от удари и викове подплашените животни поеха право през тълпата, която панически се разбяга пред него. Набрал скорост, Конан полетя по широката централна улица, която водеше към южната порта на Абдарах.

Малко по-късно колесницата вече препускаше извън града.

Огромният кочияш с развята черна коса се огледа за преследвачи — нямаше никой отзад. Той подвижна на конете, подръпна юздите и вкара колесницата в отворената врата на Отсгаровата странноприемница.

— Ей, коняри, затворете и залостете тази врата! Зафрити, там ли си? Трябва ни помощ, имаме ранен!

Конан направи полукръг в двора и спря задъханите животни, завърза юздите и се надвеси над Исайаб.

Слабият шемит лежеше отпаднал, главата му бе сгусена в скута на Азрафел. Маслиновата му кожа бе станала сивкава, ръката му, макар че не кървеше, беше подута до рамото. Когато Конан внимателно я докосна, от гърдите на Исайаб се изтръгна стон, главата му се замята, а очите му се изцъклиха от болка.

— Хайде, Исайаб, ще се справиш! След малко ще те сложим в леглото с компрес. Имал си и по-лоши рани.

— Не, Конан, усещам как отровата пълзи в мен като огнени змии, които се впиват в сърцето ми. — Гласът на Исайаб беше немощен. — Скоро ще умра като стария Ебнезъб. Но, моля ви, не ме превръщайте в мумия! — Тихата кашлица на умиращия мъж премина в хриптене. — Просто ме хвърлете в Стикс. Пазете ме от такива като Хорасп.

— Добре, стари приятелю — тържествено кимна Конан.

Повикана от Зафрити, една едра слугиня пристигна със запарващи билки и бурканчета е мехлеми. Но като видя Исайаб, застана безпомощно. Уплаха се изписа на лицето ѝ и кимериецът ѝ махна да си ходи.

— Конан, имам нещо за теб. — Умиращият леко се раздвижи и затършува със здравата си ръка в гънките на ризата си. — Сигурно никога нямаше да посмея да ти кажа... но сега вече няма значение. Твой е.

— Не се тревожи, Исайаб — успокои го Конан. — Почивай си.

Шемитът извади от ризата си кожена торбичка, закачена с каишка на врата му. Нетърпеливо бръкна вътре с една ръка и изви глава, за да вижда торбичката върху тежко дишащите си гърди.

— Ще ти помогна. — Конан посегна и разхлаби връвта, а в торбичката проблесна нещо синьо. Конан видя златен пръстен с

огромен син сапфир. — Звездата на Корала. Когато те намерихме в пустинята, вече го бях откраднал — прошепна Исайаб. — Промъкнах се до онзи глупак, когото ти преследваше, докато той спеше под един храст по пладне. Отмъкнах пръстена от подплатата на един самар и сложих на негово място парче кристал. Но той май така и не е разбрал.

Исайаб вдигна искрящия камък с треперещата си ръка и Азрафел зяпна от смайване. Зафрити се приближи с алчен поглед, дори Конан се облещи изненадано.

— И ти си го носил със себе си през цялото време? Човече, ти си можел да купиш и продадеш всички ни с този пръстен!

Исайаб издаде дрезгав звук, може би се опита да се засмее.

— Когато ми каза, че струва цяла стая злато, не знаех какво да правя. Обикновено продавах моя дял на Отсгар за смешна цена. Но този камък е прекадено скъп за един прост разбойник. И прекадено опасен да се притежава.

Исайаб се опита да си поеме хрипливо дъх и потрепери от усилието. Ръката му се плъзна надолу. Конан пое камъка от отмалелите му пръсти и го задържа пред очите му.

— Освен това — прошепна Исайаб — парите са само едната страна. Човек краде и по навик... за удоволствие... заради съдружниците си...

Хриптенето секна и той умря, вперен в сиянието на камъка, отразено в очите му.

Конан допря ухо до гърдите на приятеля си и склопи очите му. Помогна на Азрафел да положи тялото в колесницата. Когато се изправи, пръстенът вече бе изчезнал в някакво скривалище из дрехите му. Той погледна последните двама от бандата.

— С това работата ми тук приключи. Внимавайте, тук скоро може да загъмжи от стражи, които ме издирват. Преди малко отсякох още един клон от царското родословно дърво. — Той се изсмя горчиво. — Но странноприемницата не е в опасност. Ще тръгна с колесницата, за да отклоня преследвачите. По пътя ще хвърля нашия стар приятел в бързия канал.

— Чудесно, Конан! Идвам с теб! — Зафрити, облечена в бледолилава туника, праметната през мургавите ѝ рамене, рязко махна на една прислужница. — Хама, пригответи най-ценните ми вещи.

Когато девойчето се отдалечи, стигийката се присламчи към Конан със съблазнителната си грация на танцорка и с алчен блясък в очите.

— Когато продадеш прословутия си камък в Офир, ще си живеем царски! Ще бъдем прочути в хиборийските земи...

— Не, почакай! — прекъсна я гласът на Азрафел, дрезгав и треперещ. — Зафрити, обичам те! Конан, ако искаш да я отведеш, първо ще трябва да се пребориш с мен. Достатъчно чаках и търпях!

Въпреки атлетичното си тяло шемитът изглеждаше като момче в сравнение с Конан. Пребледнялото му лице и треперещата му ръка издаваха, че той знае това. За да го прикрие, Азрафел стисна дръжката на меча си.

— Ей, вие двамата... — Конан измъкна ръката си от прегръдката на танцорката и се отдръпна. — Зафрити, не съм казал, че ще дойдеш с мен. — Той също хвана сабята си и се обърна към младежа: — Азрафел, ако искаш да се бием за камъка, давай! Но не си прави труд за момичето...

— Но, Конан! — Зафрити страстно се хвърли към него. — Нали не смяташ да ме напуснеш след всичко, което се случи между нас! — Тя успя да обвие нежните си ръце около ръката, която държеше меча, и се притисна към него. — Отсгар е мъртъв. Най-последна съм свободна! Нищо не ме задържа тук.

— Ако си свободна, Зафрити — каза Конан хладно, — тогава си свободна и от мен. Знам, че няма да ми бъдеш по-вярна отколкото на Отсгар. — Той отново се откъсна от нея, като държеше под око Азрафел, който стоеше до тях, без обаче да изважда сабята си. — За бога, жено! Ванирецьт може и да беше негодник, но те обичаше и се грижеше за теб! Аз не съм влюбено псе като него, за да ти играя по свирката. Пътищата, по които бродя, са прекалено опасни за такива игрички.

— Конан, ти си жесток! — Стигийката зарови лице в ръцете си, раменете ѝ се разтресоха от плач. — Ти ме желаеше достатъчно, за да ме откраднеш от Отсгар, когато беше жив!

— Не, Зафрити, аз не съм жесток, а честен. Тук стои някой, който те обича повече от живота си, ако се съди по желанието му да се бием заради теб. Той може би ще е по-търпелив от мен към твоите прищевки, но надявам се не колкото Отсгар. — Конан хвана една от

китките на танцьорката и бавно я отдели от лицето ѝ, което изглеждаше учудващо сухо. Той я побутна към стройния шемит, който я очакваше с протегната ръка, а обичата му проблясваше на слънцето.

— Азрафел е способен мъж и се ползва с благоволението на царицата. Двамата заедно можете да се грижите за собствеността на Отсгар и дори да я увеличавате. — Конан се качи в колесницата. — Всъщност оставям на вас да решите. — Той им махна. — Сбогом, Азрафел, и успех!

После хвана камшика и юздите и извика на прислугата:

— Коняри, отворете вратите и се пазете. Широкият път ме очаква!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.